

EN EL CENTENARI GERHARD

**Wolfgang
Sawallisch
a Palau 100**

BARYSHNIKOV AL FESTIVAL DE PERALADA

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

cata

Per
Música
period

S

(Presi
Ma. Br
Cam
Josep Ca
Gregor
Gui
Mar
Ma

MOR
HELENA
XAVIER

CO
ES
MA
TER
MÒN
MO
SALINAS
BE

Els
Mús
expr

© de la

140

catalunya música

3A ÈPOCA ANY XIII
NÚM. 140, JUNY 1996

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Josep
Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep
Caminal, Oriol Carbó, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Joan M. Clavaguera,
Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan
Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol
Martorell, Joan Matabosch, Xavier
Montsalvatge, Ramon Muntaner,
Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
MONTSERRAT ALBET, PERE ARTÍS,
HELENA BAYO, JOSEP CASANOVAS,
XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JAUME
COMELLAS, MONTSERRAT
COMELLAS, CESC, MARGARIDA
ESTANYOL, JORDI LEÓN, JORDI
MALUQUER, CARME MARTÍNEZ,
TERESA MARTÍNEZ, LLUÍS MILLET,
MÒNICA MONTORIOL, M. LLUÍSA
MORÁN, DAVID PICÓ S., RAFAEL
SALINAS TELLO, FRANCESC TAVERNA-
BECH, LLUÍS TRULLÉN I JOAQUIM
VILÀ I FOLCH.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP, Barcelona 1996.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

5 Bruce Springsteen

PANORAMA

Jordi Giró

6 L'escola per a nens dotats de Sant Petersburg
per Rafael Salinas Tello

9 Jordi Giró. Una vida d'òpera
per Helena Bayo

12 Mikrokosmos: Un suport exemplar
per Pere Artís

14 Tangents: La primera òpera del nou Liceu
per Jordi Maluquer

17 Del seu affm.: Sr. Xavier Joaquín
per Jaume Comellas

18 10è aniversari del Cor Jove de l'Orfeó Català.
Deu anys de feina i de compromís artístic
per Teresa Martínez

22 Baryshnikov, Freni i Berganza, figures del Festival
de Peralada
per RRMC

25 El simfonisme americà destaca al pròxim Palau 100
per RRMC

28 Validesa de l'òpera en concert
per Josep Casanovas

29 Haydn, el profètic
per X.C.-D.

30 Espectaculars Cuivres Français
per LL.T.

35 Centenari de Robert Gerhard

36 Pedrell, Falla i Schönberg en la vida i l'obra de
Gerhard
per Josep Casanovas

38 Gerhard escriu a Casals
per Montserrat Albet

42 El llegat no musical de Gerhard a la Cambridge
University Library
per Margarida Estanyol

45 Reflexions a l'entorn de les sardanes de Gerhard
per Jordi León

47 Víctor Pablo Pérez. Una visió del simfonisme
espanyol
per Helena Bayo

50 Una altra òpera de Benjamin Britten
per F. Taverna-Bech

55 per Cesc

SCHERZANDO

LLIBRES

56

DISCOS

58

Cor Jove de l'Orfeó Català

TEMA

Robert Gerhard

MUSICALIA

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.
Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.
08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho
trobareu
a les
revistes
en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

E

ls aldarulls esdevinguts amb motiu de la recent actuació del cantant de *pop* nord-americà Bruce Springsteen al Teatre Tívoli de Barcelona, mereixen una reflexió.

L'allau d'expectació per aquesta figura de l'esmentat gènere musical va fer del tot insuficients les poc més de tres mil localitats posades a la venda per als dos concerts que havia d'oferir.

D'antuvi ens trobem davant un fet "civil" gens inesperable. El món del *pop*, o el gran món del *pop*, es mou en uns paràmetres quantitius que no tenen res a veure amb els propis de la música clàssica, en els quals un nombre semblant de localitats difícilment hauria arribat a ser exhaurit ni amb la presència de la figura més excepcional. En intentar encaixonar aquells referents en uns que no són, ni de molt, els seus, l'explosió resultava ineluctable.

Situats davant d'aquest fet elemental, hom no pot sinó intentar esbrinar el perquè d'aquesta realitat descordada; per què la música *pop* mou energies tan rotundament incondicionals, fins al límit gairebé del paroxisme religiós, superant en un escreix desmesurat el seu estricte i objectiu substrat musical.

La resposta, cal trobar-la, consegüentment, en un aplec de raons de tipus divers, entre sociològiques, ideològiques i culturals —aquestes enteses en un sentit molt ampli— que hi tenen un paper essencial. Però, amb tot, no determinant.

El que sí resulta determinant és el concepte estricte de muntatge comercial, endegat amb un sentit molt "científic", molt precís i molt rigorós. Darrera de fets com el que comentem hi ha tota una maquinària molt ben

lligada que compta amb tots els ingredients per afavorir-los. Entre els quals, i en un lloc preeminent, els de persuasió via mitjans mediàtics.

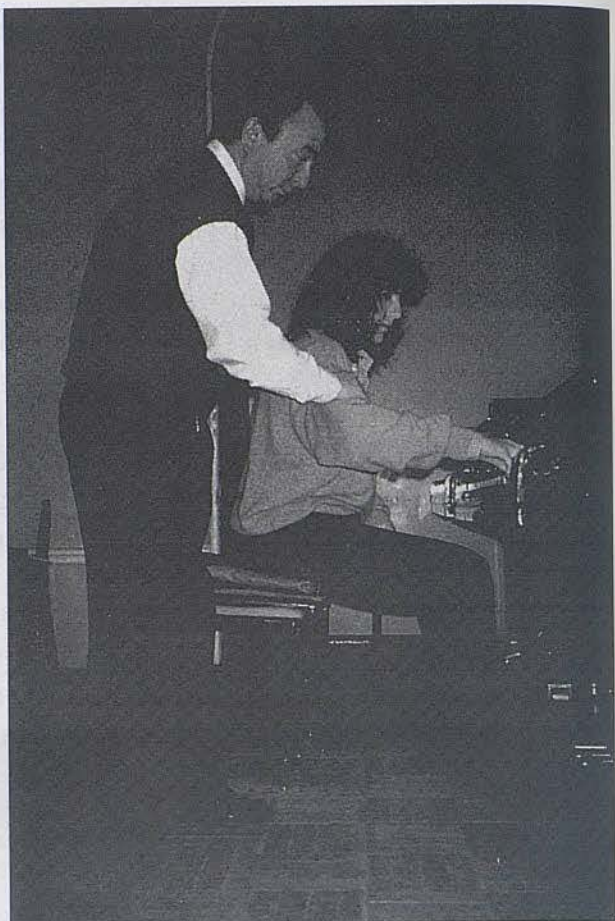
Encabir el previsible resultat d'una convocàtoria que exigiria un palau d'esports, o fins i tot un estadi obert, en un teatre normal, també forma part dels grans designis "científicament" calculats, i mal amaguen darrera la seva corresponent "operació" comercial. En aquest cas, sembla, un nou enregistrament i un tomb significatiu en la imatge artística del músic. I sense que això pressuposi menystenir els mèrits artístics intrínsecs d'aquest artista tan indiscutible que és Bruce Springsteen. Però per damunt, segurament molt per damunt, hi ha aquest component al·ludit que, a més, compta amb l'avantatge —fet cabdal— d'incidir en un segment social especialment vulnerable, en ser objectivament immadur.

Des del món de la música clàssica sembla que comencen a sorgir "intel·ligències" preclares que pretenen actuar més o menys mimèticament i amb objectius semblants. Amb l'afegitó, a més, de suposats designis culturalistes amb l'argument de la divulgació de la música clàssica. Hom constata, en aquest sentit, una cada dia més espessa florida de propostes ben inequívokes. Advertir sobre l'estricta realitat de tot això sembla una obligació prou irrenunciable. I que cadascú actuï segons que li dicti la seva maduresa i sensibilitat.

Bruce Springsteen

Façana de l'escola, a prop del Teatre Kirov

Classe de Sintsev al Conservatori Superior de St. Petersburg. L'alumne és Laia Tor

L'escola per a nens dotats de Sant Petersburg

per **RAFAEL SALINAS TELLO**

Doctor del Conservatori Superior de Música de Sant Petersburg

Els anys trenta van ser, a Rússia, temps de cruels contrastos. El país patia grans dificultats econòmiques i algunes províncies passaven fam mentre la gent vivia en el terror. La paraula més insignificant en contra del poder soviètic menava a la detenció, a l'extermini. Es van construir camps de concentració on s'amuntegaven els intel·lectuals contraris al règim i altres presos polítics, com queda reflectit en el lli-

bre *Gulag* d'A. Solzhenitzin. La mentida s'estenia ràpida i astuta. Tots els òrgans del poder inculcaven la idea que el patiment era inevitable en el camí vers l'"esplendorós futur" de la societat comunista, i el poble treballava sense descans nodrint amb la seva suor l'ideal d'una pàtria gloriosa i més justa.

Stalin estimava la música i no s'estalviaven diners per patrocinar espectacles que mostressin a la resta del món la prosperitat cultural soviètica. L'educació musical tenia pressupostos sota garantia del govern, i ben aviat va començar a ampliar-se la

xarxa d'escoles musicals, en les quals qualsevol nen podia estudiar, fos quin fos el seu nivell social. Així, s'organitzaven concerts amb els nens més dotats d'aquestes escoles, els quals, per altra part, rebien un tipus de beca o ajut econòmic. L'origen que motivà aquest tipus d'escoles residia en la reacció contra la situació que patia el conservatori a principis de segle, en què, en classes com les de composició, podien coincidir un adult Myakovsky amb l'adolescent Prokofiev, o trobar-se als passadissos amb un Shostakòvitx de tretze anys.

Així doncs, quan aquestes primeres escoles preliminars van començar a prendre forma i donar resultats, es va pensar a formar grups amb els nens més dotats i començar a experimentar una nova metodologia que aprofités al màxim el seu talent. El fet paradoxal, però, és com un país amb tantes dificultats econòmiques podia invertir tants diners en l'educació musical. Pensar un cas semblant al nostre país només provocaria tristos somriures. D'aquesta manera es van escollir nens amb oïda absoluta, amb facultats especials per tocar algun instrument, o simplement posseïdors d'alguna qualitat sobresortint; i es va formar un grup amb edats compreses entre els 6 i els 15 anys. Entre els components d'aquest grup format el 1934, s'hi trobaven Lazar Berman, D. Tolstoi, D. Shafran, etc. Els professors escollits per encarregar-se de la seva educació formaven part del cos de professors del Conservatori Superior de Sant Petersburg. Són figures com Leonid Nikolaiev, l'alumne de la gran pedagoga A. Esipova, Olga Kalentarova, l'impulsor i primer director de l'escola S.I. Savshinsky, el gran pedagog del violí Eydlin, el violoncel·lista A. Mijalev. El 1936, un decret del govern autoritzava la legalització de l'escola que des del 25 d'agost d'aquell mateix any podria començar a funcionar, amb una capacitat màxima de 400 alumnes, dels quals, 50 places serien per a alumnes d'altres ciutats, repúbliques o països.

El problema principal era compaginar les assignatures específiques de música amb les del pla d'estudis general. Així, Savshinsky va escollir els millors especialistes de cada disciplina, els quals elaboraren plans especials enfocats a una funcionalitat precisa i una compatibilitat amb les matèries musicals. Els pressupost fou generós encara que sense desmesura, exactament uns 100.000 rubles per a les reparacions de l'edifici i 50.000 rubles per a material. Encara que al

En aquesta foto de grup es pot veure Vladimir Spivakov (de peu, quart per l'esquerra)

principi l'escola era a les dependències de la Kapella pròxima al carrer de Nevsky, aviat va canviar la seva ubicació per traslladar-se no pas lluny del conservatori, en un lloc espaiós i tranquil. L'edifici tenia dues sales de concerts i, als tres pisos superiors, classes de tot tipus. A la planta baixa, s'hi trobaven les dependències administratives i el menjador, on els nens feien tres àpats diaris. El primer pis allotjava la sala de concerts principal; el segon, les classes de piano i altres instruments; el tercer, les classes de les assignatures complementàries (Física i Química, Matemàtiques, Literatura musical, etc.), i al quart hi havia les classes de direcció i direcció de cors. Annex a aquest edifici hi havia el dedicat a acollir els interns, que s'allotjaven en habitacions dobles i eren cuidats i vigilats per personal especialitzat.

El programa d'estudis tenia assignatures d'humanitats i de ciències, dues classes setmanals d'instrument i tres o quatre hores diàries d'estudi individual, així com també teoria de la música, solfeig, harmonia i literatura musical.

Aquí cal ressaltar el paper dels pares en l'educació dels seus fills; seguien al detall l'evolució del seu fill en cada assignatura i després de rebre instruccions del pedagog corresponent, controlaven el treball i estudi que feia a casa. Era una dedicació completa al nen, tant per part dels pedagogs com dels pares. *La meva mare va donar la seva vida perquè jo estudiés*, diu L. Sintsev, un d'aquells nens dotats, avui catedrà-

tic del Conservatori i pianista; Vladimir Spivakov conta, per exemple, que quan anaven de vacances a l'estiu, el seu pare el tancava per estudiar i quan Vladimir plorava per anar a la platja, el seu pare li portava una galleda d'aigua del mar i l'obligava a continuar estudiant. I heus ací que els resultats van demostrar que els nens amb un do especial per a la música mantenien el mateix nivell a les altres assignatures. Si a les escoles normals una classe constava de 30 a 35 alumnes, a l'Escola especial eren grups de 12 a 15, cosa que permetia als pedagogs dedicar més atenció a cada alumne, controlar millor la seva evolució i fer-los unes explicacions més específiques i efectives.

Com ja hem dit abans, aquests professors eren especialistes en el seu terreny, que a més sentien un interès especial per treballar amb nens. El seu lliurament era absolut, i posaven tota la seva energia i els coneixements al servei de l'escola i, especialment, dels nens, que consideraven com els seus propis fills; és el cas de Shtrimier (professor de S. Shafran), Savshinsky (professor de V. Margulis i L. Sintsev), de Zelijman (professor de Sakalov) i de tants i tants d'altres. No calgué esperar molt perquè l'escola comencés a recollir èxits i fama. El 1937 D. Shafran guanya el primer premi de violoncel en el concurs amb un abast de tota la Unió Soviètica, i anys més tard G. Sakalov guanyava amb 16 anys d'edat el primer premi en el Concurs Txaikovski de Moscou, tot començant una trajectòria

d'alumnes premiats que es perllonga fins als nostres dies.

Per accedir a cada plaça hi havia 6 o 7 candidats que havien de superar un dur examen amb tres fases: un sorteig, una prova on havien de tocar l'instrument, verificació d'oïda, ritme i memòria, i, finalment, audició en una sala de concerts.

També era enorme la demanda per entrar com a professor, i això, si cal, encara era més difícil. Només eren admesos els millors graduats del conservatori, els quals, abans, ja havien completat un període de pràctiques com a assistent sota la tutela d'un professor expert i especialitzat.

És natural que en aquesta escola s'exigís als alumnes una disciplina i una dedicació exemplars. Un dia corrent transcorria de la manera següent: al matí quatre hores d'assignatures generals, mentre que les tardes eren dedicades a les classes

d'instruments i estudi, amb menys d'una hora lliure al dia. Els professors, dues vegades cada mes, es reunien separats per matèries per tractar i discutir dels problemes o dificultats que haguessin sorgit, així com també per perfeccionar i confeccionar nous programes, que sovint eren adoptats per altres escoles.

L'escola formava part del conservatori (a tall de planter futbolístic) i molts professors, també hi exercien, i per bé que al principi els alumnes que acabaven l'escola havien de fer una prova d'accés per entrar al conservatori després, l'examen final de l'escola va servir com un examen d'ingrés directe.

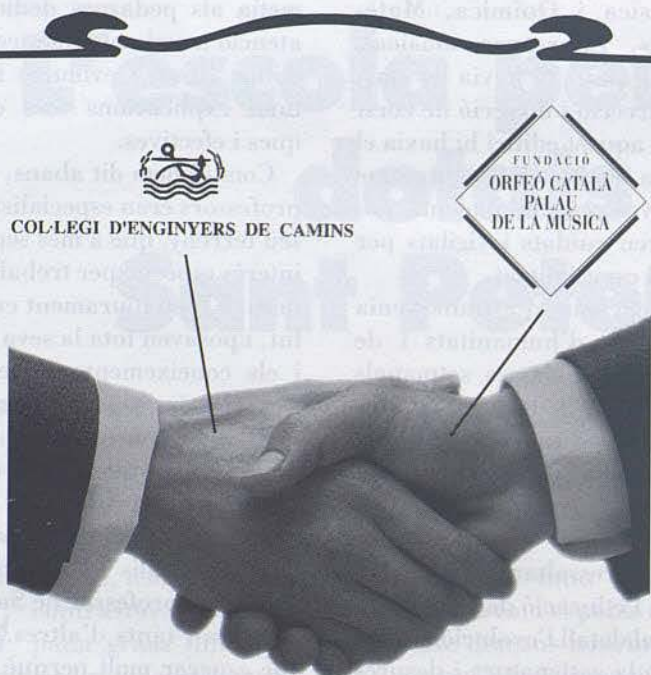
Es va dedicar una atenció especial a la interpretació amb públic i tant els programes de curs com l'ambient que es vivia a l'escola potenciaven en gran manera aquest fet. Eminents psicòlegs investigaven sobre el comporta-

ment de l'interpret en escena, i posaven els resultats del seu treball al servei dels professors de l'escola, que els utilitzaven per perfeccionar aquesta faceta en els alumnes.

A més dels exàmens obligatoris anuals, hi havia també dos concerts de la classe en la qual havien de tocar tots els alumnes, sense comptar els que, gràcies a un nivell més destacat, actuaven en sales com la Filarmonia, Kapella o altres de tota la Unió Soviètica. I no és difícil d'imaginar que el clima que es respira a l'escola està carregat de competitivitat i de superació, que en ser conscients de la terrible situació econòmica que pateix el país, saben que del seu talent, la seva dedicació i el seu esforç dependrà la seva carrera professional i la seva vida. El ritme de treball és tan intens que en arribar al conservatori ja estan assimilades les qüestions de base i mecanismes, i es dediquen a la formació de repertori, perfeccionament d'estil i preparació específica per a concursos, on com tot jove esperen trobar el desitjat inici en la seva carrera internacional.

Actualment la crisi econòmica i social es nota també al conservatori i a l'escola. Falten instruments, cadires, dependències, i com que el govern no té diners per sufragar les despeses mínimes, l'edifici va caient en una ruïna trista i progressiva. Només l'esperit de l'escola roman viu, la disciplina, els plans d'estudi llargament elaborats, l'ambient d'estudi, l'amor a la música...

Creiem que seria molt convenient l'estudi més profund del fenomen que suposa aquesta escola i la seva experiència en el camp de la pedagogia musical, que ha donat fruits de la categoria de Yuri Temirkanov, Vladimir Spivakov, Lazar Berman, Leonid Sintsev, G. Sakalov, G. Shizlin o D. Shafran, entre d'altres. Aquest estudi i la seva aplicació al nostre país seria decisiu en el desenrotllament de la música i del seu ensenyament.

COL·LEGI D'ENGINYERS DE CAMINS

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració
que en el seu dia van signar el Col·legi d'Enginyers de Camins
i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música,
ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

JORDI GIRÓ

Una vida d'òpera

Simfonia. El mestre Giró és un dels pianistes més coneguts del nostre entorn operístic. Coneixedor de gran quantitat de repertori, al seu estudi del carrer de Petritxol ha fet i continua fent una gran feina de repassador. Les seves meticulosament ordenades partitures són fruit d'anys d'especialització. Trobar-se que el mestre no coneix una òpera o que no l'hagi repassada mai seria realment ben estrany.

per HELENA BAYO

Atto primo. Estudis

Scena I. Barcelona. Una habitació d'un pis antic al carrer de Petritxol decorada en l'estil del segle XIX. Al fons, una finestra des d'on s'escolta el soroll del carrer. Una taula amb papers de música amuntegats al centre de l'estança. A mà dreta, un moble-llibreria ple de llibres i partitures. A la paret de l'esquerra, un piano vertical. Assegut al tamboret, un noi d'uns dotze anys. A l'habitació del costat, un petit negoci familiar de joieria.

Vaig començar la música com comencem la majoria. Al meu pare li agradava molt la música simfònica, i sobretot l'òpera. Jo recordo que quan era petit ell parlava de molts cantants de l'època i tenia molts discos. Jo ja tenia una afició que encara tinc ara, i és que m'agradava molt conèixer música nova. Per exemple, estava fent el tercer curs de piano i ja tenia la música dels cursos següents. No era d'aquells estudiants que sempre toquen el mateix. Jo, sincerament, potser no he estat mai un gran estudiant, però en canvi, he tingut sempre força facilitat per a la lectura de la música.

Això és una cosa que m'ha servit molt tota la vida i m'ha estat un bé. Vaig començar a estudiar al Conservatori del Liceu fins que em va agafar la guerra per la meitat.

Scena II. La Floresta. Moltes famílies es desplacen a diferents cases de la zona. Montserrat Caballé i Rosa Sabater, entre d'altres, es troben també en aquest escenari. Tot i els bombardejos a Barcelona, a la Floresta els nens juguen al carrer. Jordi Giró fa vida de camp. Tot i la guerra, ell recorda l'època com una de les més felices de la seva vida.

La guerra ens va fer deixar el carrer de Petritxol i vam anar a viure a la Floresta. Baixava un cop per setmana a Barcelona per continuar estudiant al Conservatori, i hi havia dies en què a mig camí em quedava sense tren pels bombardejos. Al Conservatori estàvem fent classe al pis de dalt i quan sonava l'alarma de bombardeig ens feien baixar a tots corrent per les escales fins al soterrani. Quan havíem arribat a baix ja s'havia acabat l'alarma. Afortunadament, mai no va passar res.

Va ser en aquests moments i a causa de la dificultat per des-

plaçar-me a la ciutat que el meu pare va anar a parlar amb Lamote de Grignon (en aquells moments director del Conservatori). Li va demanar si em podien avançar l'horari d'una de les assignatures, perquè jo tenia la classe al vespre i després, de nit, me n'havia d'anar cap a la Floresta, amb tots els perills que això representava. Però l'altre horari més d'hora era per a les noies. Vaig acabar a la classe de les noies. Jo allà al mig estava estupendament. Sí, sí, va ser una bona idea, la del meu pare.

Scena III. Barcelona. Acaba la guerra. La família torna a reprendre el negoci de joieria. L'antiga mestra de piano de Jordi Giró, Concepció Garner, se n'ha d'anar per motius polítics. Les titulacions dels estudis realitzats sota govern no reconegut són invalidats i Jordi Giró, com tants d'altres, va haver de repetir cursos. Guillem Garganta i Pere Vallribera esdevenen els seus mestres en els cursos superiors.

Acabada la guerra vaig treballar en la joieria del meu pare. Teníem el taller a la mateixa finca. A casa es parlava de si jo deixaria la música perquè no es veia clar que m'hi pogués gua-

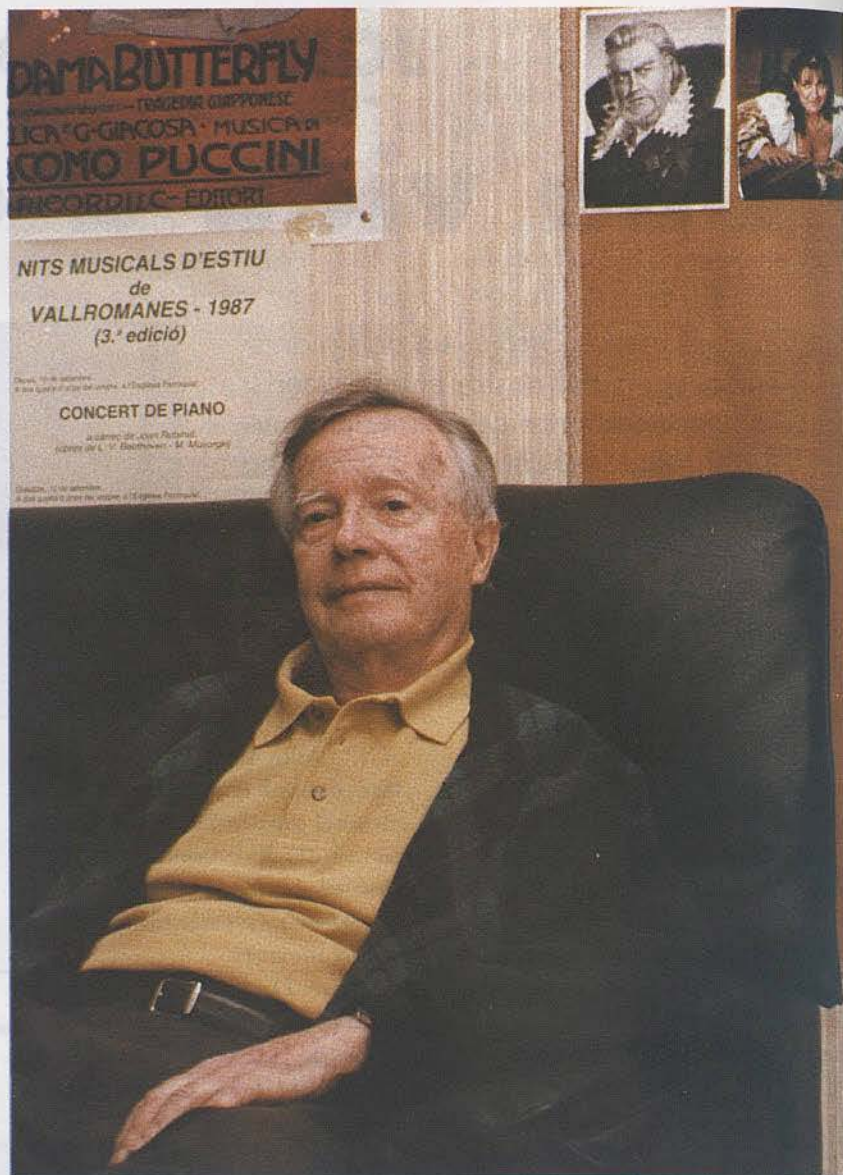
nyar la vida. Llavors vaig començar a veure quin era el meu problema, i és que jo estava fent una feina que era antiplànica, perquè encara que no ho semblava, fer de joier sembla una feina molt delicada però has de treballar amb tenalles i fer força amb les mans i jo veia que el que estava guanyant per una banda amb els exercicis de dits, ho estava perdent per un altre costat en la feina de joieria. Era anar fent i desfent, fent i desfent. Va arribar fins i tot un moment en què vaig estar a punt de deixar el piano. Treballava vuit o nou hores cada dia i ja m'explicaràs el que podia jo estudiar de piano. Evidentment, tampoc no vaig tenir l'oportunitat d'anar a l'estranger ni res d'això.

Cada vegada tenia més tendència a agradar-me la música contemporània. Recordo que en els últims cursos al conservatori del Liceu, quan em donaven a escollir entre diferents estils als exàmens, sempre em decantava pel que en aquells moments era moderníssim i ningú no tocava encara: Turina...

Atto Secondo. El Cercle Manuel de Falla

Scena I. Barcelona. La Societat Stravinsky.

Quan es va acabar la guerra vaig fer el servei militar aquí, a Barcelona. A la gent de la caserna, la música no li interessava especialment, però va coincidir que a les oficines hi havia uns soldats a qui agradava molt la música i de seguida ens vam fer amics. Un era escriptor, l'altre pintor i tots eren afeccionats al teatre i a la música. Vam formar un petit grup que es va dir Societat Stravinsky. Hi havia un que s'encarregava de fer uns programes amb la silueta de Stravinsky. Vam fer alguna cosa pública i algun concert al Cercle Artístic. Eren els anys quaranta, no hi havia material de música enllloc i a mi m'agradava tocar coses noves. A la botiga de

música no trobaves partitures. Jo les aconseguia a llibreries de vell. A cases particulars feiem audicions de discos amb programes i tot. El camp de batalla nostre era la Consagració de la Primavera de Stravinsky, que, és clar, en aquells moments era tota una novetat. Teníem un disc del meu pare d'aquests de 78 rpm i jo el feia servir als concerts molt sovint.

Scena II. Institut Francès de Barcelona. Cada dissabte es reuneixen els components del Cercle Manuel de Falla. S'hi fan concerts i s'hi estrenen obres dels membres del Cercle. Aquest dona vida musical en uns moments en què la postguerra fa difícil qualsevol iniciativa cultural. No obstant això, i paral·lelament a les activitats de

l'Institut Francès i l'Alemany, hi ha l'Orquestra Municipal amb Toldrà al capdavant.

El Cercle Manuel de Falla es va començar als anys quaranta. Jo era en el grup Stravinsky i sempre pensava que semblava mentida que no hi hagués ningú que tingués les mateixes idees que nosaltres, en el sentit de fer alguna cosa per la música contemporània, fins que vaig assabentar-me per una revista que hi havia un grup que es reunien a l'Institut Francès i que feien música. Els vaig conèixer i m'hi vaig presentar com a pianista. "Ui, pianistes ens en sobren, però què toca, vostè? Ah! Si toca música contemporània, sí! Ens reunim els dissabtes a l'Institut Francès." Joan Comelles, Josep Cercòs, Manuel Valls, Josep Casanoves. Més tard va venir en

Mestres Quadreny. Mompou i Montsalvatge eren assidus dels concerts i aquest últim en feia les crítiques, cosa que estava molt bé. Cada dissabte es feien concerts en què s'interpretaven composicions dels membres del Cercle. Era una manera de donar a conèixer el que feiem. Jo vaig fer tres cançons per a veu i piano amb lletra francesa, suposo que per influència del marc on ens reuníem. Les lletres estan tretes d'unes cançons populars de Poulenc, però la música és meua. Moltes obres ja s'havien estrenat quan jo vaig arribar. Josep Cercós, en ser pianista, ell mateix tocava la seva pròpia obra, però per exemple, vaig estrenar-hi una sonata de Josep Casanoves i una altra de Manuel Valls. Altres obres de Mompou o Montsalvatge les vaig treballar amb ells, però ja estaven estrenades. Aquell grup tenia la particularitat que cadascú tenia la seva personalitat i els seus ideals estètics. Cada membre feia la música segons els seus criteris. Fer un grup, en l'època en què estàvem nosaltres, era una manera de donar-nos a conèixer, perquè aquí estàvem aïllats. Era molt difícil fer alguna cosa individualment. El grup es va dissoldre quan ja no va ser necessari i cadascú ja va anar pel seu cantó. Al grup van venir a visitar-nos personatges cèlebres: Olivier Messiaen, Villa-Lobos i Poulenc. Recordo quan anàvem a esperar-los a l'estació de França... Teníem l'oportunitat de conversar amb ells i de conèixer la seva música. Respiràvem aire fresc i això era molt important, en aquells moments. Mentre vaig ser al Cercle jo encara no era músic professional. Però ja ho tenia al cap.

Atto terzo. El Gran Teatre del Liceu

Scena I. Jordi Giró continua treballant a la joieria, perquè es casa i té dos fills. Cada vegada és més complicat fer de

músic. Quan se separa decideix tancar el negoci i dedicar-se plenament al piano. Va ser partir de zero.

Vaig parlar-ne al Vallribera, del meu desig de dedicar-me plenament a la música, perquè jo veia que quan arribava el diumenge i podia tocar el piano era totalment feliç. Em va contestar, rient, que quan estigués tot el dia tocant el piano ja se'm passaria, aquesta felicitat... Però al migdia (la conversa havia estat al matí) em va trucar a casa per oferir-me acompanyar unes classes de dansa clàssica. I això vaig fer durant tot un any.

Scena II.

Mentrestant vaig anar al teatre per parlar amb el senyor Pàmies. Em van fer una prova. "Vejam, vine amb mi." Llavors el mestre Botino, que era el director del cor, em va posar una òpera força difícil, i a mi, a hores d'ara encara m'agradaria saber què era allò, perquè jo, en aquell moment, d'òpera ni idea. "Mira, a mi no m'importa que em fallis alguna nota. Jo el que vull és que jo porto el compàs i tu em segueixis" Vaig tocar. "Tu ets l'home que necessito". Quan deia a la gent que estava al Liceu tocant el piano, ningú no m'entenia. Es pensaven que estava tocant a l'orquestra, perquè no sabien com funciona un teatre. Vaig estar-m'hi més de vint-i-dos anys, que es diu aviat.

Scena III. Gran Teatre del Liceu. Comencen els assajos d'una òpera. El mestre intern, Jordi Giró, assaja musicalment amb els cantants. També l'anomenen mestre substitut, perquè en un teatre ha d'haver-hi algú que es pugui fer càrrec de la direcció orquestral si al director li succeeix quelcom. Després vénen els assajos d'escena. Quan tot està treballat per separat, intervé l'orquestra.

El fet d'haver llegit molta música des de molt jovenet em

va ser un ajut molt gran i un gran què quan vaig entrar a treballar al teatre, perquè s'havia de tocar molta música sense tenir temps per estudiar-la. Sense aquesta facilitat que havia adquirit, segurament no hauria pogut fer-ho. Llavors la temporada del Liceu només durava quatre mesos i la resta treballava a Saragossa i València. Jo començava la temporada gairebé sempre sol i després potser arribava algun altre pianista de fora. No tenia horari fix i teníem funció dimarts, dijous i dissabtes a la nit i la tarda del diumenge. Tot això amb dos títols diferents intercalats. Una vegada em vaig trobar que al tauler on posaven els horaris d'assaig, jo estava apuntat a la mateixa hora en dos assajos diferents, amb directors diferents. Els directors: què passa aquí, Chè cosa succeeix?

És que era una època diferent de la d'ara. Tot era més imprevisible. També el que cobrava per la feina. Recordo que a l'època Pàmies pujaven la caixa de la recaptació després d'una funció i allà mateix em pagaven.

Atto quarto. Òpera a Catalunya

Jordi Giró, als inicis d'Amics de l'Òpera de Sabadell simultaniejava el treball entre aquests i el Teatre del Liceu.

Jo no sé com vaig fer-ho. No vaig fallar mai ni en un lloc ni a l'altre, però em feia tips d'anar amunt i avall. A Sabadell llavors encara no existia la Simfònica del Vallès i es muntaven les òperes amb l'Orquestra del Liceu. Suposo que també per això es combinaven bé els horaris.

Poc temps després el mestre es va retirar del Liceu i es va dedicar, fins ara, a Òpera a Catalunya. Alhora ha continuat fent petits recitals com a pianista acompanyant i impartint classes de repertori de manera particular. Els cantants saben que poden repassar amb ell. L'avalua una llarga experiència.

MIKROKOSMOS

Un suport exemplar

Referències de primera mà —complementades amb una exhaustiva informació periodística— m'han reportat allò esdevingut a una de les formacions simfòniques de l'Estat espanyol més dinàmiques i de plantejaments operatius rigorosos: l'Orquesta Ciudad de Granada.

Concretament: arran d'una dràstica retallada en l'assignació pressupostària municipal, els màxims responsables de l'esmentat conjunt simfònic —el director, el català Josep Pons, i el gerent, Enrique Gámez— dimitiren el càrrec, com a resposta a un capteniment oficial arbitrari.

Fins ací, la constatació d'un gest de dignitat professional que honora qui el féu (als antípodes d'allò que denota el contingut d'unes declaracions a la premsa de l'alcalde de la ciutat de l'Alhambra, demostratives —si més no— d'una notòria falta de sensibilitat a l'hora de valorar els fets culturals...).

Allò que ací m'importa destacar, però, és la reacció de les associacions musicals granadines, de diversos estaments culturals i de l'afició en general.

Una reacció que, entre múltiples iniciatives, es concretà en una profusió de cartes als mitjans de comunicació, en l'obtenció de l'adhesió de nombroses personalitats del món musical europeu, en la recollida de 15.000 signatures en suport de l'Orquestra i dels seus representants, en la visualització d'una protesta pacífica materialitzada amb l'ostentació d'un llacet groc en l'abillament personal...

Quinze mil signatures! Aviat és dit! Tot un exemple!

Això significa, de manera fefaent, que el conjunt simfònic de Granada és assumit per l'entorn social com un bé cultural que no solament cal preservar, sinó que cal potenciar.

Això vol dir que els fruits de la tasca artística de Josep Pons són valorats; tal com ho és, igualment, la tasca gerencial d'Enrique Gámez.

Això vol dir, encara, una dinàmica iniciativa per traduir els sentiments en fets. Una traducció que ha donat per resultat —en el moment d'escriure aquesta columna— la reconsideració de la posició consistorial, a fi de possibilitar que l'Orquestra prossegueixi el seu camí ascendent.

Quinze mil signatures...! Aviat és dit...! Ja les voldríem ací, en la nostra sovint desorientada Barcelona postolímpica, per fer falca en tantes opcions com la necessiten...

Pere Artís

L'Orfeó Català i la Berliner Bach Akademie interpreten

Elies de Mendelssohn a Berlín i Barcelona

El passat 21 de maig a Berlín i el 26 del mateix mes al Palau de la Música Catalana en la temporada Palau 100 (concert de cloenda) l'Orfeó Català, acompanyat de la Berliner Bach Akademie que dirigeix Heribert Breuer, interpretà l'oratori *Elies* de Fèlix Mendelssohn, amb la participació del Cor Infantil III de l'Orfeó Català, que dirigeix Lluís Vilamajó (a Berlín, hi participà el cor infantil Clara Schumann).

Aquesta col·laboració entre les dues formacions va gestar-se fa temps quan el director alemany Heribert Breuer assistí a un assaig de la *Passió segons sant Mateu* de l'Orfeó. Aleshores Breuer va descobrir un cor amb una pronunciació molt bona de la llengua alemanya. *Elies és una obra menys famosa que altres oratoris, molt alemanya i tenia moltes ganes de fer-la*, explicà Breuer en un perfecte castellà. Per la seva banda, Jordi Casas, director de l'Orfeó Català manifestà que *malgrat no ser una obra gaire coneguda, és molt apropiada per a cor, molt "operística" en certs moments, perquè conté grans dosis de dramatisme en la part solista. La massa coral treballa molt, continuà Casas, té una gran coralitat, és molt tensa, dramàtica i en ocasions molt dura, perquè Elies és un personatge molt temperamental. Per això, el paper*

protagonista d'Elies necessita un cantant amb molta experiència, tal com assenyala Breuer. *No és un rol apropiat per a un cantant jove. Elies és un home madur, per això l'ha interpretat el baix de 60 anys, i gran intèrpret d'aquest personatge, Jacob Stampfli.*

La Berliner Bach Akademie és una formació que nasqué l'any 1991 de la mà d'Heribert Breuer, destacat organista, gran divulgador de l'obra de Bach i director del Festival Bach de Berlín, que es nodreix dels principals faristols de les orquestres més destacades de Berlín i les ciutats properes atenent a les necessitats de cada projecte. La formació també compta amb un cor de 40 membres, i conrea bàsicament els oratoris de Bach, Händel i Mozart.

Per la seva banda, amb aquesta interpretació d'Elies l'Orfeó Català visità Berlín per primera vegada i fou la primera vegada, també, que actuava a la sala gran de la seu de la Filharmònica de Berlín. *Ha estat una oportunitat i experiència fantàstiques*, assenyala el mestre Casas. Malgrat tot, aquesta no és la primera vegada que Jordi Casas i Heribert Breuer treballen junts, perquè ja ho havien fet amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana durant la Setmana Bach a Berlín ara fa dos anys. ■

La Capella Reial de Catalunya a Israel

La Capella Reial de Catalunya, formació que dirigeix Jordi Savall, oferí el passat abril dos concerts a Israel —concretament a Tel-Aviv i Jerusalem— que van formar part de la primera sèrie de concerts de música antiga del cicle *Authentica Mucis Series*, organitzats per Multi-Media.

Aquests concerts van comptar amb la soprano Montserrat Figueres, el contratenor Carlos Mena, els tenors Lambert Climent i Francesc Garrigosa, i el baix Daniele Carnovich com a cantants solistes. Cal assenyalar el gran èxit de públic que va tenir la formació de Savall, així com el reconeixement unànime de la crítica musical israeliana.

Aquests concerts de presentació de La Capella Reial de Catalunya a Israel han estat possibles gràcies a la Generalitat de Catalunya, amb la col·laboració en els viatges dels ministeris espanyols d'Afers Estrangers i de Cultura. ■

Gira de la Coral Cantiga

Durant la Setmana Santa d'enguany, la Coral Cantiga va actuar a les poblacions d'Hondarribia (País Basc) i Segòvia, en el marc de la XIV Semana de Música y Polifonia Sacra de Segovia, i a Conca en el curs de la XXXV Setmana de Música Religiosa.

En aquestes actuacions, la Coral Cantiga, sota la direcció del seu titular, Josep Prats, va interpretar: *Música per als funerals de la reina Maria*, de Henry Purcell, col·laborant amb el conjunt BCN Barcelona Metall Quartet, la violoncellista Laura Folch, el percussionista Marc Cabero i l'organista Neil Cowley, i *Totentanz*, d'Hugo Distler (1908-1942), obra en què van participar Josep Maria Mestres com a director escènic i Pepa López com a recitadora, i on s'incorporà la declamació de textos i el moviment escènic a càrrec dels mateixos cantaires. ■

Albert Guinovart enregistra amb la Cobla Mediterrània

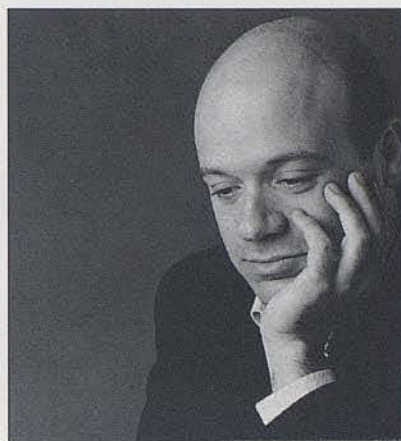
És a punt de sortir al mercat un disc particular. Els protagonistes principals són, en el pla interpretatiu, la Cobla Mediterrània i el pianista i també compositor Albert Guinovart i, en el pla creatiu, George Gershwin i el flautista i flabiolista sabadellenc Bernat Castillejo.

En el si d'una producció especialment ambiciosa, hi destaca la versió per a cobla i piano solista de la famosa *Rapsòdia in blue* de l'esmentat George Gershwin, en versió feta en el seu dia pel també esmentat Bernat Castillejo. Una versió realment reeixida i que ara queda historiada en forma sonora en aquest CD que pot arribar a ser tan important.

El disc inclou altres obres d'envergadura del camp de la música concertant per a cobla. Es el cas de la

bellíssima *Rapsòdia per a piano i cobla* de Manuel Oltra, del *Nocturn Mediterrani* de Joan Lluís Moraleda, igualment per a cobla i piano, una *suite de Mar i cel* amb la cobla acompanyant el piano de Guinovart, ell mateix autor de l'obra, i finalment una altra composició concertant de cobla i piano, titulada *Coratge* de Manuel Camp, que interpreta la part solista. En conjunt, és un producte discogràfic insòlit, totalment dedicat a la música concertant per a cobla i piano; una combinació de resultats esplèndids.

Totes les composicions seran dirigides pel titular de la cobla, Jesús Ventura, excepte la d'Oltra, que ho farà ell mateix. Aquest disc ha estat enregistrat a l'Auditori de Sant Cugat i el programa s'oferirà en directe a diversos indrets del país. ■

Jaume Masferrer deixa la gerència de l'OBC

Una nota tramesa pel departament de premsa de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, OBC, informa que el gerent d'aquesta institució, Jaume Masferrer, ha demanat el relleu del càrrec, atès que —un cop finalitzat el procés de transformació de l'antiga Orquestra Ciutat de Barcelona en Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya— considera que queda coberta una nova fase que caldrà gestionar de forma diferent a l'actual, amb més motiu, si hom té present la creació del Consorci de l'Auditori i l'Orquestra.

Segons que sembla, el nou gerent serà Víctor Blanes, persona que porta temps ocupant-se de tasques de gestió a l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. La nova situació, segons que ha transcendit informalment, i per tant sense confirmació oficial, podria significar que les funcions de gestió artística —a càrrec d'Abilí Fort—, i les administratives, a partir d'ara podrien quedar més diferenciades. ■

Guanyadors del Concurs Massià de piano

L'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, entitat organitzadora del Concurs Joan Massià per a piano, va atorgar els seus premis en la 27a edició, celebrada el passat abril, a: Lluís Rodríguez Salva (Premi Generalitat de Catalunya), Isabel Fèlix Riera (Premi Associació Massià-Carbonell) i Inès Borràs Beltran (Premi Núria Borés a la millor interpretació de l'obra de Massià). També va rebre una Menció Honorífica Marta Ruiz Giménez.

El Jurat va ser integrat per Salvador Pueyo, Maria Rosa Llorens, Miquel Farré, Joan Massià i Montserrat Albet com a presidenta en funcions. ■

Resultats del 45è Concurs Permanent de JJMM d'Espanya

La 45a convocatòria del Concurs Permanent de Joves Intèrprets que organitza Joventuts Musicals d'Espanya i que es va celebrar el passat mes d'abril a Valladolid, va tenir com a guanyadors els següents joves músics. A la fase d'acordió: primer premi *ex-aequo* per a Iñigo Aizpiola i Iñaki Alberdi (ambdós d'Irun); el segon premi es va declarar desert; s'atorgà una beca a Gorka Hermosa. En la fase de clavicè i orgue: primer premi, per a Silvia Márquez (Saragossa); segon premi, per a Alfonso Sebastián Alegre (Saragossa). Pel que fa a la fase de piano: primer premi per al barceloní Daniel Ligorio; segon premi *ex-aequo* per a José Menor (Sabadell) i Carlos Márquez (Màlaga); rebé una menció especial del jurat la barcelonina Katia Michel; s'atorgaren dues beques a Josep M. Comajuncosa (Gelida) i M. del Pilar Rodríguez (Madrid).

El jurat, el formaven Xavier Montsalvatge, Alfredo Aracil, Delfí Colomé, Esteban Sánchez, Antonio Baciero, Genoveva Gálvez, Eleuterio Domínguez, Pedro Zuloaga, Nekane Iturrioz i Nona Arola, que actuà com a secretària.

D'altra banda, Xavier Montsalvatge ha estat nomenat president d'Honor del Concurs Permanent de Joves Intèrprets de Joventuts Musicals d'Espanya. ■

FOTO: NORBERT

Daniel Ligorio, guanyador de la Beca Yamaha

Al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona tingué lloc, el propassat mes d'abril, l'acte de lliurament de la beca concedida per la Fundació Yamaha, a Daniel Ligorio. Aquest jove intèrpret, s'ha situat en poc temps en lloc preferent entre el panorama de pianistes rellevants de les darreres promocions.

Així ho testimonien les múltiples actuacions efectuades, la darrera de les quals —com a corollari de l'obtenció de la Beca Yamaha— tingué lloc el dia 15 de maig, a la botiga Audenis, inclosa en el cicle que ha organitzat aquest any l'esmentat establiment amb motiu dels actes commemoratius del cinquantenari de la mort del fundador. ■

TANGENTS

La primera òpera del nou Liceu

Malgrat que els diaris parlen de retard en la data prevista per a la reobertura del Gran Teatre del Liceu, vull amarar-me de l'optimisme de la Coordinadora d'Entitats que cada dis-sabte recorda que cal reconstruir el Liceu i mantenir-ne l'esperit. Amb aquest esperit positiu vull ajudar a la reflexió sobre quin títol operístic hauria d'inaugurar el nou Liceu.

Com se sap, el primer Liceu, el del carrer de Montsió, es va inaugurar amb la *Norma* de Bellini —just feia dos anys que el compositor havia mort— i en l'emplaçament actual, la primera òpera que s'hi va representar l'any 1847 va ésser l'*Anna Bolena* de Donizetti, que encara vivia. L'esperit del teatre en les seves inauguracions havia estat, doncs, el de la contemporaneïtat. Caldria, doncs, una òpera contemporània.

Un altre criteri seria el d'accentuar la catalanitat del teatre, vist que ara es tractaria d'un teatre públic i podria, almenys en el seu gest inicial, imposar una política determinada prenent riscos més enllà de les estrictes preferències del públic. En no haver-hi cap òpera catalana indiscutible, es podria apostar per un encàrrec a un compositor del país o bé estrenar alguna de les òperes de compositors catalans que esperen torn: Balada, Guinjoan, Pueyo o Mestres Quadreny. S'uniria així catalanitat i contemporaneïtat.

Quan es pensava que les obres del teatre es limitarien a l'ampliació de l'escenari i al reforçament de les estructures de seguretat —encara no hi havia hagut l'incendi— i, per tant, es comptava amb un tancament només de vint mesos, es va considerar la personalitat del teatre en els darrers temps i es veia que un autor del nostre segle, molt ben acceptat i programat gairebé cada temporada, Richard Strauss, era el que corresponia. Es va pensar a reobrir amb *El cavaller de la Rosa*. Reforçava la tria el fet que el director d'escena, Johannes Schaaf, que havia fet el meravellós *Capriccio*, estava disposat a fer una nova producció per al Liceu. Una altra opció, doncs.

Rellegint, però, un dels escrits que vaig fer quan l'incendi del Liceu, deia que s'hi estava representant *Mathis der Mahler*, que, juntament amb *Moses und Aron*, eren les dues grans òperes del segle XX. L'argument de *Mathis* és noble. La música, meravellosa. La interpretació, dirigida per Mund a la batuta i per Friederich a l'escena, va ser òptima. Com el cant d'un vell cigne que no podia deixar millor record en morir.

De les cinc representacions se'n van poder fer només tres. En inaugurar el Liceu, jo en faria les dues que falten i, després, escolliria una òpera contemporània catalana. *Dicebamus hesterna die...*

Jordi Maluquer

Un col·loqui mostra el desconeixement del lied català

Un col·loqui que va tenir lloc al Conservatori Superior del Liceu sobre el tema "El lied català" va posar en evidència la problemàtica que envolta aquesta manifestació musical pel que fa al nostre país. Hi van intervenir el musicòleg Xose Aviñoa, el tenor Joan Cabero, el compositor Salvador Pueyo, l'editora Yolanda Guasch i Enric Campos en representació de SGAE-Catalunya. Joan Cabero, acompanyat per Manuel Cabero, va oferir un petit programa a tall d'il·lustració amb quatre composicions: de S. Brotons, Morera, Toldrà i Pahissa.

Una de les conclusions més importants d'aquesta interessant sessió és la constatació de l'escàs coneixement que hom té del material compost anteriorment a la guerra civil. També es posa en evidència la dificultat d'accés al material existent, per causa de la seva dispersió, manca de catalogació i desconexió entre la informació teòrica i el material escrit accessible. De manera derivada, es constata també la manca de referents sonors en el repertori anterior a la guerra civil, amb el que suposa d'incapacitat de constatació d'escoles interpretatives.

També queda clara la necessitat d'utilització d'aquest repertori en l'ensenyament (especialment en el del cant). Les dificultats tècnico-vocals derivades de la fonètica catalana, en molts casos sobredimensionades, són menys importants en els primers anys d'estudi que no els avantatges de la utilització d'una llengua materna (català) o vehicular (castellà), per a una comprensió més ràpida i profunda de les obres musicals que s'interpreten.

En un altre ordre de coses, hom acusa els problemes de tipus administratiu —quant als drets d'autor— per utilitzar el text literari o un fragment d'aquest per a la composició d'una obra. També s'adverteix de la necessitat d'ajuts per a la rendibilització de les noves edicions o reedicions, compromís aquest ja obert per la SGAE. En una línia fins a cert punt semblant hi ha la necessitat de cercar fórmules per fer conèixer millor els catàlegs editorials i es recrimina que el preu d'ús o d'adquisició de moltes partitures és molt elevat, cosa que afecta, sobretot, el sector de l'ensenyament. També es posa en relleu el mal hàbit de no considerar la partitura com el llibre de text en altres tipus d'estudi. Seguint en bona mesura en aquesta línia, sembla convenient la disposició de material de les editorials per a consulta i informació, i en aquest sentit es demana l'edició del catàleg de la SGAE i la possibilitat de consulta del seu fons per part dels interessats.

Un punt important és la necessitat de trobar fórmules que possibilitin la difusió de la música catalana fora de l'àmbit català tant en l'aspecte concertístic com en l'editorial.

Hom pot resumir tota aquesta realitat deixant constància del gran valor que té el lied català, tant des del punt de vista estrictament artístic com des del pedagògic. Per tant, es fa un toc d'atenció als conservatoris amb vista a incloure'n l'estudi en els seus programes. Finalment hom insisteix a demanar el suport institucional pel que fa a edició de partitures i a la difusió i a la promoció d'aquest tipus de música. ■

Guanyadors del concurs internacional de piano de Pescara

El passat març es va celebrar a la ciutat italiana de Pescara la tercera edició del concurs internacional de piano Nova Música per a Nous Pianistes. El resultat d'aquesta competició fou aquest: primer premi per a l'italià Fabio Locatelli; segon premi per al xinès Ya Ou Xir; tercer premi per al nord-americà Guy Livingstone; i el premi especial de jurat al japonès Hiroaki Ooi.

El jurat d'aquest concurs el formen Marco di Bari i Bernardino Beggio, d'Itàlia; Mireille Gleizes i Luk, de Bèlgica; i Ioshiko Okada, del Japó. ■

Nova junta directiva de l'ACO

L'Associació Catalana de l'Orgue (ACO), que presideix Bernat Bailbé, celebrà la seva assemblea general ordinària el passat mes de març, de la qual sortí la nova junta directiva, que ha quedat formada pels organistes Bernat Bailbé (president), Jordi Vergés (vice-president), Francesc Pi (secretari), Josep Petit (tresorer), Xavier Massaguer, Neil Cowley, Josep Mata i l'orguener Anton Llauredó (vocals). ■

II CONCURS INTERNACIONAL DE CANT LUIS MARIANO. Organitzat per l'Ajuntament d'Irun, tindrà lloc entre els dies 11 i 14 de juliol, i hi poden participar tots els cantants entre els 16 i 30 anys per a veus femenines, i entre els 20 i 30 anys per a veus masculines. S'estableixen una sèrie d'ajuts en concepte de despeses de desplaçament i allotjament. S'atorgaran tres premis per a veus femenines: 500.000, 250.000 i 100.000 pessetes, i també per a veus masculines. La data límit d'inscripció és el dia 8 de juny. Per a més informació: Concurs Internacional de Cant Luis Mariano. Plaça d'Urdanibia, 6 (antic hospital). 20304 Irun. Tel.: (943) 62 55 00. Fax: (943) 62 60 07.

SHOWMARKET 96. Els propers dies 14, 15 i 16 de novembre se celebrarà al Palau Sant Jordi de Barcelona la fira internacional de l'espectacle Showmarket 96. Aquest saló reuneix diferents professionals de la indústria de l'espectacle i de la música entorn de diferents activitats, com debats, contactes, negocis i exposicions, així com també demostracions dels darrers avenços tecnològics. La fira aplegarà 160 estands de productores artístiques, firmes de *management*, productores teatrals i musicals, i d'empreses de serveis amb les novetats per al proper any 1997. Per a més informació cal telefonar al 347 51 99 o al 443 01 34.

III CONCURS DE MÚSICA DE CAMBRA PER A JOVES. Organitzat per l'Escola de Música de Castellterçol, hi poden participar tots els grups de cambra (duo, trio, quartet, quintet, sextet, septet i octet) que realitzin estudis de música a Catalunya. Amb referència al dia 9 de juny de 1996, s'estableixen tres categories: grups amb membres de 12 anys d'edat com a mitjana (màxim 14 anys); fins a una mitjana de 18 anys (20 anys com a màxim); i fins a una mitjana de 24 anys (26 anys com a màxim). S'atorgaran dos premis per a cada categoria, els quals oscil·len entre les 150.000 i les 25.000 pessetes. La data límit d'inscripció és el dia 3 de juny. Per a més informació: Ajuntament de Castellterçol. Plaça Vella, 3. 08183 Castellterçol. Tel.: 866 61 88. Fax: 866 62 68.

CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA. Organitzat pel Servei de Música de la Fundació "la Caixa", tindrà lloc entre els dies 4 i 14 de setembre a l'Auditori i Centre de Congressos de la ciutat de Múrcia. Aquest curs, que inclou concerts, xerrades i conferències, desenvolupa les seves activitats sota el tema "La veu i els instruments al llarg de la història". Els temes seran impartits per vint professors sota la coordinació artística de Carles Riera. La data límit d'inscripció és el dia 15 de juliol. Per a més informació, cal adreçar-se a: Servei de Música de la Fundació "la Caixa". Passeig de Sant Joan, 108. 08037 Barcelona. Tel.: 207 74 75 (de dilluns a

CONVOCATÒRIES

divendres, de 10 a 14 i de 16 a 20 h) o bé a l'Auditori i Centre de Congressos de la Regió de Múrcia. Av. 1r de Maig, s/n. 30006 Múrcia. Tel.: (968) 34 10 60. Fax: (968) 34 29 68.

II CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE VILALLER. Organitzat per l'Escola de Música Juan Pedro Carrero, tindrà lloc a Vilaller (Alta Ribagorça) entre els dies 8 i 19 de juliol, i hi poden participar estudiants de grau elemental, mitjà i superior segons instruments i professors. El professorat el formen: Ilze Graubin, Stanislav Pocheikin, Luiz Moura Castro, David Westfall i Carme Martínez (piano); Jordi Reguant (clavicèmbal); Eva Graubin i Michael Barta (violí); Paul Cortese (viola); Peter Thiemann, Marçal Cervera i Maud Tortelier (violoncel); Michel Sadanowsky i Carles Trepas (guitarra); i Salvador Gratacós (flauta). Per a més informació: Escola de Música Juan Pedro Carrero. Pintor Fortuny, 18, pral. 1a. 08001 Barcelona. Tel.: 301 07 18.

XIII CURSOS INTERNACIONALS D'INTERPRETACIÓ MUSICAL. Organitzats per Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí, tindran lloc en aquesta vila empordanesa entre els dies 16 de juliol i 24 d'agost. El professorat, el formen: Vicenç Prats, Joan Enric Lluna, Jan Gruithuyen, Jaume Aragall, Xavier Joaquín, Joaquín Achúcarro, Félix Ayo, Enrique Santiago, Radu Aldulescu i Alvaro Pierri. La Fundació Caixa de Catalunya atorga diverses beques de participació. La data límit d'inscripció és el dia 15 de juny. Per a més informació: Joventuts Musicals. Apartat de correus 70. 17257 Torroella de Montgrí. Tel.: (972) 76 06 05. Fax: (972) 76 06 48.

III CURS INTERNACIONAL DE COMPOSICIÓ. Se celebrarà entre els dies 26 i 30 d'agost al Monasterio de Veruela, Saragossa, i serà impartit per Yizhak Sadai, Guy Reibel, Leon Schidlowsky i la Logos Ensemble, que farà els concerts. El nombre màxim d'alumnes actius és de 15. La data límit d'inscripció és el dia 20 de juny. Per a més informació: Diputació Provincial de Saragossa. Servei de Cultura. Plaça d'Espanya, 2. 50071 Saragossa. Tel.: (976) 28 88 80/28 88 81. Fax: (976) 28 88 83.

COM ESCOLTAR MÚSICA. Conferències organitzades per Paper de Música de Capellades, tanca el tercer cicle el tema "Música catalana (2a part). Nacionalisme i segle XX" a càrrec d'Albert Gumí. Aquesta conferència tindrà lloc el dia 8 de juny a les 19 h. Per poder-hi assistir, cal pagar una inscripció. Per a més informació: Gemma Romanyà. Tel.: 801 20 11 (feiners de 12 a 14 h i de 16 a 18 h).

CERTAMEN MUSICAL DE COMPOSICIÓ PER A COBLA. Dotzè Premi de les Viles de Ceret i Banyoles. Organitzat pel Foment de la Sardana de Banyoles, hi poden participar tots els compositors, tant de l'Estat com d'altres països, amb un nombre màxim de dues obres que no siguin sardanes, sinó obres per a cobla. S'estableixen tres premis: 600.000, 400.000 i 200.000 pessetes, amb una menció especial de 200.000 pessetes per a una obra d'un autor menor de 30 anys, entre altres incentius especials. El premi serà fallat el 21 d'octubre i la data límit de presentació d'obres és el dia 31 d'agost. Per a més informació: Foment de la Sardana. Apartat de Correus 125. 17820 Banyoles.

IV PREMI INTERNACIONAL DE COMPOSICIÓ MUSICAL CIUTAT DE TARRAGONA. Hi poden participar tots els compositors, sense límit d'edat, i poden presentar-hi obres de composició simfònica, amb o sense solistes i amb o sense mitjans electroacústics, inèdites i mai no estrenades ni premiades. S'atorgaran dos premis: 1.000.000 i 500.000 pessetes. L'obra guanyadora del primer premi serà estrenada a Tarragona l'any següent al del Concurs. Els premis seran fets públics el dia 15 de desembre. La data límit de presentació d'originals és el dia 15 de novembre. Per a més informació: Registre general de l'Ajuntament de Tarragona. Plaça de la Font, 1. 43003 Tarragona. Aquest premi acaba de ser admès a la Federació Mundial de Concursos Internacionals de Música.

XXV CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA JOSÉ LUIS LOPATEGUI. Del 19 al 27 de juliol al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, és organitzat per l'Associació Pro Música Arsis i coordinat per Aula de Música 7. El curs és impartit pel guitarrista José Luis Lopategui i compta amb la col·laboració especial de Narciso Yepes. La data límit d'inscripció és el dia 10 de juliol. Per a més informació: Aula de Música 7. Diagonal, 327, 2n 1a. 08009 Barcelona. Tel.: 207 40 22. Fax: 301 34 19.

XI CURS INTERNACIONAL D'ESTIU "COS I MÚSICA". Organitzat per l'Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona, i dirigit per Assunto Nese, sota la direcció artística de Yiya Díaz. El curs és destinat a músics, estudiants, pedagogs i professionals, actors, ballarins i persones amb dolències o molèsties funcionals. El professorat el formen Yiya Díaz, Maria Z. Belizán, Carme Bustamante i M. Carme Valls, els quals impartiran les matèries del Mètode Cos-Art i Cos-Art i Vida Quotidiana, piano i altres instruments, i cant. El curs tindrà lloc del 7 al 14 de juliol al Palau Maricel de Sitges, i cal inscriure-s'hi abans del dia 20 de juny. Per a més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. c/ Martí, 76, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 210 18 30 (dimarts i dijous, de 17 a 21 h. Contestador les 24 h).

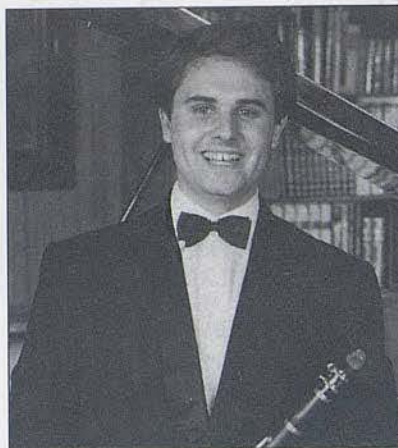
Torna el cicle Clàssica als Parcs

Un total de 43 concerts integren la segona edició del cicle Clàssica als Parcs, que promou el Servei de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona i que es desenrotllarà al llarg dels mesos de juny i juliol d'enguany.

Es tracta de la segona edició, després de la que va tenir lloc l'any passat i que té com a objectiu oferir nous al·licients per gaudir dels parcs barcelonins, en aquest cas com a marc de concerts de música clàssica. Mares, per altra part, de característiques peculiars i alhora absolutament privilegiades en molts aspectes.

Els espais que acolliran aquest cicle són força diversos entre ells i això els confereix un atractiu especial. Encara que esparços geogràficament, de fet se situen a la zona més muntanyosa de la ciutat, circumstància que, en tot cas, respon només a les condicions específiques d'idoneïtat per realitzar-hi una manifestació de música clàssica. Condicions que exigeixen, per exemple, absència de sorolls ambientals exteriors, espai recollit amb capacitat per a un nombre significatiu d'espectadors, possibilitats d'atendre una logística adequada, etcètera.

Els cinc espais que seran seu de Clàssica als Parcs són la Sala Hipòstila dels jardins de Can Altimira, a la cruïlla dels carrers de Mandri i Maó; Jardins de la Tamarita, cuïlla passeig de Sant Gervasi amb avinguda del Tibidabo; Sala Hipòstila del Parc Güell; Jardins del Laberint d'Horta i Hivernacle del Parc de la Ciutadella. A la Tamarita, laberint d'Horta i Hivernacle de Parc de la Ciutadella, els concerts tindran lloc tots els dissabtes dels mesos de juny i juliol -de l'1 de juny al 27 de juliol; en total nou concerts, mentre que a Can Altimira i al Parc Güell els concerts se celebraran tots els divendres dels mesos esmentats, o sigui del 7 de juny al

Joan Pere Gil

26 de juliol amb un total de vuit concerts a cadascun d'aquests espais.

El cicle és dirigit pel flautista barceloní Anton Serra, que ha programat un aplec de concerts, gairebé tots ells cambrístics, que tenen com a protagonistes conjunts barcelonins d'un remarcable nivell de qualitat. Esmentem Estro Vocale dirigit per Sergi Riera; Quartet Glinka; duo Joan Bosch -violí- i Josep Corominas -guitarra; Duet de Marimba i Vibràfon, integrat per Neus Fernández i Míriam López; Orquestra de guitarres Juan Francisco Garrido; duo Anton Serra -flauta-, Levon Galstian -viola-; Quartet Secretum Musarum; Orquestra Filharmonia de Cambra; Grup Diatessaron; duo Anton Serra -Montserrat Casabó -piano-; duo Albert Mora -flauta- Abigail Prat -arpa-; trio Anton Serra -flauta-, Joan Pere Gil -clarinet- i Lluís Avendaño -piano-; Tercet Pleyel -flauta, violí i viola-; Septet Mediterrània, dirigit per Joan Grimalt; trio Anton Serra, Albert Mora -flautes- i Mireia Hernández -clavecí-; duo Ala Voronkova -violí-, Gerasim Voronkov -piano-; duo Mireia Hernández i Albert Romaní -clavecí. I també concert de clarinet sol a càrrec de Joan Pere Gil; de piano sol a càrrec de Mac Mc. Clure i Joan Amils; i d'Oriol

Mireia Hernández

Romaní -clavecí- i finalment recital d'Olga Serra -soprano-, i Antoni Comas -tenor-, acompanyats al piano per Mac Mc Clure.

Cal esperar que aquest cicle aconseguirà un èxit remarcable. Així ho fa esperar la bona acollida aconseguida a la primera edició, fet que confirmaria la bondat dels seus pressupòsits, la seva originalitat i el seu atractiu. ■

La Fundació Conservatori del Liceu institueix els Premis Joves Promeses SEUR

Emmarcat en el programa de patrocini i mecenatge cultural que promou la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya tingué lloc, el passat dia 12 d'abril, a la seu de la Conselleria, la signatura d'un conveni de patrocini entre SEUR Barcelona, SA, representada pel vice-president, Sr. Francisco Bernal, i la Fundació Conservatori del Liceu, representada pel president del Patronat, Sr. Manuel Vallribera.

L'acte va ser presidit per l'Honorable Conseller de Cultura, Sr. Joan Guitart, i va comptar amb l'assistència, entre altres, de les següents personalitats: president del Cercle del Liceu i Patró de la Fundació Conservatori del Liceu, Sr. Carlos Cuatrecasas; president del Consell Internacional de la Música de la UNESCO i Patró de la Fundació Conservatori del Liceu, Sr. Jordi Roch; Sr. Joaquim Garrigosa, en representació de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya; i el director general de SEUR Barcelona, SA, Sr. Luis Martín.

En virtut d'aquest acord s'institueixen dos Premis Joves Promeses SEUR, dirigits a estudiants de música, que estaran dotats amb 250.000 ptes. el primer i amb 100.000 ptes. el segon. Les bases del concurs es faran públiques a primers dels curs acadèmics 1996-97. ■

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

DINSIC

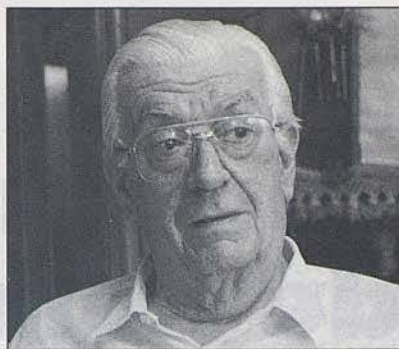
L'Hospitalet homenatja Manuel Ausensi

Els Amics de l'Òpera de l'Hospitalet han volgut sumar-se a la sèrie d'homenatges que per tot Catalunya s'estan tributant des de fa uns mesos al baríton Manuel Ausensi en dedicar-li el recital de Sant Jordi, que tingué lloc el passat 26 d'abril a l'Auditori Barradas de l'Hospitalet de Llobregat.

El tenor Josep Ruiz i la soprano Rosa Maria Conesa, acompanyats al piano per Helena Bayo, van oferir un recital amb peces de Montsalvatge, Martínez Valls, Caballero, Solozábal, Vives, Poulenc, Cilea, Gounod, Gastaldon i Donizetti, davant un nombrós auditori que va gaudir de la jovialitat i el

bon humor de Manuel Ausensi. D'aquesta manera, el baríton, al final del recital, va oferir un altre recital, i va mostrar la seva bona forma amb dues peces de sarsuela dels mestres Pérez Soriano i Alonso (El guitarrico i La linda tapada); l'ària "Ah! per sempre" de I puritani de Bellini, i la cançó del Mestre Jan i Menta i farigola de Toldrà.

Paral·lelament, una hora abans d'aquest homenatge s'inaugurà al vestibul del Barradas l'exposició fotogràfica "30 anys de grans veus al Liceu", que mostra el treball dels fotògrafs Antoni Ras Rigau i Antoni Bofill. Un total de 80 instantànies mostren dues etapes de treball foto-

gràfic. El blanc i negre de Ras Rigau, en el qual es pot veure un jove Josep Carreras a El retable de Maese Pedro, Mirna Lacambra a Il trovatore o Renata Tebaldi en la seva darrenera aparició al Liceu, en contrast amb el color de Bofill, que ofereix un ventall d'expressions en els rostres dels gran divos de la lírica. ■

Del seu affm.

Sr. Xavier Joaquín

Figura de la percussió catalana

Distingit amic:

Confesso que hi ha mesos que em costa trobar personatges adequats per incloure en aquesta secció i, fins i tot, alguna vegada no se me n'ha fet present cap que sigui prou estimulant i he optat pel silenci abans de recórrer a un més o menys "parlar per parlar" (tan sovint parent de la pèrdua frustrant de temps; en aquest cas sobretot del lector). Aquesta vegada no ha estat així, ja que almenys dos personatges em motivaven prou i havien tingut un protagonisme ben remarcable en els últims dies que justificaven la meua peculiar "correspondència". És el cas de Josep Carreras, per qui sento una gran estima personal, però a qui havia de discutir no haver sabut ensenyar a algun dels seus col·laboradors que Barcelona potser mereixia un tractament particularitzat, o sigui, menys estricte del que va obsequiar per exemple als mitjans de comunicació. També m'atreia demanar a Joan Manuel Serrat que m'expliqués amb arguments convincents el perquè de la seva gran doble festa nostàlgica de la Cançó oficiada al Palau Sant Jordi, ja que els que se m'acudeixen, no van més enllà del simple negoci. I que em dispensi si no en sé veure d'altres "més enllà", més seriosos.

Però a la fi m'he decidit per vostè. I ho faig de manera convençuda i, a més, il·lusionada. I ho faig també perquè vostè està vivint uns moments d'una gran transcendència, com són els conseqüents a la sortida d'un període molt dur de la seva vida, centrat en una greu malaltia que situa la seva història aquests mesos de manera paral·lela a la soferta anys endarrera pel gran cantant barceloní esmentat.

Per a vostè hi ha, indefectiblement, un "abans" i un "després" d'aquests mesos molt marcat, molt definit. Un "abans" que es va escapar de manera abrupta i un "després" que s'obre satisfactori —amb la satisfacció pròpia d'haver superat un escull molt i molt problemàtic—, sense partir de zero, però sens dubte amb unes fites de referència en molts aspectes nous. Vostè mateix em va dir en el curs d'una trobada personal que no sap com li agraeixo que em vagi dedicar, que el malson d'aquests mesos llargs li han comportat també uns al·licients renovats i ha estat, enmig del drama intrínsec, font d'un enriquiment íntim molt substancial.

Permeti que saludi aquesta hora del nou moment amb una satisfacció profunda i autèntica. Vostè ja coneix bé, personalment, fins a quin punt les meves paraules són sinceres. En tot cas, per damunt de la dimensió subjectiva, personal i íntima de l'afirmació —que només ens interessa a nosaltres dos— crec que hi ha una realitat objectiva molt explícita i inqüestionable. El seu retorn a l'activi-

tat normalitzada és, per damunt d'aspectes personals, una gran notícia per a la música del país. I això en el doble vessant professional en què es manifesta. Ho és perquè significa recuperar un dels artistes de la música més solvents del país, un solista d'una categoria elevada; i ho és, sobretot, per la transcendència que ha adquirit la seva tasca pedagògica. I permeti que m'estengui una mica sobre aquest apartat.

Des de la càtedra del Conservatori Superior de Música de Barcelona que dirigeix, porta anys creant la que cal considerar la primera escola de percussió genuïna sorgida mai a Barcelona. Aquest és un mèrit seu, personal, individualitzat i del tot indiscutible, que ha anat forjant dia rera dia, ara ja fa uns quants anys, projectant damunt una munió de deixebles, no sols la seva mestria d'artista i pedagog privilegiat, sinó també —fet molt important— un entusiasme generós i una energia extraordinària. Puc donar fe, perquè n'he estat testimoni directe, de la satisfacció amb què parla dels seus deixebles, dels èxits que aconsegueixen, de com van avançant, de com es manifesten arreu. Vostè ha creat aquesta iniciativa tan única que és el Grup Percussions de Barcelona, dipositari ideal del seu deler per projectar la seva obra pedagògica, i fer que els seus deixebles comptin amb un mitjà idoni per manifestar-se artísticament. No fa gaire comentàvem amb un amic que si cadascuna de les branques de l'ensenyament musical que s'imparteixen a casa nostra tingués la fortuna de comptar amb una persona com vostè, lliurada tan generosament i entusiàsticament a la seva tasca, sense reserves i amb la seva força i carisma, el nostre món musical lluiria amb un aspecte ben diferent.

Vull parlar encara de la seva categoria com a músic, com a artista, i remarcar, en una pinzellada final, la seva benèfica influència com a instigador de la vena creativa dels nostres compositors, els quals han trobat en vostè no sols el destinatari de llurs inquietuds, sinó també l'incitador de la seva curiositat vers nous horitzons creatius, en una interrelació benèfica que ha servit també per eixamplar l'horitzó de la nostra vida concertística.

Per tot plegat, permeti que saludi amb la satisfacció màxima el seu retorn a la vida professional activa; a títol personal i, d'una manera a part, en el de la música del país.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

10è aniversari del Cor Jove de l'Orfeó Català

Deu anys de feina i de compromís artístic

Aquest 8 de juny el Palau de la Música Catalana serà l'escenari de la celebració dels 10 anys del Cor Jove de l'Orfeó Català, que dirigeix Conxita Garcia. Són 10 anys de feina vertebrada des de la pedagogia al concert, des de la il·lusió al

compromís artístic. Un compromís que, en aquesta ocasió, afronta el conegut *Rèquiem* de Mozart, obra que ja ha estat "estrenada" pel Cor Jove a Argentona (el 13 d'abril) i a l'església de la Bonanova de Barcelona (el 13 de maig).

per TERESA MARTÍNEZ

Començant pel principi, cal dir que el Cor Jove de l'Orfeó Català es fundà l'any 1986, aleshores com a Cor Juvenil, sota els criteris del mestre Simon Johnson, que tot just agafava les regnes de l'Orfeó Català. També renaixien les formacions infantils de l'Orfeó, que compten amb una dilatada tradició, com a resposta a la filosofia del mestre Johnson: aprendre música cantant. L'embrionari Cor Juvenil es desdoblà al cap d'uns anys amb la finalitat de repartir la disciplina de treball. Així, actualment el Cor Juvenil —del qual també és responsable Conxita Garcia—, amb cantaires entre els 16 i 18 anys aproximadament, desenvolupa una tasca bàsicament pedagògica, mentre que el Cor Jove, amb cantaires entre els 18 i 26 anys aproximadament, reparteix la seva activitat entre la formació i el concert.

Més d'un centenar de concerts —recordem la celebració del concert número 100 el mes de maig de 1994 amb el *Glòria*, en *re major*, KV, 589 de Vivaldi— confirmen la trajectòria d'aquesta formació, que per les característiques dels seus membres pateix una sèrie d'inconvenients (val a dir que són comuns a la majoria de cors juvenils), que es van superant amb la seva pròpia evolució. Es tracta del desequilibri de tessitures i el flux constant

de gent que entra i surt. *El Cor Jove varia constantment*, ens comenta Conxita Garcia. *Cada cert temps i, sobretot, quan comença el curs o després de Sant Esteve, perquè ens veuen per la televisió, és quan hi ha més demanda d'ingrés a la formació. Per exemple, el curs passat vam tenir, entre cantaires que pugen del Cor Juvenil o que tornen després d'un temps d'haver-ho deixat o que no poden continuar pels estudis, 32 nous cantaires. Tot aquest flux fa que moltes vegades les tessitures estiguin desequilibrades, és a dir, que, per exemple, hi hagi un excés de sopranos i una manca de tenors i de contralts.*

Aquest problema, però, en aquests moments està més o menys solucionat. Així, amb una

plantilla de 94 cantaires, xifra que suposa el punt màxim en aquests deu anys, que es reparteixen entre 23 baixos (la majoria barítons), 20 tenors, 28 sopranos i 23 contralts, les cordes estan prou equilibrades *malgrat que falten contralts i baixos baixos*, assenyala Conxita Garcia.

Amb aquesta base, el Cor Jove ha augmentat el seu repertori (basat en la cançó tradicional catalana i en obres del repertori internacional) i la dificultat de les obres. *Ara podem fer obres a 8 veus perquè hi ha més cantaires i perquè la qualitat també ha augmentat*, ens diu la seva directora. Així, com a obres a *cappella* més destacades treballades darrerament i que han donat un bon resultat, hi figura el motet de Mendelssohn *Richie mich Gott* a 8 veus mixtes. *Per arribar aquí hem seguit un procés: treballar motets de Mendelssohn a 4 veus mixtes i peces de Brahms a 6 veus mixtes, entre altres obres: litanies de venerablis altaris de Mozart, i el psalm O Sing unto The Lord de Händel*, explica Conxita Garcia. I com a obra instrumental, la que més destaca és el *Rèquiem* de Mozart, estrella de l'aniversari del Cor Jove. I tot repassant el seu repertori, volem recordar les altres grans obres que ha interpretat el Cor Jove: la *Missa brevis* KV 192 de Mozart, el *Glòria* de Vivaldi, i també la seva participació en l'estrena de la cantata *Fills del segle* d'Albert Guinovart, amb textos de Miquel Desclot.

Aquest tipus de repertori, tal com manifesta Conxita Garcia, fa créixer el cor tant en el terreny pedagògic, comptant amb formació instrumental, com a la pràctica d'una disciplina concreta. Els cantaires afronten aquests reptes amb molta il·lusió, fent un treball interessant, disciplinat i de manera ràpida. Si més no, el Cor Jove és una formació amb molta activitat concertística, amb una mitjana de 20 concerts l'any.

El Cor Jove també practica l'intercanvi amb altres formacions estrangeres, cosa que els permet de viatjar a altres països amb unes condicions econòmiques més assequibles. D'aquesta manera, la passada Setmana Santa el Cor Jove va viatjar a Holanda com a resposta de la visita de la Frysk Jeugdorkest (Jove Orquestra de Frísia) el maig de 1994, formació amfitriona en la interpretació del *Glòria* vivaldià amb motiu del concert núm. 100 del Cor Jove —concert que es completà amb peces de Lassus, Bach, Mendelssohn, Morricone, Mozart, Elgar, Händel i Webber— i que dirigeix Gerard van der Weerd.

La visita a Holanda se saldà amb un tracte excel·lent i amb molt bones crítiques a la premsa local, diu Conxita Garcia. Un dels titulars deia "Moments d'inspiració", assenyala amb satisfacció. Així, el Cor Jove oferí quatre concerts, a les universitats de Groningen i Leeuwarden i a esglésies de Dokkun i Leeuwarden, interpretant novament el *Glòria* de Vivaldi, i també un repertori de polifonia diversa i cançó tradicional catalana.

D'altra banda, és el segon any que el Cor Jove participa al cicle Concert de Tarda al Palau, organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana. Concretament, en el cinquè concert, aquest 3 de juny, amb la Cobla Sant Jordi, oferint la *Suite catalana*, per a cor i cobla, de Prenafeta; dos poemes corals de Pujol, *Vent fresquet de tramuntana* i *Sant Jordi triomfant* (peça que fa molts anys que el mateix Orfeó Català no inter-

preta); i les sardanes *Marinada*, de Pérez Moya, *La font de l'albera*, de Morera, i *Maria de les trenes*, de Saderra.

I com a projectes de futur immediat, el Cor Jove ja treballa el *Magnificat* de Bach, peça que és previst "estrenar" durant la jornada tradicional de Sant Esteve. Per la primavera de l'any que ve la formació també oferirà, a l'església de Collbató, un repertori per a cor i orgue, essent la primera vegada que ho fa. Ja el mes de setembre, també de l'any que ve, participaran a l'Eurotreff, trobada de gent jove que conrea la música, amb concerts a les ciutats alemanyes de Singen i Stuttgart.

I parlant d'enguany, a l'agost el Cor Jove ha estat convidat a participar a les jornades de treball coral que tindran lloc durant una setmana a Ochsenhausen, Alemanya. Així, una vintena de cantaires de la formació viatjaran a aquest país, on compartiran experiències amb joves cantaires de formacions del País de

Gal·les, la Llombardia, Polònia, Baden-Württemberg, Flandes i Saxònia, per oferir concerts a diferents ciutats.

Finalment, i tornant a la celebració del 10è aniversari del Cor Jove de l'Orfeó Català aquest 8 de juny —com hem dit—, al Palau de la Música, la formació dedica la primera part del concert a repassar les cançons més emblemàtiques que ha cantant durant aquests anys, en companyia de la majoria d'ex-cantaires, que han estat convidats a la celebració. La segona part és dedicada al *Rèquiem* mozartí, en companyia de l'Orquestra del Conservatori Superior de Música del Liceu que dirigeix Conxita Garcia.

Acabem aquest article amb dues dades a tall d'informació més formal i estadística: el Cor Jove ha estrenat nou uniforme i continua tenint per segon any consecutiu el patrocini de la Fundació Coca-Cola España.

Per això i per tot el que hem explicat: moltes felicitats!

gasNatural

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar Gas Natural sbg i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

SEMPRE TROBARA EN NOSALTRES UN INSTRUMENT DE SUPORT

Central Hispano

Joan Pons actua per a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana

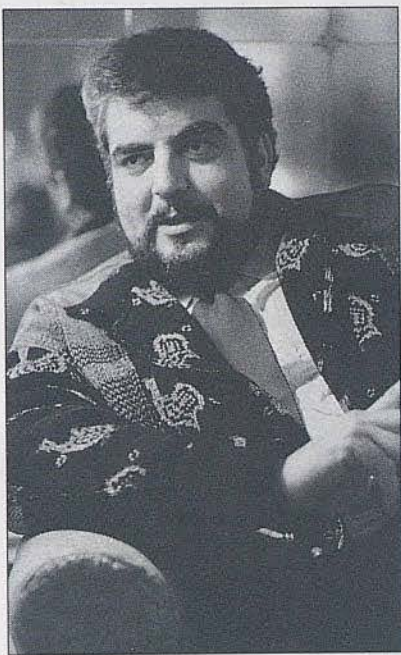
per RRM

El gran baríton menorquí Joan Pons serà el gran protagonista del concert amb el qual es posarà fi a la temporada 1995-96 de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i que tindrà lloc el dia 5 de juny.

Una vegada més aquest acte serà una important manifestació social, que aplegarà al voltant d'un concert de gran relleu els membres de la Fundació OC-PMC, a més dels seus màxims responsables de gestió, amb el seu president Fèlix Millet al capdavant, els patrons, membres d'honor, membres protectors, amics del Palau i patrocinadors de concerts, agrupacions artístiques i activitats ocasionals. Una família àmplia que abasta un total de més de vuit-cents membres i que amb la seva col·laboració generosa i decisiva ha fet possible, un any més, un gruix d'activitat d'una gran transcendència per a la vida musical del país.

En aquest sentit, resulten significatius els guarismes següents, com a testimoni d'aquesta realitat que acabem d'exposar.

Al llarg de la temporada 1995-96 la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana ha promogut 70 concerts en quatre cicles. Aquests concerts han portat al Palau 135.000 espectadors i han proporcionat 2.700 abonats. Això significa una progressió notable respecte de l'any anterior, manifestada per la consolidació plena dels cicles amb més anys de vida -Palau 100, Les Escoles al Palau- i també dels més recents, com Els Diumenges al Palau i Concert de Tarda al Palau, que en la seva segona edició ha ratificat amb escreix les esperances obertes en la inicial. Com a projectes de futur, s'estan preparant nous cicles: El Primer Palau, que ja està en marxa i que s'adreça a joves intèrprets que no han actuat

mai en aquest escenari; Clàssics al Palau, organitzat conjuntament amb l'Orquestra Simfònica del Vallès; Lied al Palau, amb la participació de grans noms de la lírica internacional; i el Festival de Flamenc al Palau.

Com s'ha indicat abans, el concert de cloenda de la temporada 1995-96 tindrà com a centre el baríton menorquí Joan Pons, que alhora és patró de la Fundació i que en aquesta ocasió col·labora desinteressadament. Amb ell actuarà l'Orfeó Català, dirigit pel seu titular, Jordi Casas, i el Cor de Cambra de Ciutadella (que dirigeix Gabriel Barceló), formació unida entranyablement a la vida de Joan Pons, perquè es va formar a iniciativa del mateix baríton el desembre de 1993. La formació nasqué com a resposta a la manca d'un grup coral que pogués conrear un determinat tipus de música vocal oblidada al poble de Ciutadella.

Joan Pons és un dels barítons més cotitzats del món. Membre del Cor del Gran Teatre del Liceu en els seus primers temps barcelonins, aviat li van ser confiats papers de solista en diferents pro-

duccions liceístiques, en les quals posà a prova les seves aptituds. Si bé els seus inicis van ser com a baix, la intuïció genial de Montserrat Caballé van fer-li prendre consciència que la seva autèntica tessitura era la de baríton, com després s'ha confirmat prou paleament.

Una versió memorable de *Fals-taff* a la Scala de Milà, precedida d'un meticolós i profund treball actoral amb el gran dramaturg italià Giorgio Strehler, va constituir la seva autèntica explosió en el gran món de la lírica internacional. El panxut personatge creat per Giuseppe Verdi a partir de l'obra de Shakespeare *Les alegres comares de Windsor* ha estat des d'aleshores una de les grans creacions d'aquest artista, que a més de ser un cantant excepcional està dotat també d'unes extraordinàries aptituds actorals i també d'un elevat sentit del rigor i de l'autoexigència. Joan Pons es mou en el nivell màxim de protagonisme en els teatres operístics més importants del món: Scala de Milà, Metropolitan Opera House de Nova York, Staatsoper de Viena, Òpera de La Bastille de París, Royal Covent Garden de Londres, i en les produccions més ambiciosos i sota la direcció de les més il·lustres batutes del moment, des de James Levine a Riccardo Muti.

Per això la seva presència, junt amb l'Orfeó Català i el Cor de Cambra de Ciutadella, ha de constituir un esdeveniment remarcable en aquest acte de cloenda de la temporada 1995-96 de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, que després del concert reunirà al Foyer del Palau, en el ja tradicional sopar de cloenda, els amics col·laboradors i empreses, així com també a personalitats del món polític i cultural i a simpatitzants d'aquesta Fundació.

Baryshnikov, Freni i Berganza, figures del Festival de Peralada

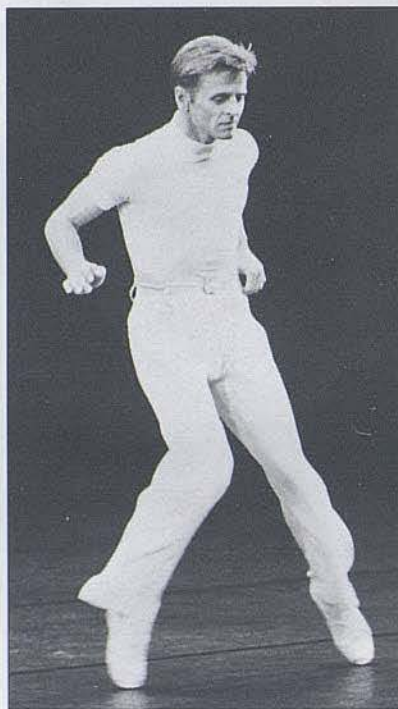
per RRM

El ballari rus Mikhail Baryshnikov, la mezzosoprano espanyola Teresa Berganza i la soprano italiana Mirella Freni constitueixen les figures més destacades de la pròxima edició del Festival de Peralada que se celebrarà entre els dies 14 de juliol i 20 d'agost.

En commemorar-se enguany la desena edició d'aquest esdeveniment, els organitzadors han fet un esforç per oferir la que, amb tota seguretat, serà una de les edicions de més envergadura de la seva història.

En aquest sentit, d'antuvi cal fer esment que a més d'aquest trio de grans figures del ballet i la lírica internacional, s'hi afegeixen d'altres d'un nivell també privilegiat; és el cas del ballari argentí Julio Bocca, de la mezzosoprano Dolora Zajick, l'Orfeón Donostiarra, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, els directors Neville Marriner i Víctor Pablo Pérez, el baix barceloní Stefano Palatchi i la jove i cada dia més encimbellada soprano Ainhoa Arteta.

Pel que fa a produccions, també s'ofereix un ventall d'un elevat interès, ja sigui per la seva qualitat intrínseca com també per la seva novetat. Obres com els *Rèquiem* de Mozart i de Verdi o l'òpera *La Traviata* tenen un atractiu tan reconegut com indiscutible. I també hi ha el muntatge d'òperes de compositors espanyols que s'oferiran en versió escènica, sobre el paper prometedores. Es tracta del doble programa Falla amb *El retablo de maese Pedro* i *El amor brujo*, coproduït amb els festivals

Mikhail Baryshnikov

Mirella Freni

de Granada, Segòvia, Sevilla, la SGAE i la Maestranza de Sevilla, amb muntatge escènic d'Ariel García Valdés, direcció musical de José Ramón Encinar i animació i vestuari de Xavier Mariscal. El suport instrumental serà de l'Orquestra de Cadaqués, una vegada més titular del festival, i les veus de Josep Ruiz, Enrique Baquerizo, David Arredondo i la cantora Mayte Martín. En aquesta línia s'inscriu també la presentació de l'òpera d'Isaac Albéniz *Pepita Jiménez*, en la revisió feta recentment per Josep Soler, i en una coproducció amb el Festival Radio France-Montpellier, que dirigeix escènicaament Lluís Homar, musicalment Josep Pons, amb figurins de Frederic Amat, amb l'Orquestra Teatre Lliure, el Cor Lieder Camera, el Cor Infantil del Conservatori de Vila-seca i les veus de Joan Cabero, Alfonso

Echevarría, Àngel Ódena, María José Montiel i Soraya Chaves. Finalment, en la cloenda del festival s'oferirà una versió absolutament nova del mite de *Carmen* realitzada pel grup La Cuadra de Sevilla que dirigeix Salvador Távora i que, ben al marge del món musical de George Bizet, pretén oferir una imatge més arrelada i implicada en el context antropològic real d'aquesta cabdal figura literària.

El festival l'obrirà el dia 14 de juliol un recital a càrrec de Mirella Freni amb la Simfònica del Vallès dirigida per Romano Gandolfi. El dia 14 de juliol i el dia 19 l'Orfeón Donostiarra i la Simfònica del Teatre del Liceu interpretaran un programa de cors d'òpera i sarsuela.

El *Rèquiem* de Verdi serà ofert tot seguit amb la mateixa formació estable liceista, també l'Orfeón Donostiarra, la batuta de

Víctor Pablo Pérez i les veus d'Ana María Sánchez, Dolora Zajick, Walter Fraccaro i Stefano Palatchi. El 27 de juliol tindrà lloc la representació de *Pepita Jiménez* i el 28 d'aquest mateix mes el concert amb el *Rèquiem* de Mozart amb l'Orquestra de Cadaqués, la batuta de Neville Marriner, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana i les veus de Montserrat Martí, Itxaro Menchaca, Francesc Garrigosa i Iñaki Fresan. El dia 2 d'agost s'oferirà la primera de les dues representacions de *La Traviata*, que comptarà amb el suport de l'Orquestra de Cadaqués, la producció del Teatro Arriaga de Bilbao, la direcció musical de Marco Armiliato, i les veus d'Ainhoa Arteta, Walter Fraccaro, Carlos Álvarez i Francesca Roig en els papers principals.

Un recital de la pianista barcelonina Eulàlia Solé, amb les *Variacions Goldberg* de J. S. Bach, deixarà pas a la segona representació de l'òpera de Verdi esmentada i una altra a càrrec de l'arpista Abigail Prat, amb el Quartet de Viena, farà el mateix amb el doble programa Falla esmentat, que s'oferirà el dia 7 d'agost. Els dies 11 i 12 d'agost tindran lloc les actuacions segurament més esperades del festival, les de Mikhaïl Baryshnikov amb el White Oak Oance Project i el dia 14 la de Julio Bocca i el Ballet Argentino, que interpretaran la coreografia del *Concerto breve* de Xavier Montsalvatge. L'actuació de Teresa Berganza amb el Grupo Zarabanda i la ja indicada versió de *Carmen* a càrrec de La Cuadra de Sevilla posaran fi al festival. Un festival que compta amb el suport de diverses institucions públiques del país —conselleries de Cultura i Turisme, Diputació de Girona— i també amb esponsoritzacions diverses. El pressupost és de 180 milions, el 45 % del qual, segons que s'assenyala, és cobert mitjançant taquillaatge.

CONCURS MARIA CANALS

El 1r premi de piano, desert

per M. LLUÏSA MORÁN

Del 23 d'abril al 7 de maig va tenir lloc la celebració del Concurs Internacional Maria Canals de Barcelona. El certamen es va desenvolupar amb l'habitual assistència massiva de concursants en la branca permanent de piano, i en la modalitat de duo sonata (per a piano i violí o bé piano i violoncel).

Amb un nombre d'inscripcions de 225 persones, finalment, el concurs va comptar amb la presència de 101 participants en la branca de piano i de 21 grups en l'apartat de duo sonata.

La representació espanyola va ser ben escassa, i tot i que hi havia més inscripcions, van comparèixer quatre persones, aparellats en dos grups, competint en la modalitat de duo sonata. Un d'aquests duos espanyols, integrat per Eladi Dalmau (piano) i Nabí Cabestany (violoncel) va aconseguir passar a la segona prova eliminatòria i li va ésser concedit un Diploma.

En el cas de la branca de piano, segons M. Raquel Millàs (membre del jurat del concurs), la impressió d'aquesta convocatòria del concurs va ser la següent: *El nivell dels concursants ha estat molt alt, però no hi ha hagut una figura preponderant durant totes les proves*. Aquesta frase va quedar retratada en les qualificacions definitives, conegudes després de la prova final celebrada el diumenge 5 de maig al Palau de la Música Catalana. El Primer Premi (atorgat per Joies i Perles Majòrica) va ser declarat desert, fet que no succeïa des de l'any 1987. L'alemany Jan Gottlieb Jiracek (22 anys) obtingué el Segon Premi (amb una dotació de 300.000 pessetes) i el Premi especial a la millor interpretació d'una obra d'Olivier Messiaen (premi de 150.000 pessetes, cedit per Yvonne Lloriod-Messiaen). Aquest Premi especial li fou ofert gràcies a la seva brillant interpretació del *Regard de l'esprit de Joie* (núm. 10 de *Vingt Regards sur l'enfant Jésus*) a la prova final. L'israelià Saar Ahuvia (21 anys) i la japonesa Kiyo Wada (23 anys) van

compartir el Tercer premi (dotat amb 150.000 pessetes). La casa Rolex ofereix un rellotge, com a Premi especial a un candidat finalista; en aquest cas l'afortunat va ser el tercer guardonat, l'israelià Saar Ahuvia. Així mateix, a l'altra finalista, la japonesa Junko Holma-Mizuno (32 anys) li fou concedida la Primera Medalla per unanimitat. Els quatre finalistes van intercanviar posicions durant la competició, però a cap li concediren el Primer Premi. En aquesta decisió suposem que intervingué la interpretació realitzada a la final, prova d'un cert pes específic i definitori en l'últim resultat. Els concursants van demostrar millor les seves qualitats a les primeres eliminatòries. Malgrat tot semblen estar contents amb l'organització del concurs i amb l'important resultat obtingut.

En la modalitat de duo sonata, la classificació va ser la següent: el duo de piano i violoncel format per les germanes nord-americanes Avi Downes (23 anys) i Shana Downes (25 anys) van obtenir el Primer Premi (600.000 pessetes), el duo de piano i violí integrat per les japoneses Aya Yoshii (21 anys) i Yoko Yoshihara (20 anys) van rebre el Segon Premi (300.000 pessetes) i el tercer guardó va recaure en el duo de piano i violoncel format per la russa Maria Belousova (30 anys) i la polonesa Katarzyna Ewald (24 anys). La trajectòria d'aquestes finalistes va ésser més regular durant les diferents proves del concurs, en mantenir-se sempre en primera posició les dues germanes nord-americanes, un duo amb una perfecta compenetració, una personalitat pròpia i una mateixa genètica interpretativa.

El dimarts 7 de maig es va dur a terme l'acte de clausura del Concurs al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. L'acte va ser presidit pel regidor president de la Comissió de Política Cultural i Presidència, el Sr. Joaquim de Nadal. Després del lliurament dels premis, els guardonats ens van obsequiar amb una breu interpretació.

Substanciós col·loqui internacional Fonts Musicals a la Península Ibèrica

per MONTSERRAT COMELLAS

Els dies 1, 2 i 3 d'abril d'enguany es va celebrar a la seu de l'Institut d'Estudis Ilerdencs de Lleida un col·loqui internacional monogràfic sobre les Fonts Musicals a la Península Ibèrica (ca. 1250-ca. 1550), dirigit per Maricarmen Gómez Muntané (Universitat Autònoma de Barcelona) i coordinat per Màrius Bernardó (Universitat de Lleida).

Aquest col·loqui va ser un esdeveniment d'un extraordinari nivell científic, demostrat en la majoria de conferències, intens de calendari, amb rics debats després d'un bon nombre de ponències i amb una notabilíssima presència de musicòlegs d'arreu del món (Estats Units, Austràlia, Suïssa...), així com també de molts diversos punts de l'Estat espanyol.

Sempre dins l'àmbit de les fonts musicals de la Península Ibèrica entre els anys 1250 i 1550, s'han aplegat al Col·loqui musicòlegs estudiosos de fonts de molt diversa naturalesa, per enriquir, així, la visió resultant de les qüestions plantejades.

Així doncs, hi ha hagut un grup de ponències i comunicacions que han tractat monogràficament de qüestions relacionades amb manuscrits musicals, entre les

quals caldria destacar la de Kenneth Kreitner entorn del cançoner de la Colombina, i la de Bernardette Nelson entorn d'un llibre de cor de Ferran d'Aragó, duc de Calàbria, juntament amb altres intervencions igualment meritòries de Màrius Bernardó, Nicolas Bell, Juan C. Asensio, Pedro Calahorra, Manuel Pedro Ferreira, Kathleen Nelson, Roberta Freund i Rosa Conde. Un altre apartat de dissertacions se centrà en el tema de l'organologia, i comptà amb una comunicació interessant de Cristina Bordas sobre la tipologia, conservació i procedència d'instruments espanyols medievals i renaixentistes conservats, i amb una particularíssima xerrada de Nelly van Ree Bernard, que explicà el procés de reproducció de salteris medievals seguint els models de les cançons.

Un altre bloc de ponències i comunicacions va versar sobre temes de teoria musical, i aquí es van poder escoltar intervencions erudites i complementàries entre si d'Antonio Moreno, Álvaro Zaldívar, Paloma Otaola i Luis Robledo.

Finalment, unes altres intervencions van afrontar temes més específics, com els casos següents: Dorothea Baumann, que tractà de qüestions d'acústica; Jordi

Ballester, que demostrà a partir d'exemples concrets com l'estudi de la iconografia musical pot aportar importants informacions sobre els instruments, grups d'instrumentistes i idees entorn de la funció social de la música en èpoques determinades; Maricarmen Gómez, que va analitzar magistralment les fonts en llatí, català i castellà conservades del cant de la Sibila; i, Melena Kuss, que va fer una aproximació al tema de l'etnohistòria musical a partir d'una revisió de les cròniques espanyoles dels segles XVI sobre temes americans, moltes de les quals contenen controvertides referències de tipus musical.

Tot i que aquesta ha estat la primera ocasió que s'ha celebrat a Espanya un congrés de música medieval i del Renaixement d'aquestes característiques, l'èxit fa presagiar que els desitjos expressats públicament per Maricarmen Gómez durant l'acte oficial de recepció celebrat a la Universitat de Lleida, puguin esdevenir una realitat. Aquests desitjos eren, per una banda, aconseguir que aquest col·loqui tingués continuïtat en el futur, i per altra banda que esdevingués un instrument capaç de col·laborar a la millora del nivell de la musicologia a Espanya.

Per acabar aquesta brevíssima descripció del col·loqui caldria afegir que els vespres dels dies 1 i 2 van culminar amb un parell de concerts estretament lligats amb el tema del congrés: el primer —celebrat al Saló Víctor Siurana de la Universitat— va anar a càrrec del grup Segréis de Lisboa, que va interpretar cançons del repertori ibèric dels segles XV i XVI, i, el segon, celebrat a l'església de Sant Llorenç, va ser protagonitzat pel grup Alfonso X el Sabio interpretant peces del cant pla del ritu toledà.

Temporada
1996

Música de **C**ambra a l'**I**nstitut **F**rancès

Lloc: Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Dimecres
19
de juny

Jean-Pierre Drouet, percussions

Parcours, espectacle de teatre musical.
Música de Georges Aperghis, aparells
de Claudine Braham Drouet

Informació:
Institut Français
de Barcelone
Moia, 8
Téléfon 209 59 11

Amb la col·laboració de:

Association Française d'Action Artistique

AFAA

ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PUIGRO CARRERAS

INSTITUT FRANÇAIS DE BARCELONE

El simfonisme americà destaca al pròxim Palau 100

per RRM

Les actuacions de dues de les més importants orquestres simfòniques nord-americanes —Filharmònica de Los Angeles i l'Orquestra de Philadelphia— constitueixen les notes més destacades de la programació de la sisena edició del cicle Palau 100 que acaba de presentar-se.

En el si d'una oferta en la qual una vegada més el pes principal recau en el capítol simfònic i simfònic-coral, les esmentades formacions emergeixen de forma notable. Oimés en actuar sota la batuta dels seus respectius titulars. El jove Esa-Pekka Salonen pel que fa a la Filharmònica de Los Angeles i el veterà i il·lustre director alemany Wolfgang Sawallisch pel que respecta a la de Philadelphia.

Dins d'aquest mateix bloc simfònic cal fer esment també de la nova presència al cicle del gran director indi Zubin Mehta, aquesta vegada al capdavant de l'Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino, de la qual és titular, que actualment és, amb tota seguretat, l'orquestra simfònica més destacada d'Itàlia. Entre els directors estrelles també s'ha d'esmentar el zamorà Jesús López Cobos, que retorna a Barcelona després d'una dilatada absència i ho fa al capdavant de l'Orquestra de Cambra de Lausana; i d'una manera especial l'italià Riccardo Chailly, que dirigirà la London Symphony Orchestra en un programa que inclou el primer acte de *La Walkiria*, amb un repartiment vocal de gran categoria.

Palau 100 començarà el dia 15 d'octubre amb un concert a càrrec de La Petite Bande, el prestigiós conjunt belga especialitzat en música antiga, que dirigeix Siegiswald Kuijken i que

Zubin Mehta

actua amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana amb un programa integrat per obres de Haydn.

Per la seva part, l'Orfeó Català actuarà amb l'Orquestra Simfònica de Lituània en un concert especialment rellevant i en el qual destaca la interpretació de la bellíssima partitura *Glòria* de Francis Poulenc. El mateix Orfeó Català clourà el capítol de programació simfònic-coral amb el *Rèquiem* de Fauré amb la Simfònica de Tenerife dirigida pel seu titular, Víctor Pablo Pérez.

Un altre dels fronts tradicionals de Palau 100 és el dels recitals vocals, cobert aquest any amb la figura de rang inigualable de la soprano sueca Frederika von Stade i pel nostre Jaume Aragall —que compartirà la seva actuació amb el baix barceloní Stefano Palatchi— i comptant amb l'acompanyament orquestral de la Simfònica de Balears. Un esment especial mereix el programa del conjunt britànic The Nash Ensemble, d'un interès poc comú, encara que no multitudinari, que commemorarà el cinquantenari de la mort de Manuel de Falla i el centenari del naixement de Robert Gerhard, figura cabdal de la música catalana dels anys previs a la guerra civil i molt estimat a Anglaterra, on, com és ben sabut, es va exiliar i hi va morir.

Cal remarcar, també, la presència per primera vegada a

Pepe Romero

Palau 100 d'un dels grans noms actuals del món de la interpretació de música antiga, Jordi Savall, en un monogràfic amb les quatre *suites* orquestrals de Bach, al capdavant del seu conjunt d'instruments d'època Le Concert des Nations.

Dos pianistes destacats oferiran sengles actuacions juntament amb orquestres simfòniques. Es tracta de Dmitri Bashkirov, que actuarà amb l'esmentada Simfònica de Lituània interpretant Scriabin, i d'Eldar Nebolsin —rus, com l'anterior—, que no farà amb la Filharmònica de Gran Canària.

En el capítol de grans solistes s'ha de fer esment també de Pinchas Zukerman, un dels violinistes més importants del moment, que actuarà en la doble condició de director i solista amb l'Orquestra de la Ràdio de Frankfurt. D'altra banda, l'èxit aconseguit la temporada última del guitarrista d'origen malagueny Pepe Romero, fa oportú que aquest gran artista torni a Palau 100 amb el quartet Los Romeros que forma amb altres membres d'aquesta tan reconeguda nissaga de grans virtuoses de la guitarra, en el que serà un esdeveniment de característiques tan insòlites com atractives.

Després d'un curt període destinat a la renovació d'abonaments, les localitats es posaran a la venda a partir del pròxim dia 10 de juliol.

Cinc preguntes a...

XAVIER JOAQUÍN

Percussionista i catedràtic del Conservatori Superior de Música de Barcelona

L'agost de 1994 els metges van pronosticar a Xavier Joaquín una leucèmia de medul·la òssia. Després d'una vintena de mesos allunyat de la seva activitat professional, Joaquim aposta novament —i fort— per la seva prope-
ra reincorporació.

per MÓNICA MONTORIOL

—Costa, tornar a l'activitat artística després de tants mesos d'absència?

—Encara no m'hi he incorporat. Al principi de temporada iniciaré l'activitat concertística, i per l'estiu la meua activitat pedagògica als cursos de Torroella de Montgrí. Però, sí, costa tornar, per la gran incògnita que suposa la preparació, estar a punt. És una gran incògnita però també és una gran il·lusió.

—Com enfocarà ara la seva vida professional?

—No es pot evitar de fer una reflexió de l'abans i del després, del futur, quant a les perspectives artístiques. L'acord que he pres amb els metges és de no preocupar-me pel futur, sinó pel que es pot fer en el moment present, assegurant, una vida professional amb un 100 % de qualitat. Això vol dir que tot el que fins ara

eren compromisos, exigències d'estrenes d'obres, peces que no fan el pes, etc., queda eliminat per prescripció mèdica. He de treballar sense angoixes ni esforços, portar una vida artística qualitativa i efectiva intel·lectualment. Físicament, tinc limitacions: la percussió requereix de vegades un important esforç per a un rendiment simplement correcte.

—Una experiència com aquesta pot comportar aspectes positius?

—Un mateix ha d'adoptar una actitud positiva, i costa mentalitzar-se, però he tingut una influència molt bona del meu entorn. Aprens a valorar la vida, a veure les coses amb una altra dimensió: es veu tot de manera simple i senzilla. Es produeix una selecció natural del teu entorn: les veritables amistats es conserven, i les altres es perden. El factor humà ha estat una de les coses més importants que valoro, i no solament de les amistats sinó també del col·lectiu de metges. Durant la malaltia cal tenir una moral molt alta, molta concentració i una gran vitalitat. És una lluita contra la malaltia i a favor de la vida. I penso que la professió de músic comporta molt de rigor, ordre i programació; això és molt eficaç per afrontar una malaltia com aquesta.

—Pedagogia i concertisme, hi ha primacia d'alguna d'aquestes dedicacions?

—Vaig fer el meu primer concert professional a l'OCB l'any

1973. Dos anys més tard em vaig iniciar en la pedagogia. Per a mi, l'activitat professional com a concertista dóna una cultura musical i tot el que comporta estar en una orquestra de primera línia. L'ensenyament és una vocació innata, de dedicació, en què el mestre ha de donar més coses que una formació tècnica; ha de ser un tutor, ha d'orientar, aconsellar, etc. Sempre he tingut una gran satisfacció de dedicar-me a la pedagogia. L'ensenyament musical ha tingut més força que l'escenari.

—Reptes que es planteja en un futur immediat?

—Dues línies de futur: l'una com a intèrpret i l'altra com a pedagog. La primera és la de continuar segons una línia molt clara i definida: fer obres de qualitat per aconseguir una màxima qualitat interpretativa. Com a pedagog, continuar amb la meua tasca al Conservatori Superior de Música de Barcelona i amb la voluntat de tirar endavant el nou projecte del Conservatori Superior de Música de Catalunya. És un gran repte per a la música i per a l'ensenyament musical.

20è CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE VILA-SECA

Mestratge:
C. Tiele, S. Mikowsky (Piano), M. Barrueco (Guitarra).

Nivell Professional:
C. Tiele (Piano), E. Tarrés (Cant), E. Tiele (Violí), F. Munteanu (Viola), P. Thiemann (Violoncel), J. Casanova (Bandurria), A. Branch (Música de Cambra - Acompanyament i Corepetició), A. Sardà i R. Barce (Taller de Composició Segle XX), V. Hemsy de Gainza (Pedagogia).

Nivell Elemental:
C. Tiele (Piano), E. Tiele (Violí), P. Thiemann (Violoncel), E. Malo (Guitarra), C. Ciuró (Educació Corporal), J. Miracle (Pràctica de Conjunt).

INFORMACIÓ: SECRETARIA DEL CURS INTERNACIONAL, DE DILLUNS A DIVENDRES, DE 13 A 20 H. - TEL. (977) 39 23 68 - 39 24 84 - FAX (977) 39 37 37

Dolgut adéu a Rafael Orozco

per CARMÉ MARTÍNEZ

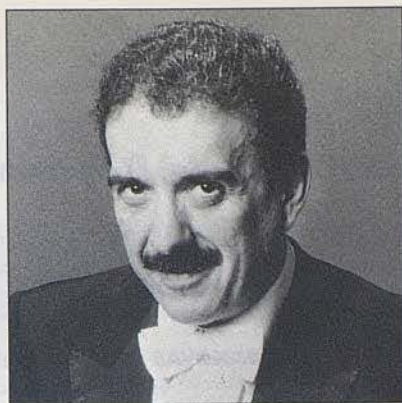
El matí del passat 26 d'abril vaig rebre la trista notícia de llavis d'un company de feina, el viola Paul Cortese. Un parell d'hores més tard, Jaume Comellas me'n donava confirmació i, de passada, em demanava unes línies de record d'homenatge a aquest extraordinari artista, orgull del pianisme espanyol de les darreres dècades.

Vaig conèixer Orozco durant una de les seves freqüents visites a Barcelona: havia d'actuar, en aquella ocasió, com a solista a la temporada de l'OBC. En un moment de l'agradable conversa que vam mantenir, li vaig preguntar si, als seus quaranta-i-tants anys, tenia la sensació de dominar completament l'instrument. Després d'un llarg silenci, em va respondre. "Sí. Ara ja sí...". El to d'Orozco en pronunciar aquestes paraules no suggeria cap mena de sentiment proper a l'orgull o a l'ostentació, ben al contrari, reflectia la seguretat assossegada d'aquell que se sent embolcallat per a una maduresa llargament cercada, profundament desitjada, dolorosa, per fi, assolida.

La memòria d'aquest episodi em fa, més penosa, la mort d'Orozco: no puc evitar lamentar que aquest home ens hagi deixat en el moment més dolç de la seva vida artística, quan el seu magnífic talent començava a donar els fruits més saborosos, quan encara li quedava tant per dir. La darrera vegada que Orozco va tocar a Barcelona, al Palau de la Música Catalana, va interpretar la integral de la suite *Iberia*, d'Isaac Albéniz, que havia enregistrat recentment per a Auvidis-Valois –gravació que li va valer l'elogi unànim de la crítica i el Grand Prix du Disque de l'any 1993. Jo vaig tenir la sort de ser-hi present, acompanyada dels meus alumnes, als

quals havia proposat, amb motiu d'aquell concert, una de les nostres sortides col·lectives. Recordo molt bé la profunda impressió que va deixar en tots nosaltres la magistral interpretació de Rafael Orozco. La *Iberia* d'Orozco era la més dura i dramàtica de totes les que poden considerar-se, avui dia, versions de referència, la més, diria jo, masculina, especialment si la comparem amb la d'Alícia de Larrocha, més coqueta, més festiva, més "en colors". La *Iberia* d'Orozco era l'evocació d'una Espanya més austera, més quaresmal, més negra; un cert "sentimiento trágico de la vida" era el leitmotiv que tenia la seva interpretació, fins i tot en els passatges més lluminosos. La *Iberia* d'Orozco és la de Goya a *Los Caprichos*, la de Lorca a *Yerma* o a *Bodas de Sangre*; té el rostre torturat de la imatgeria religiosa del XVII i la veu rogallosa i alhora punyent de la *saeta*.

Rafael Orozco passarà sense cap dubte a la història del pianisme del segle XX com un dels seus exponents de "grande classe". Nascut a Còrdova fa cinquanta anys, en el si d'una família de músics –va ser la seva mare, bona pianista, qui va guiar els seus inicis–, va començar la seva brillant carrera internacional després de guanyar el prestigiós Concurs Internacional de Leeds (Anglaterra). El gran Carlo Giulini va apadrinar els seus primers passos pels circuits internacionals, dirigint-lo en nombrosos concerts amb les millors orquestres –Londres, París, Chicago, Filadèlfia, Nova York, Berlín, Festival d'Edinburg, etc.–, que aviat van contribuir a fer d'ell un artista reconegut arreu del món. Entre altres importants directors i orquestres amb els quals Orozco va col·laborar al llarg de la seva vida, podríem citar Lorin Maazel, Daniel Ba-

renboim, Riccardo Muti, André Previn, Charles Dutoit, Sergiu Comissiona, Frühbeck de Burgos...; la London Symphony, la Royal Philharmonic, les filharmòniques de Nova York i Berlín, les simfòniques de París, Cleveland, Los Angeles, Washington... També va realitzar nombroses *tournées* per l'Extrem Orient i el Japó, i participà en els festivals de Praga, Granada, Osaka, Santander, Aldeburgh, etc.

Orozco ha deixat testimoni del seu art en un important catàleg discogràfic del qual cal destacar, a més de la ja esmentada *Iberia*, la integral dels *Concerts* de Rachmaninov amb la Royal Philharmonic Orchestra i Edo de Waart, els compactes dedicats a Schubert i Liszt, i el seu darrer enregistrament, que inclou les *Noches en los jardines de España* i l'obra completa per a piano sol de Manuel de Falla.

Orozco tenia previst tornar al Palau de la Música Catalana de Barcelona el passat 8 de març per interpretar, al costat de l'OBC, el *Primer Concert* de Beethoven, però va haver de cancel·lar la seva actuació per l'empitjorament del seu estat de salut.

Rafael Orozco passarà també, malauradament, a engrossir la ja esgarriosa llista de grans artistes desapareguts, molts d'ells en plena joventut, per causa de la malaltia més cruelment inexorable de la fi del mil·lenni: la sida. Subscriu des d'aquí de tot cor l'encertada iniciativa –de l'escriptora Louise L. Hay–, d'escriure la paraula sida amb minúscules; estic d'acord amb ella que aquest és un primer pas per fer minvar el poder de la paraula, i, per tant, de la malaltia. El nostre condol més sincer a familiars, amics i admiradors en general de l'art de Rafael Orozco.

Validesa de l'òpera en concert

Temporada del Liceu. 25 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Dir. musical: David Robertson. *Tristan und Isolde* (versió de concert), de Wagner.

per JOSEP CASANOVAS

No són solament els incendis teatrals els que han fomentat les cada dia més freqüents versions concertants del repertori operístic, sinó més d'un fet sociològic evident, com és el preu de l'òpera, considerada darrerament com un gran espectacle d'un pressupost desmesurat, o l'absurd divisme que han implantat els mateixos cantants amb la complicitat del sector d'aficionats fanàtics i de les companyies multinacionals del disc.

Les recents execucions del *Tristany* al Palau de la Música, patrocinades pel Gran Teatre del Liceu i Palau 100, naturalment en aquestes versions de concert, han fet renéixer els inevitables comentaris al voltant d'aquest fet que, en principi, sembla que hauria d'atemptar contra l'essència mateixa del gènere de l'òpera considerada com allò que és, un espectacle teatral. (D'aquí els intents, potser desesperats, de voler-ne salvar sobretot el costat escènic amb versions de luxe.)

La realitat evident, però, és que, polèmica a part, una versió del *Tristany* com aquesta a la qual vam assistir el dia 25 d'abril darrer, trastoca —i esperem que positivament— no tan sols les regles del joc operístic, sinó fins i tot els paràmetres auditius com també els estètics. El protagonisme de les veus considerades instrumentalment es reforça, mentre que la presència de l'orquestra passa a una altre primer pla indiscutible. S'escolta música de concert, simfònica. S'escolta com una gran cantata absolutament plausible perquè tot el públic comparteix el secret d'una acció dramàtica que tampoc no es pot dir que sigui d'una gran complicació. Sobretot quan escoltem una òpera com el *Tristany* sota aquesta òptica és quan el protagonista principal passa a ésser el direc-

tor, o almenys es fa així palès en deixar les mitges llums del vell fossar amagat del pati de butaques. La seva tasca, tan difícil i esforçada, passa a un primer terme en assumir la clara responsabilitat de la vàlua de la "representació". D'aquí l'èxit evident de David Robertson, un músic encara jove que sorprèn pel coneixement profund que té de les obres en què intervé com a responsable musical. És del tipus de direcció intensa, activa, potser una mica sorollosa i tal vegada mancada de respiració, però d'una efectivitat total. Sempre en aquesta representació vam gaudir del protagonisme de Sabine Hass, acompanyada per la suïssa Julia Juon, ambdues triades de conjunt per fer-ho així a l'Òpera d'Hamburg. Eren les protagonistes indiscutibles d'unes versions de solidesa inqüestionable, seguretat espectacular, impactant, amb tendència a una emissió lleugerament forçada. Els homes, com ja és normal avui dia, d'excel·lent factura interpretativa però cenyits a unes condicions vocals més discretes, correctes i fins i tot bones. El *Tristany* de Niskanen era d'aquesta factura, cosa que fa dir als especialistes que ja no hi ha tenors wagnerians com els d'abans, però, amb tot, hi reeixí del tot, amb certs intents d'una versió expressionista. Els més entonats en un pla convencional foren el Kurwenal de Wilm Schulte i el rei Marke de Tschamer. Rauch, Comas i Garrido, precisos en la resta de papers, com uns cors episòdics no massa reeixits. En canvi, força bona factura de l'Orquestra del Liceu, a la qual, sincerament, no pensàvem trobar aquí en bones condicions de conjunt i individualitats com hem sentit. Sobretot amb excel·lent esperit visible de dedicació personal de tots els seus components. En resum: un notable *Tristany*, un important *Tristany*, que al Teatre hauria pogut ésser una representació estel·lar.

La intel·ligència de Josep Carreras

Palau 100. 22 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Josep Carreras, tenor. Lorenzo Bavaj, piano. Bizet, Massenet, Verdi, Zandonai, Leoncavallo, Puccini.

per LLUÍS TRULLÉN

Carreras ha esdevingut un cantant estimat, valorat i amb una aurèola de prestigi artístic i humà que li atorga un segell distintiu respecte d'altres mites de la lírica.

Feia més de dos anys que Carreras no oferia un recital a Barcelona, i el públic, el "seu" públic, no va voler perdre's l'oportunitat per gaudir del cant melodiosament traçat per un dels artistes de qui ja no cal descobrir la seva perfecta claredat en la dicció i aquest centre vocal de la tessitura d'una bellesa i personalitat indubtable. No hi ha dubte que Carreras a l'hora de confeccionar el programa va buscar obres que no resultessin compromeses per a la seva tessitura i així poder potenciar en la seva màxima plenitud l'abans esmentat centre de la veu. Per què sempre hem d'associar un recital d'un cantant operístic amb una constant mostra de virtuosisme vocal, amb una permanent mostra de plenes facultats tècniques en la realització del si o del do natural, en

un joc gratuït de tècnica i espectacularitat? Carreras va optar per un recital d'autors operístics, però sense incloure-hi àries d'òpera, cap ària d'òpera ni tan sols en les vuit cançons interpretades fora de programa.

La seva veu va fer lluir amb delicadesa i tendresa d'expressió les melodies de Bizet, Massenet, Zandonai, i el "seu" públic podia gaudir de les qualitats més destacades del seu tenor. La seva dicció del bellíssim *Sole e amore* de Puccini i de la *Declaration* de Leoncavallo va palesar que la seva veu manté la qualitat de sempre, la claredat i transparència lírica, la realització de *pianissimi* subtils i sàviament projectats en el seu personal estil.

Carreras va jugar fent ús de les seves millors cartes, mitjançant unes obres d'una tessitura d'una extensió poc àmplia, i si s'ampliava era en el registre més greu, obviant tot agut compromès i fent gala d'aquest centre vocal de la seva tessitura que recolza en l'expressió romàntica que sempre ha caracteritzat el seu cant.

Haydn, el profètic

Palau 100. 16 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Carmen Fuggis, Markus Müller i Marcos Fink. Mitteldescher Rundfunk Kammerphilharmonie. Orfeó Català (dir.: Jordi Casas). Dir.: Günter Theuring. *Les estacions*, de Haydn.

per X. CASANOVAS-DANÉS

La trajectòria de Günter Theuring en el camp simfònic-vocal és de les que inspira respecte; i val a dir que el plantejament que va fer de *Les estacions* de Haydn ho confirma, servides *ad maiorem gloriam* d'un instrument idiosincràtic com l'Orfeó Català. Aquest va tenir una actuació impecable en veure respectada la seva "manera" i el seu cabal amb una suggestiva texturació de les veus masculines.

L'orquestra alemanya va complir amb solvència les incitacions a la hipersonitat i màxim contrast en els *tempi*. Entre els solistes destacaven la veu noble i poderosa de Marcos Fink, malgrat que les agilitats no són el seu fort i el curiós enfocament —gairebé d'Evangeli— d'una *Passió* del tenor Markus Müller, que forçava la veu més enllà d'uns límits molt condicionats per l'edat.

Aquestes *Estacions* —amb un tall tan mínim com absurd— van sonar més com un oratori grandios que no com una cantata secular farcida de referències palesament maçòniques en l'exaltació dels valors humans i el malenconiós "Ubi sunt" del cor final. El text lloa la vida senzilla com a aurèola de l'ordenació divina de la Natura i el cicle anyal ser-

veix de metàfora a les etapes de la vida.

Per aprofitar la potència de l'Orfeó, Theuring va assimilar l'obra a un concepte genèricament filoromàntic i obviat el model d'un Gardiner que defuig una grandiositat barroca, solament episòdica en l'obra, i no en conforma la globalitat allà on Theuring instaura la versió en l'impacte i les macrodimensions. És només a partir d'aquest bastiment que davalla al pla del detall. La seva lectura va palesar el do profètic de Haydn en matèria d'instrumentació i, per tant, de sonoritat.

Aquestes *Estacions* tendien ponts cap al romanticisme fins a Wagner. La sortida del Sol entronca amb el despertar de Brunilda en el *Sigfried*; les filosofes de Haydn es reclamen companyes de Senta, els càntics dels caçadors i veremadors podrien ser els dels mestres cantaires i la desolada introducció a l'"Hivern" entronca amb el tercer acte del *Tristany*. També s'ha de dir que, en mans de Theuring, la tempesta estival de Haydn no desentonaria transferida al *Macbeth* de Verdi. Aquest aspecte referenciat va ser un tret destacable d'una versió que va desinteressar els historicistes.

Aplaudiva l'estupenda traducció de Feliu Formosa. Quina delícia afegida a uns pentagrames genials!

Copa, cigarretes i bona música

XIè Cicle de Música del Segle XX. Música al Nick Havanna. BCN Sax Ensemble (15 d'abril). Barcelona 216 (22 d'abril). Orquestra de Cambra Catalana (29 d'abril).

per X.C.-D.

Cap sorpresa en l'entusiasta acollida al "Música al Nick Havanna". No pot ser d'altra manera quan la fórmula aplega una trajectòria avalada pels anys, bona música, bons intèrprets, entrada lliure i un entorn polivalent que és un emblema de la modernitat que desbarata per si mateix —llevat de la del silenci— moltes de les convencions que encotillen el concert entès a la manera tradicional. També enguany, si jutgem pels tres concerts realitzats durant el mes d'abril, el Cicle de Música del Segle XX serà un èxit que cal atribuir, en primera instància, als qui l'organitzen (Fundació Música Contemporània), coordinen (el compositor Albert Sardà) i fan possible (Generalitat, Ajuntament, instituts Alemany i Britànic, etc.).

Del primer concert, cal destacar la fenomenal presència sonora del BCN Sax Ensemble que dirigeix Miquel Bofill. En solitari, aquest brillant artista va interpretar *Tre pezzi* de Giacinto Scelsi, música bellíssima amb un moviment central impregnat d'una malenconia tristanyesca, i, en quartet, la *Serenata* de Gabriel Brncic, una obra que recorda les cassacions del set-cents i que és molt més complexa del que sembla. Després d'una primera alenada serial capta l'atenció per l'organització de plans sonors en què un instrument agafa embranzida fins que és relegat al fons sonor per un altre.

A la segona part les obres de Blay (*Introducció, recitatiu i fuga*), Ventas (*Miniatura*), Carlo-

sema (*Azulejos*) i Paulenko (*Concerto Breve*) van evidenciar uns trets comuns de vistositat que les fan atractives, però adotzenades. La intenció és sempre més narrativa que formal i totes s'esgoten amb l'espectre d'efectes tímbrics. En tot cas, eren clars el tribut a la teatralitat stravinskyana en l'obra d'Adolf Ventas i una apologia de l'absurditat en l'estridència de la de Paulenko.

Del segon concert, a càrrec de membres del grup Barcelona 216, cal destacar la *Història d'un soldat* de Stravinsky i el bellíssim *Trio* de Joaquim Homs de 1974 en versió de Queralta Roca (clarinet), Víctor Parra (violí) i Emili Brugalla (piano).

El *Nocturn* de Taverna-Bech centrava com a obra més elaborada el tercer concert, aquest cop amb l'Orquestra de Cambra Catalana (que dirigeix Joan Pàmies), que va tenir una actuació ardida, però mancada de refinament. Les altres palesaven un ferment d'idees i la seva resolució principal per la via de la juxtaposició: el *Divertiment* de Boliart, la *Dansa macabra* de Grèbol i la *Polifonia de cambra* de Llanas en què la viola i el contrabaix principals fan de protagonistes. Les *Noches de Cadmos* i *Harmonia* de Rodríguez-Picó, tan essencialment tributàries dels ballets neoclàssics de Stravinsky i protagonitzades per la guitarra de Jordi Codina, tancava un programa fortament aplaudit, com els anteriors, i que certificava un hedonisme relacionat amb el retorn als procediments tradicionals i l'atenuació del neguit per resultar original.

Espectaculars Cuivres Français

Euroconcert. 18 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Les Cuivres Français. Director: Thierry Caens. Frescobaldi, Gervaise, Banchieri, Kuhnau, Deleure, Bernstein, Legrand, Gershwin.

per LL.T.

La temporada Euroconcert no va desapropiar l'ocasió d'incloure dins la programació, l'actuació del conjunt Les Cuivres Français, que dirigeix Thierry Caens, tres anys després del seu memorable debut al nostre país, esdevingut dins l'esmentat cicle de concerts tres anys enrera.

El conjunt, integrat per deu instrumentistes de metall, hereus de la gran tradició francesa en aquesta disciplina interpretativa, han corroborat durant set anys d'intensa carrera una brillant activitat en la interpretació d'un amplíssim repertori que inclou des de pàgines del Renaixement fins a composicions avantguardistes.

L'espectacularitat podria definir l'actuació d'aquest conjunt en el seu concert al Palau; una tècnica impecable, una depurada con-

junció en la realització dels plans sonors i un color brillantment projectat van caracteritzar el seu pas per un ampli ventall d'obres, que incloïa títols pertanyents a autors francesos, italians i alemanys dels segles XVII i XVIII i a adaptacions de celeberrimes partitures de Bernstein, Deleure, Legrand o Gershwin, tot emmarcant la delicadíssima melodia de Pau Casals *O vos Omnes*, en l'adaptació realitzada per a instruments de metall del legendari Leopold Stokowski.

El virtuosisme, la resolució de complexitats tècniques amb una facilitat i una claredat summament remarcables, la matisació de sonoritats bé majestuosos i penetrants, bé caracteritzades per la més refinada subtilitat, van embolcallar cadascuna de les interpretacions d'una riquesa tímbrica i de color acuradament mesurada. Espectaculars en les cèlebres

El grup de metall Les Cuivres Français oferiren un repertori ampli interpretat amb virtuosisme i bona resolució

"batalles" pertanyents a Frescobaldi, Gervais o Banchieri (realització de clarsobscurs sonors, constant joc de dinàmiques, missatge netament descriptiu), el conjunt francès va mostrar tota la seva delicadesa musical en una segona part inoblidable per la subtilitat d'interpretació, fins i tot en les parts de més complexitat harmònica.

El bell melodisme romàntic del *West side Story* (deliciosa interpretació de "Maria" i perfecta matisació rítmica de "Tonight") i l'espectacular interpreta-

ció d'*Un americà a París* de Gershwin van ser prova evident de l'amplíssim joc i varietat de recursos que poden assolir aquests mestres de la interpretació d'instruments de metall, capacitats igualment per assumir tota la solemnitat i profunditat musical de la ja esmentada partitura de Pau Casals.

Va ser un concert brillant, que va culminar amb la celeberrima banda sonora de Nino Rota *Fellini 8 e 1/2*, rúbrica a un programa deliciosament interpretat.

Alyssa Park, una gran artista

Temporada OBC. 26, 27 i 28 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Vladimir Fedosseiev, director, Alyssa Park, violí. Wagner, Mendelssohn, Shostakòvitx.

per LL.T.

Als setze anys la violinista Alyssa Park havia aconseguit el Premi Txaikovski; poc després actuava sota la direcció de Sir Colin Davis i oferia recitals de música de cambra al costat de Marta Argerich.

Certament, Alyssa Park, a més de posseir el més absolut domini de la complexa tècnica violinística, irradia en les seves interpretacions una lluminosi-

tat, una musicalitat i sensibilitat pròpies d'una artista amb dècades de carrera. Doncs bé, Alyssa Park és nascuda l'any 1974 i després d'escoltar la seva interpretació del *Concert per a violí* de Mendelssohn, només cal corroborar que som davant d'una artista que ja ocupa un lloc dins l'elit violinística.

Al costat d'una OBC dirigida en aquesta avinentesa per Fedosseiev, Park va oferir-nos una interpretació del *Concert* de Mendelssohn caracteritza-

da per la seva extroversió, per la claredat de les frases, per un esperit que si bé assolía un cant íntimament romàntic en el segon moviment, transmetia l'esperit obert del Mendelssohn de la *Simfonia italiana* o del *Somni d'una nit d'estiu*. Park és una artista que sap fer "cantar" el seu violí, sap atorgar sentiment, allargar amb un *rubato* meticulós una nota projectada amb la més subtil difusió. El gust exquisit, la proporció exacta en la realització del melodisme d'un concert líricament tan pur, tingueren com a complement una demostració tècnica mostra del més depurat virtuosisme: una majestuosa interpretació de la celeberrima *Obertura*

de Rienzi i una segona part que va dedicar a la *Sisena* de Shostakòvitx.

La batuta de Vladimir Fedosseiev va submergir-nos en l'univers lent i tenebrós, harmònicament tan complex de resoldre amb equilibri de plans per encaminar-se a poc a poc cap a les sonoritats sarcàstiques, rítmicament incessants i bullicioses en colorisme dels dos suggestius moviments amb què es clou la *Sisena*.

L'Orquestra va respondre amb notòria solvència davant d'una partitura complexa, però és que tenia davant seu un director capaç de destil·lar amb refinada subtilitat el meticulós missatge de Shostakòvitx.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de juny

DILLUNS, 3 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GADE: Simfonia n. 6, op. 32. Sinfonietta d'Estocolm. Dir. N. Järvi. (24m). HAYDN: Cassació per a flaüt i corda, Hob. III:6 (op. 1 n. 6). Jakob Lindberg, flaüt. Nils-Erik Sparf, violí. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (16m). TURINA: La procesión del Rocío, op. 9. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antonio de Almeida. (8m). SAINT-SAENS: Sonata per a oboè i piano, op. 166. Pietro Borgonovo. Pietro Spada, piano. (12m). BARSANTI: Concerto Grosso, op. 3 n. 10. Maurice André, trompeta. Württembergisches Kammerorchester Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (11m). J. STRAUSS(I): Schwartsch Ball-Tänze, op. 32. Gidon Kremer i Peter Guth, violins. Kim Kashkashian, viola. Georg Hörtnagel, contrabaix. (11m). BEETHOVEN: Missa en Do M, op. 86. Emilija Markova. Lilijana Parachikova. Christo Kamenev. Ivan Petrov. Cors Rodina. Orquestra Filharmònica de l'Estat de Sofia. Dir.: Constantin Iliev. (48m). BORODIN: Quartet de corda n. 2. Quartet Borodin. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. 8 Poloneses per a piano a quatre mans. Hector Moreno i Norberto Capelli. (34m). Variacions ABEGG, op. 1. Karl Engel, piano. (8m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CESAR FRANCK I ERNEST CHAUSSON. RITME DEL COR: Novetats discogràfi-

ques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Mi b M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (22m). SIBELIUS: La driada, op. 45 n. 1. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (6m). TELEMANN: Quartet per a flauta, dues violes de gamba i continu en Sol M. Barthold Kuijken, flauta. Sigiswald Kuijken i Wieland Kuijken, violes de gamba. Robert Kohnen, clavecí. (15m). D'INDY: Wallenstein, trilogia op. 12. Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir. Pierre Dervaux. (33m). DAUVERGNE: Concert de simfonies op. 3 n. 2. Cappella Coloniensis. Dir.: William Christie. (21m). OFFENBACH: Gaité Parisienne, ballet. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (42m). HANDEL: Tolomeo. (ària de l'òpera). David Thomas, baix. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (3m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de febrer de 1996 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OB. GERHARD: Capriccio per a flauta sola. Chaconne per a violí sol. Quartet de corda n. 1. Mònica Raga, flauta. Àngel Jesús García, violí. Quartet de corda de Barcelona. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 4 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HOLST: Els planetes. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (50m). VALENTINI: Sonata à 4. Musicalische Compagny. (6m). TXAIKOVSKI: Himnes sagrats. Cor de Cambra de Moscou. Dir.: Youri Oukhov. (17m). BERLIOZ: Obertura de "El Corsari", op. 21. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (9m). SEIXAS: Concert per a clavicèmbal i corda. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (8m). GERVAISE: Danses franceses del renaixement. Quartet Mandel. (5m). GRANADOS: El Amor y la Muerte (Goyescas). Jordi Camell, piano. (14m). VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 6. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (37m). MOZART: Missa brevis, KV 220 "Spatzenmesse". Solistes vocals. Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Uwe Christian Harrer. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Papillons, op. 2. Karl Engel, piano. (15m). Sis estudis sobre capricis de Paganini, op. 3. Karl Engel, piano. (17m). Intermezzi, op. 4. Karl Engel, piano. (21m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

SOROZÁBAL: La eterna canción, sarsuela. Teresa Tourné. Ana Higueras. Pedro Lavirgen. Renato Cesari. Cor Cantores de Madrid. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: Pablo Soro-

zábal. (70m). ÀRIES D'OPE-RETES VIENESES, d'Stolz, Lehar i Suppé. Lucia Popp, soprano. Ambrosian Opera Chorus. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (15m). HANDEL: Ezio (Sis àries de l'òpera). David Thomas, baix. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (15m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

REINECKE: Rei Manfred, música de l'òpera, op. 93. Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Alfred Walter. (26m). FIALA: Concert per a oboè i orquestra en Si b M. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (20m). CHAUSSON: Quartet per a piano, violí, viola i violoncel, op. 30. Les Musiciens. (38m). HANDEL: Silete venti, motet HWV 242. Jennifer Smith, soprano. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (28m). WESLEY: Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (13m). LISZT: Il·lustracions de l'òpera L'Africana, S 415. Leslie Howard, piano. (19m). VIVALDI: Concert per a flauta de bec, RV 108. Musica Antiqua de Toulon. Solista i director: Christian Mendoza. (7m). GLAZUNOV: Poema líric, op. 12. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski. (11m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1968. BEETHOVEN: Gran Fuga, op. 133. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Adrian Boult. (20m). CATALANI: "Wally! Wally...M'hai salvato" de La Wally. Renata Tebaldi. Carlo Bergonzi. Orquestra dirigida per Fausto Cleva. (7m). RAKHMANINOV: Sonata per a piano n. 2, op. 36. Vladimir Horowitz. (20m). VICTORIA: Ave Maria. Cor del St John's College, Cambridge. Dir.: George Guest. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 5 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ARENSKI: Concert per a violí i orquestra op. 54. Sergei Stadler. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Vladislav Tsernuixenco. (23m). REJCHA: Tres romances per a dues flautes, op. 21. Membres del Quartet Kuhlau. (7m). FAURE: Messe Basse, per a soprano, cor de dones i orgue. Yolande Parent. La Chapelle de Québec. Richard Paré. Dir.: Bernard Labadie. (9m). J.V.STAMITZ: Simfonia en Sol. Orquestra de Cambra Janacek d'Ostrava. Dir.: Zdenek Dejmeck. (7m). CHERUBINI: Lodoiska. (Obertura de l'òpera). Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (12m). MENDELSSOHN: Octet per a corda, Op. 20. Academy of St. Martin-in-the-Fields. (Conjunt de cambra). (30m). GERSHWIN: Segona rapsòdia per a piano i orquestra. Cristina Ortiz. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (15m). LANZETTI: Sonata per a violoncel i baix continu op. 1, n. 8. Claudio Ronco. Stefano Veggetti. Diana Petech. Joachim Held. (9m). GRIEG: Davant un convent del sud, op. 20. Barbara Bonney, soprano. Randi Stene, mezzosoprano. Veus femenines del Cor Simfònic de Göteborg. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (9m). M.HAYDN: Simfonia n. 18, P. 10. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (36m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Impromptus sobre un tema de Clara Wieck, op. 5. Karl Engel, piano. (16m). Davidsbündlertänze, op. 6. Karl Engel, piano. (38m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. ELS VIRGINALISTES ANGELOS. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

ELGAR: Nursery suite. Orquestra de l'Úlster. Dir. B. Thomson. (25m). PLATTI: Sonata per a flauta i continu op. 3 n. 1. Bernhard Böhm. Rainer Zipperling. Glen Wilson. (11m). FIBICH: Crepuscle, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (16m). MOLINO: Concert per a guitarra i orquestra, op. 56. Pepe Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (24m). GINASTERA: Pampeana n. 2, rapsòdia per a violoncel i piano op. 21. Aurora Natola-Ginastera. Alberto Portugheis. (10m). BACH: Missa, BWV 234. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (32m). FISCHER: Praeludium & Chaconne VIII. Andreas Schöll, contratenor. Markus Märkl, clavecí. Karl Ernst Schröder, llaut. Alix Verzier, violoncel. (6m). BRITTEN: Variacions sobre un tema de Franck Bridge, op. 10. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (30m). WALTHER: Sonata imitació del cueú. François Fernandez, violí. Philippe Pierlot, baix de viola. Pierre Hantai, clavecí. (8m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de febrer de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. CICLE D'HIVER. Joves intèrprets. Obres de LAMOTE DE GRIGNON, MOMPOU, RODRIGO, GRANADOS i TOLDRA. Margarida Buendia, soprano. Carles Puig, piano. (45m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de març de 1996 a l'Església Santa Teresa de Barcelona. BACH: Partita BWV 1004. ALBÉNIZ: Suite espanyola. Manuel González, guitarra. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 6 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 2, op. 43. Orquestra Simfònica de la ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle (45m). BOCCHERINI: Quintet amb piano n. 3, Op. 57. G 415. Patrick Cohen, pianoforte. Quartet Mosaiques. (15m). ENESCO: Rapsòdia romanesa n. 2, op. 11. Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: Sergiu Comissiona. (12m). SCHOBERT: Concert per a clavecí o hammerflügel i orquestra. E. Selheim. Collegium Aureum. Dir.: F. Meier. (24m). HOFFMEISTER: Divertimento n. 4. Consortium Classicum. (10m). ENCINA: Una sañosa porfía. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m). ROSSINI: Quartet per a flauta, clarinet, trompa i fagot n. 2. Consortium Classicum. (12m). C.Ph.E. BACH: Simfonia n. 2, Wq 182 n. 2. "Simfonies d'Hamburg". Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (12m). GLIERE: La rosella vermella, suite op. 70. BBC Philharmonic. Dir.: Edward Downes. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Toccata, op. 7. Karl Engel, piano. (8m). Allegro en si m, op. 8. Karl Engel, piano. (10m). Carnaval, op. 9. Karl Engel, piano. (29m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

SORS: Les Adieux, op. 21. Eduardo Fernández, guitarra. (5m). CHARPENTIER: Canticum ad Beatam Virginem Mariam (primera part). El Concert de les Nacions. Dir.: Jordi Savall. (34m). ALBÉNIZ: Pavana capritx, Op. 12. Alicia de Larrocha, piano. (4m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 5. Claudi Arimany. Orquestra Simfònica Gdsank. Dir.: Janusz Przybylsky. (16m). GARCIA MORANTE: Cinc cançons sefardites. Anna Ricci, mezzosoprano. Jordi Russinyol, guitarra i cimbús. Bernat Castillejo, flauta. Jaume Bragulat, percussió. (13m). DVORAK: Serenata op. 22. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (27m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DARGOMIZHSKI: Serenates de Sant Petersburg. Cor de la Ràdio i Televisió de Leningrad. Dir.: Grigory Sandler. (24m). MOZART: Adagio i Rondo per a harmònica de vidre, flauta, oboè i violoncel, KV 617. Dennis James, Marc Grauwels, Joris Van Der Hauwe, Luc Dewez. (13m). LIPINSKI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 21 "Militar". Igor Iwanow. Orquestra Simfònica Nacional Polonesa a Varsòvia. Dir.: Stanislaw Wislocki. (27m). STRAVINSKI: El Rei de les estrelles. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (5m). W.F.BACH: Duet de flautes n. 4. Aurèle Nicolet. Christiane Nicolet. (11m). NEDBAL: El conte de Honza, suite de ballet. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Miroslav Homolka. (38m). PONCE: "Concierto del sur" per a guitarra i orquestra. Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (24m). CHARPENTIER: Motet per a una llarga ofrena, H. 434. I. Poulenard. A. Mellon. H. Ledroit. W. Kendall. P. Kooy. Corsi orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (24m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. AUDICIÓ COMENTADA: Petita música nocturna de Mozart.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de maig de 1993 a l'Església del Cor de Maria de Solsona. "DEU POETES A CAPELLA". DVO-RAK: A la natura, op. 63. HINDEMITH: Six chansons. R. HALFFTER: Tres epitafios. TALTABULL: Quatre cançons. BRITTEN: Five flowers songs. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Jordi Casas. (57m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

CHAMOUARD: Simfonia n. 2, "Sarajevo". Doris Lamprecht, mezzosoprano. Orquestra Regional de Bayonne-Côte Basque. Dir.: Robert Delcroix. (35m). CAGE: Bacanal per a piano preparat. Michel Legrand. (8m). RUGGLES: Men and Mountains. Orquestra de Cleveland. Dir.: Christoph von Dohnányi. (9m). MARTINU: Sonata per a flauta i piano. Susan Milan. Ian Brown. (19m). KORNGOLD: Concert per a violoncel, op. 37. Julius Berger. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (13m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 7 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 5 "L'Incendie par l'Orage". John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (28m). HAYDN: Simfonia n. 5. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (14m). DVORAK: Cants moravis, op. 32. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. Stanislav Bogunia, piano. (28m). KALLIWODA: Concertino per a oboè i orquestra, op. 100. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (16m). BEETHOVEN: Septet, op. 20. Membres del Nou Octet de Viena. (44m). LEKEU: Primer Estudi Simfònic. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (9m). DUKAS: Villanelle per a trompa i piano. Frantisek Supin. Júlia Supinová. (7m). FALCONIERI: Battaglia de Barbaso yerno de Satans i Passacalle à 3. Musicalische Compagny. (8m). LANNER: Nou Ländler de Viena, op. 1. Conjunt Bella Musica de Viena. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Sis estudis de concert, op. 10. Karl Engel, piano. (26m). Sonata per a piano n. 1, op. 11. Karl Engel, piano. (36m).

14.07 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

PETER HURFORD. FRANCK: Coral per a orgue n. 3. (13m). HANDEL: Concert per a orgue op. 7 n. 4. Orquestra de Cambra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Joshua Rifkin. (17m). WIDOR, VIERNE, ALAIN: 3 obres romàntiques per a orgue. (15m). BACH: Toccata i fuga en re m. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

El 23 de març de 1930 l'Orfeo Català va actuar al Palau Nacional de Barcelona per homenajar als intel·lectuals castellans. MILLET: El cant de la Senyera. (4m). TRADICIO-

NAL: El cant dels ocells. (4m). TRADICIONAL/NICOLAU: La Mare de Déu. (6m). VIVES: La Balanguera. (4m). NICOLAU: Divendres Sant. (6m). El mes de març de 1927 Alexander Glazunov va actuar al Gran Teatre del Liceu, amb un programa dedicat a la música russa i especialment a la seva obra. GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 100. (20m). GLAZUNOV: Obertura Solemne, Op. 73. (10m). GLAZUNOV: Edat Mitjana, Suite op. 79. (23m). GLINKA: La vida pel Tsar, obertura. (8m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'abril de 1993 al Teatre Atlàntida de Vic. CEREROLS: Missa de Glòria. Magnificat. NEES: Magnificat. Marta Clariana i Anna Argemí, sopranos. Coral Canigó. Cor Montserrat. Lluís Heras, continu. Orgue i direcció: Josep Baucells, Joan Casals i Xavier Solà. (48m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 8 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

ARISA / GENER: Montgrí blues. Cobla Montgrins. Santi Arisa i Lakatans. Dir.: Martí Camós. (8m). MORALEDA: En Joan de Serrallonga, poema simfònic per a tres cobles. Enregistrament fet per Catalunya Música. Cobla La Principal de La Bisbal. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (17m). BERNAT: "L'últim adéu", "Vallarnau", "Mediterrània", sardanes. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (16m). DAMARÉ: Le merle blanc, polka. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (5m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MAHLER: Das klagende Lied. Joan Rodgers. Linda Finnie. Hans Peter Blochwitz. Robert Hayward. Cors del Festival de Bath. Waynflete Singers. Bournemouth Symphony Orchestra. (71m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 9 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

MENDELSSOHN: "Lauda Sion", op. 73. Evelyn Brunner. Naoko Ihara. Alejandro Ramirez. Philippe Huttenlocher. Cor Simfònic i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (28m). F.COUPERIN: Lauda Sion salvatorem. Jill Feldman i Isabelle Poulenard, sopranos. Gregory Reinhart, baríton. Jaap Ter Linden, baix de viola. Davitt Moroney, orgue. (6m). LASSUS: Lauda Sion Salvatorem, motet. Regensburger Domchor. Conjunt Instrumental d'Archiv Produktion. Dir.: Hans Schrems. (16m). M.PUC-CINI: Kyrie. Maurizio Frusoni, tenor. Cappella Musicale de Santa Cecília de la Catedral de Lucca. Orquestra Lírico Simfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (17m). MENDELSSOHN: Kyrie per a cor i orquestra. Ensemble vocal i instrumental de Lausanne. Dir.: Michel Corboz. (8m). MOZART: Kyrie, KV 341. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (8m). CANT GREGORIÀ: Kyrie I. Kyrie II. Kyrie III. Cor de Monjos de l'Abadia de Santo Domingo de Silos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (6m). CANT CORS (manuscrits franciscans dels segles XVII i XVIII): Kyrie eleison. Ensemble Organum. Dir.: Marcel Pérès. (5m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCA-CLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

NICOLAI: "Les Alegres Comares de Windsor", òpera en tres actes. Gottlob Frick. Ernst Gutstein. Kieth Engen. Fritz Wunderlich. Ruth-Margret Pütz. Gisela Litz. Edith Mathis. Cor Bavarès de l'òpera de l'Estat de Munic. Orquestra de l'Estat de Baviera. Dir.: Robert Heger. (145m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 10 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DEVienne: Concert per a fagot n. 4. Eckart Hübner. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (20m). GOUNOD: Simfonia n. 1. Orquestra del Capitoli de

Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (28m). J.Ch.BACH: Simfonia concertant per a violí, violoncel·l i orquestra. E. Turovsky. Y. Turovsky. I Musici de Montréal. Dir.: Y. Turovsky. (14m). NIELSEN: El somni, op. 18. Cor i Orquestra simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Leif Segerstam. (19m). BRAHMS: Quartet de corda op. 51 n. 2. Quartet Alban Berg. (35m). BOCCHERINI: Simfonia en Do M, op. 37 n. 1 G 515. Orquestra lírico-sinfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Gianfranco Cosmi. (17m). PFITZNER: Fantasia op. 56. Walter Forchert, violí. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (13m). BUXTEHUDE: "Alles, was ihr tut", cantata. Collegium musicum Plagense. Orquestra Barroca Heiligenberg. Dir.: Rupert Gottfried Frieberger. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Phantasies-tücke, op. 12. Karl Engel, piano. (30m). Dotze estudis simfònics, op. 13. Karl Engel, piano. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLAUDE DEBUSSY I ELS SIMBOLISTES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BALAKIREV: Simfonia n. 1. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (44m). LECLAIR: Concert per a violí op. 10 n. 1. Collegium Musicum 90. Solista i director: Simon Standage. (14m). MOZART: Quartet amb piano, KV 478. Paul Badura-Skoda. Quartet Festetics. (26m). HINDEMITH: Concert per a orquestra, op. 38. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Neeme Järvi. (13m). HAYDN: Simfonia n. 32. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (19m). RAMEAU: In convertendo. Solistes, Cor i Orquestra de la Capella Reial de París. Dir.: P. Herreweghe. (24m). MENDELSSOHN: Sonata per a violoncel·l i piano, op. 45. Henrik Brendstrup. Catherine Edwards. (22m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de març de 1994 a l'Església de Sant Felip Neri de Barcelona. MÚSICA DEL SEGLE XVII. Cor del Patriarcat de Moscou. Dir.: Anatoli Grindenko. (60m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 11 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ROUSSEL: Evocacions, op. 15. Marie Mrázová, soprano. Zdenek Svehla, tenor. Jindrich Jindrak, baríton. Cors i Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Zdenek Kosler. (46m). REINDL: Simfonia concertant per a violí solista, dues flautes, dos oboès, fagot, dues trompes i corda, en Re M. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Howard Griffiths. (20m). W.F.BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, F 41. Richard Egarr. London Baroque. (15m). KORNGOLD: Of Human Bondage. National Philharmonic

Orchestra. Dir.: Charles Gerhardt. (12m). CHARPENTIER: Sonata a vuit, H 548. Solistes instrumentals. (18m). GADE: Simfonia n. 4, op. 20. Sinfonietta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (21m). REICHARDT: Cantata fúnebre per la mort de Frederic el Gran. Georgine Resick. Gabriele Schreckenbach. Horst Laubenthal. Harald Stamm. Cor de Cambra RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (19m). GALUPPI: Concerto a Quattro en Si b M. Quartet Aglàia. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Cinc variacions pòstumes dels Estudis Simfònics. Karl Engel, piano. (13m). Concert sense orquestra (Sonata n. 3), op. 14. Karl Engel, piano. (22m). Dos Scherzi per a l'op. 14. Karl Engel, piano. (10m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

BARD: La Duquesa del Bal Tabarin, sarsuela. Dolores Pérez. Elsa del Campo. Tomás Álvarez. Santiago Ramalle. Cor de la Ràdio Nacional d'Espanya. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Enrique Estela. (50m). A.SCARLATTI: Lesbina e Adolfo, intermezzo en cinc escenes. Daniela Uccello. Giorgio Gatti. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de la Bohèmia del Nord. Dir.: Domenico Sanfilippo. (38m). J.STRAUSS: Cagliostro a Viena, obertura i Csardas. Edita Gruberova. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Rudolf Bibl. (9m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Concert per a violí i orquestra. Gidon Kremer. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33m). REJCHA: Trio per a trompa op. 82 n. 2. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Zdenek Divoky. (16m). CHAVEZ: Simfonia n. 4 "Romàntica". Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (23m). HAYDN: Concert per a orgue, Hob. XVIII:1. The Academy of Ancient Music. Solista i director: Christopher Hogwood. (21m). PURCELL: Te Deum. Honor Sheppard. Alfred Deller. Neil Jenkins. Maurice Bevan. Cors i Orquestra del Festival Musical

de Stour. Deller Consort. Dir: Alfred Deller. (15m). MOZART: Simfonia n. 34, KV 338. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (23m). CHOPIN: Sonata n. 3, op. 58. Cecile Ousset, piano. (29m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1961. SCHUMANN: Adagio i Allegro per a violoncel i piano, op. 70. Pau Casals. Mieczyslaw Horszowski. (10m). MARTIN: Estudis per a orquestra de corda. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (18m). STRAVINSKI: Octet de vent. Columbia Chamber Ensemble. (15m). BRITTEN: Still Falls the Rain, càntic. Peter Pears, tenor. Benjamin Britten, piano. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 12 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MILWID: Simfonia concertant per a oboè i orquestra. Janusz Banaszek. Orquestra Filharmònica Bydgoszcz. Dir.: Zbigniew Chwedczuk. (22m). PAGANINI: Gran Sonata, per a violí i guitarra. Monica Huggett. Richard Savino. (23m). SAINT-SAËNS: L'assassinat del Duc de Guise, op. 128 (música de la pel·lícula). Ensemble Musique Oblique.

(20m). MONTECLAIR: Píram i Tisbe, cantata n. 6 del llibre Iíon; per a soprano, tenor, baix, violí, flauta i b.c. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23m). S.WAGNER: "L'home de la pell d'ós", obertura, introducció a l'acte III i Vals del diable. Orquestra Simfònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (28m). C.Ph.E. BACH: Trio Sonata Wq 155 (H 577). London Baroque. (15m). BAX: Obertura per a una Comèdia Picaresca. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir: Bryden Thomson. (11m). DITTERSDORF: Simfonia en La M. "La transformació dels pagesos Licians en granotes". (Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi). Wiener Sinfonietta. Dir.: Kurt Rapf. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Escenes d'infants, op. 15. Karl Engel, piano. (19m). Kreisleriana, op. 16. Karl Engel, piano. (36m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. MÚSIQUES PER A SHAKESPEARE. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Opferlied, Op. 121b. Lorna Haywood, soprano. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (8m). HUMMEL: Concert en Sol M per a mandolina i orquestra. Edith Bauer-Slais. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). SCHUBERT: Simfonia n. 3, D 200. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (26m). HAYDN: Quartet amb flauta op. 5 n. 5, Hob II:D11. Barthold Kuijken. Sigiswald Kuijken. François Fernandez. Wieland Kuijken. (16m). STRAVINSKI: Ebony Concerto. Dimitri Ashkenazy, clarinet. Orquestra Simfònica de la Ràdio Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (9m). RUBINSTEIN: Música de Ballet de l'òpera Neró. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (34m). MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 211. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (20m). CARISSIMI: Tolle

Sponsa. Gruppo di voci & strumenti antichi. Cor polifònic de Sulmona. Dir.: Flavio Colusso. (7m). DONIZETTI: Quartet de corda n. 9. The Revolutionary Drawing Room. (17m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

DIVERSOS AUTORS: Àries d'òperes. Krzysztof Borrysiwicz. Aik Martirosian. Aquiles Machado. Kyung Hwa Cho. Guanyadors del Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas 1996. (44m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de novembre de 1993 a la Catedral de Barcelona. CICLE L'ORGUE DE LA CATEDRAL. Obres de FRESCOBALDI, TITELOUZE, BACH, DU MAGE, BUX-TEHUDE i TERBIANI. Aris Christofelis, contratenor. Frédéric Desenclos, orgue. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 13 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCH: Simfonia n. 3, op. 51. Orquestra Filharmònica Gürzenich de Colònia. Dir.: James

Conlon. (36m). PUGNANI: Quartet n. 3. Ensemble L'As-tre. (22m). SCHUBERT: Auf dem Strome, per a soprano, trompa i piano. Märta Schéle. Albert Linder. Ingemar Bergfelt. (10m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en Do M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (15m). SIBELIUS: Pel·lees i Melisanda, suite op. 46. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (30m). HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 8. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (16m). M.HAYDN: Simfonia n. 3 (Divertimento). Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (24m). TXAIKOVSKI: Invocació. Cor Filharmònic Rus. Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Fantasia, op. 17. Karl Engel, piano. (30m). Arabesc, op. 18. Karl Engel, piano. (7m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

TORRENTS: Quatre poemes amb text de Mercè Corretja. Maria D. Laffitte, veu. Mercè Torrents, piano. Lautaro Rosas, guitarra i mandolina. Toni Xuclà, guitarra. (13m). R. STRAUSS: Sonata per a violoncel i piano, op. 6. Lluís Claret. Alain Planès. (26m). TOLDRA: Cinc cançons (El gessamí i la rosa, Cocorococ!, Recança, Cançó incerta, Divendres Sant). Anna Ricci, mezzosoprano. Àngel Soler, piano. (12m). CARNICER: Sonata n. 6. Montserrat Torrent, orgue. (6m). MONTSALVATGE: Desintegració morfològica de la Xacona de Bach. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (13m) GARCIA MORANTE: Lorquiana. Manuel García Morante, piano. (10m). J.F. STRAUSS: Deliris, vals. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Albert Argudo. (10m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

C.Ph.E.BACH: Magnificat, Wq 215. Felicity Palmer, soprano. Helen Watts, contralt. Robert Tear, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor del King's College de Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Philip Ledger. (43m). GRIEG:

Sonata per a violí i piano n. 2, op. 13. Olivier Charlier. Brigitte Engerer. (20m). GOLABEK: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Cambra Poznan. Dir.: Robert Satanowski. (14m). GEMINIANI: Concert n. 2, en Sol M. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (7m). BRUCKNER: Intermezzo per a quintet de corda. Enrique Santiago, viola. Quartet Melos. (10m). FIBICH: Toman i la ninfa del bosc, poema simfònic op. 49. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Gerd Albrecht. (14m). VIVALDI: Concert per a violoncel i orquestra, RV 414. Ofra Harnoy. Orquestra de Cambra de Toronto. Dir.: Paul Robinson. (14m). RAMSEY: Te Deum. Magnificat Choir & Players. Dir.: Philip Cave. (7m). BEETHOVEN: Trio amb piano op. 1, n. 1. Trio Zingara. (31m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: La presó de Lleida. "EL RETRAT DE..." Claude Debussy.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1993 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. MONTEVERDI: Quatre madrigals. BRAHMS: Polifonia a capella, op. 93. BRITTEN: A Ceremony of carols, op. 28. Magdalena Barrera, arpa. Coral Sant Jordi. Dir.: Jordi Noguera. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

GORECKI: Petit Requiem per una Polka, op. 66. Schönberg Ensemble. Dir.: Reinbert de Leeuw. (24m). XOSTAKOVITX: Simfonia n. 4, Op. 43. Or-

questra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (60m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 14 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Concert per a violí i orquestra, Hob. VIIa:1. Virtuosi de Moscou. Solista i director: Vladimir Spivakov. (20m). GLAZUNOV: Simfonia n. 5, op. 55. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Neeme Järvi. (33m). FIELD: Nocturn n. 14. Robert Mamou, piano. (9m). RODRIGO: Fantasia para un gentilhombre. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). J.Ch. BACH: Gran obertura (simfonia) per a doble orquestra, Op. 18 n. 1. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). LEKEU: Meditació per a quartet de corda. Camerata String Quartet. (11m). KROMMER: Concert per a flauta, op. 30. Peter-Lukas Graf. Orquestra de Cambra Anglesa. (21m). HANDEL: Dues àries de Susanna. Lorraine Hunt. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (12m). SAINT-SAËNS: Fragment de concert per a arpa i orquestra, op. 154. Catherine Michel. Orquestra de Ràdio Luxemburg. Dir.: Louis de Froment. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Blumenstück, op. 19. Karl Engel, piano. (8m). Grande Humoresque, op. 20. Karl Engel, piano. (31m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

PETER HURFORD. HINDEMITH: Sonata per a orgue n. 1. (20m). A.SOLER: Concert per a dos orgues n. 1. Thomas Trotter. (9m). HANDEL: Concert per a orgue n. 13 "El cucut i el rossinyol". Orquestra de Cambra del Concertgebouw. Dir.: Joshua Rifkin. (17m). MENDELSSOHN: Preludi i Fuga op. 37 n. 3. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

L'any 1932 l'Òpera Russa a París va actuar al Teatre Olympia de Barcelona. BORODIN: El Príncep Igor, òpera. (Obertura i pròleg) (29m). MUSSORGSKI: Boris Godunov (Primer acte; primer quadre). (20m). RIMSKI-KORSAKOV: Sadko, òpera en 7 quadres. (Introducció i primer quadre) (26m). RIMSKI-KORSAKOV: La promesa del Tsar, òpera. Extractes del segon acte. (23m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de març de 1996 al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Obres de VERA, GINER, BRNCIC, MOYA, POLONIO i TERUGGI. Quartet de bec Frullato. (57m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 15 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MORALEDA: Joguina, fantasia concertant per a cobla. Cobla Montgrins. (13m). LLUNELL: Recordança. Cobla Mediterrània. Dir.: Josep M. Bernat.

(5m). PRENAFETA: Variacions i fuga sobre un tema popular. Cobla Montgrins. (9m). BERNAT: "Faig i branca", "Transperències", sardanes. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (12m). OLTRA: El pasodoble, pas-doble. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (4m). MANEN: El cavaller enamorat, sardana. La Principal de la Bisbal. (3m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HANDEL: Clori, Tirsi e Fileno, cantata a tres. Lorraine Hunt. Jill Feldman. Drew Minter. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 16 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

GRIGNY: Ave Maris Stella. Les Petits Chanteurs de Sainte-Croix de Neuilly. Dir.: François Polgár. (10m). ZIPOLI: Ave maris stella. Cristina García Banegas, orgue. Cor de nens cantors de Còrdova (Argentina). Conjunt Elyma. Affetti Musicali. Dir.: Gabriel Garrido. (6m). DESPREZ: Missa Ave Maris Stella. A Sei Voce. (23m). CABEZON: Ave Maris Stella, per a orgue. Kimberly Marshall. (7m). SANDSTRÖM: Agnus Dei. Hågerstens Motettkör. Dir.: Ingemar Mansson. (7m). CASANOVA: Ecce Agnus Dei. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (11m). BACH: "Agnus Dei" de la Missa BWV 232. Kathleen Ferrier. Orques-

tra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (6m). BARBER: Agnus Dei. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (10m). CANT GREGORIÀ: Agnus Dei I i II. Cor de Monjos de l'Abadia de Santo Domingo de Silos. Dir.: Ismael Fernández de la Cuesta. (3m). DE BRITO: Agnus Dei. Pro Cantione Antiqua. Dir.: Mark Brown. (3m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

BELLINI: I Puritani, òpera en tres actes. Alfredo Kraus. Gianpiero Mastromei. Cristine Deutekom. Tota de Igarzabal. Cor i Orquestra del Teatre Colon de Buenos Aires. Dir.: Michelangelo Veltri. (148m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 17 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HINDEMITH: Simfonia "Mates el pintor". Orquestra Simfònica de Londres Dir. Jascha Horenstein. (29m). PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 4. Mariaclara Monetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (23m). SMETANA: Quartet de corda n. 1, "De la meua vida". Quartet Smetana. (28m). J.E.BACH: Meine Seele erhebt den Herrn, motet. Martina Lins. Silke Weisheit. Martin Schmitz. Hans-Georg Wimmer. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (13m). JOACHIM: Obertura "In memoriam Heinrich von Kleist", op. 13. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Meir Minsky. (10m). TURINA: Sacromonte. Zapateado. Alicia de Larrocha, piano. (6m). BERNSTEIN: On the Waterfront ("La llei del silenci") (Suite Simfònica de la pel·lícula). Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (22m). LECLAIR: Segona recreació de música, op. 8. Conjunt Barroc de Limoges. Dir. Jean-Michel Hasler. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. 8 Novel·letes, op. 21. Karl Engel, piano. (52m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. CLAUDE DEBUSSY I ELS SIMBOLISTES. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

KABALEVSKI: Suite de Romen i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). LOCATELLI: Sonata per a violí i continu, op. 6 n. 12. Capriccio Prova dell'Intonatione. Trio Locatelli. (19m). BRAHMS: Serenata n. 1, op. 11. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: C. Abbado. (49m). OFFENBACH: Maître Péronilla, A. 590. (Obertura). Philharmonia Orchestra. Dir.: Antonio de Almeida. (6m). KOZELUCH:

Quartet de corda op. 33 n. 3. Quartet Stamitz. (21m). CLEMENTI: Concert per a piano en Do M. Ivan Drenikov. Orquestra de Cambra de Sofia. Dir.: Vasil Kazandjiev. (22m). JACQUET DE LA GUERRE: "Esther", cantata n. 1. Isabelle Poulenard, soprano. Brigitte Haudebourg, clavecí. Françoise Bloch, viola de gamba. Dir.: Guy Robert (tiorba). (12m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música els dies 7 i 28 de març de 1996 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OBC. BACH: Suite per a violoncel sol n. 5, BWV 1011. Partita per a flauta sola, BWV 1013. Partita per a violí sol, BWV 1004. David B. Runnion. Magdalena Martínez. Àngel Jesús García. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 18 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAËNS: Requiem, op. 54. Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (35m). CARTELLIERI: Divertimento per a vent n. 3. Consortium Classicum. (22m). GERSHWIN: Tres preludis. François Joël Thiollier, piano. (6m). LISZT: Mazeppa, poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (15m). HAYDN: Simfonia n. 32. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (16m). GLAZUNOV: Les estacions, ballet op. 67. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (36m). HANDEL: Trio Sonata op. 2 n. 5. London Baroque. (10m). LANNER: Els pretendents, vals, op. 103. Quartet Alban Berg (8m). MOLTER: Concert per a clarinet en Re. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sud-oest d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Sonata per a piano n. 2, op. 22. Karl Engel. (20m). Presto (Passionato), primer final per a la Sonata n. 2. Karl Engel, piano. (6m). Nachtstücke, op. 23. Karl Engel, piano. (20m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

WAGNER: Parsifal, extractes. Simon Estes. Matti Salminen. Hans Sotin. Peter Hofmann. Franz Mazura. Waltraud Meier. Cor i Orquestra del Festival de Bayreuth. Dir.: James Levine. (75m). GIMENEZ: La boda de Luis Alonso. Ines Rivadeneira. Teresa Berganza. Carlos Mun-guia. Gerardo Monreal. Ana Maria Fernández. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (24m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

MILHAUD: Suite provençal. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori. Dir.: Serge Baudo. (17m). MERULA: Dues danses. Accademia del Ricercare. Dir.: Pietro Busca. (6m). VIOTTI: Concert per a violoncel i orquestra en Do M. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (24m). TARREGA: Jota. Narciso

Yepes, guitarra. (9m). TXAI-KOVSKI: Simfonia n. 5, op. 64. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgeny Svetlanov. (48m). KETELBEY: A la mística terra d'Egipte. Laurence Dale, tenor. Ambrosian Chorus. London Promenade Orchestra. Dir: Alexander Faris. (7m). LOTTI: Concert per a oboè d'amor, corda i continu en La M. Heinz Holliger. I Musici. (15m). VILLA-LOBOS: Bachianes brasileres n. 3 per a piano i orquestra. Jorge Federico Osorio. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (26m). BALBASTRE: Tres peces per a clavecí. Anna Robert. (13m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1967. SAINT-SAENS: Sonata per a violí i piano n. 1, op. 75. Jasch Heifetz. Brooks Smith. (23m). STRAVINSKI: Cant del rossinyol, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Colúmbia. Dir.: Robert Craft. (19m). SCHUBERT: 3 lieder (D. 752, D. 957 i D. 799). Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Gerald Moore, piano. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 19 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MESSAGE: Les deux pigeons,

ballet. Orquestra Nacional de l'Opera Gal·lesa. Dir.: Richard Bonyng. (63m). C.Ph.E. BACH: 12 petites peces per a dues flautes, dos violins i baix continu, Wq 81. Hans-Martin Linde. Christoph Huntgeburth. Jaap Schröder. Beatrix Landolf. Rolf Junghans. Phoebe Carrai. (15m). RAFF: Concert per a piano i orquestra, op. 185. Jean-François Antonioli. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Lawrence Foster. (35m). RODRIGO: Tres peces espanyoles. Narciso Yepes, guitarra. (16m). DITTERSDORF: Simfonia en la m. Orquestra Filharmònica Oradea. Dir.: Romeo Rimbu. (23m). KODALY: Oda a Liszt. Cors de la Radiotelevisió Hongaresa. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Carnaval de Viena, op. 26. Karl Engel, piano. (23m). Tres romances, op. 28. Karl Engel, piano. (17m). Quatre peces, op. 32. Karl Engel, piano. (10m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. ELS MÚSICS ANGELOS ENTRE PURCELL I HANDEL. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 5, D 485. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (29m). C.STAMITZ: Octet n. 2 en Si b. Consortium Classicum. (13m). ENGLUND: Sonata I per a pianoforte. Eero Heinonen. (19m). A.MARCELLO: Concert per a oboè n. 6 "La Cetra". Heinz Holliger. Louise Pellerin. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (8m). RAVEL: Le Tombeau de Couperin. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). PUC-CINI(senior): Salvum fac. Doina Palade, soprano. Gianfranco Cosmi, orgue. Orquestra lírico-sinfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (7m). RIES: Trio per a flauta, violoncel i piano, op. 63. Trio Cantabile. (8m). VEJVANSKY: Serenata. Miroslav Kejmar i Zdenek Sedivy, trompetes. Jan Hora, clavicèmbal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (12m). GOLDMARK: Pentesilea, obertura op. 31. Orquestra Filhar-

mònica Renana. Dir.: Michael Halász. (21m). SAINT-SAENS: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 103. Pascal Rogé. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Ch. Dutoit. (30m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de març de 1996 a l'Auditori Caixa de Sabadell. CONCERT EXTRAORDINARI JOVENTUTS MUSICALS DE SABADELL. Obres de diversos autors. Tucson Arizona Boys Chorus. Lisa Lemay, piano i seqüenciador. Dir.: Julian Ackerley. (50m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 d'octubre de 1993 a l'Església Parroquial de Santa Anna de Barcelona. X ANIVERSARI DE BARCELONA CONSORT. Obres de MARAIS, MARINER, CARNICER, TELEMANN, CASTELLO, HOTTETERRE i BESOZZI. Barcelona Consort. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 20 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHWINDL: Simfonia "periódica" en Fa M. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir: Jörg Faerber. (11m). R.STRAUSS: Serenata per a instruments de vent, op. 7. Solistes de vent de l'Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Heinz Holliger. (10m). SALIERI: Simfonia en Si b m "La tempesta di mare". I Solisti Veneti. Dir: Claudio Scimone. (11m). SIBELIUS: Tapiola, op. 112. Poema simfònic. Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Alexander Gibson. (16m). DUSSEK: Concert per a piano i orquestra en Re M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (21m). SPOHR: Trio per a arpa, violí i violoncel, WOO 28. Helga Storck. Kurt Guntner. Klaus Storck. (23m). WEBER: Missa n. 2 op. 76 "Jubel Messe". Solistes vocals. Cor de nens Hymnus de Stuttgart. Conjunt Instrumental Werner Keltisch. Dir: Gerhard Wilhelm. (26m). BACH: Obertura BWV 1069. Musica Antiqua de Colònia. Dir: Reinhard Goebel. (23m). BRITTEN: Sinfonietta, op. 1. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Andante i Variacions per a dos pianos, op. 46. Hector Moreno i Norberto Capelli. (13m). Bilder aus Osten, 6 impromptus per a piano a quatre mans, op. 66. Hector Moreno i Norberto Capelli. (20m). Album per a la joventut, op. 68 (1 a 15). Karl Engel, piano. (20m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

NIN - CULMELL: Tonadas, vol. 2. Alicia de Larrocha, piano. (9m). ROSENMÜLLER: Simfonia n. 2. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m). GRANADOS: Sonata per a violí i piano. Ezequiel Larrea. Dana Protopopescu. (10m). AMARGÓS: Concert per a clarinet i orquestra (1995). Walter Boeykens, clarinet. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir. Josep Pons. (26m). DUBOIS: Les Trétaux. Mon Mar-Tres. (7m). VALLS: Missa Scala Aretina. Solistes vocals. Cor i Orquestra Barroca de la Nederlands Bachvereniging. Dir.: Gustav Leonhardt. (34m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BORODIN: Simfonia n. 2 "Èpica". Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'Estat de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (31m). MONTEVERDI: La Sestina (Lagrima d'amante al sepulcro dell'amata), del 6è Llibre de Madrigals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (16m). GRIEG: Suite lírica, op. 54. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m). C. STAMITZ: Simfonia concertant per a dos violins en Do M. Richard Friedman. Steven Smith. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (20m). SATIE: Cinéma. Jean-Pierre Armengaud, piano. (16m). MERCADANTE: Concert per a clarinet i orquestra de cambra, op. 101. Karl Leister. The Master Players. Dir.: R. Schumacher. (16m). ARRIAGA: Nada y mucho, octet per a corda, guitarra i trompa. Orquestra Simfònica de Bilbao. Dir.: Jesús López Cobos. (9m). STRAVINSKI: Renard. Philip Langridge, tenor. Neil Jenkins, tenor. Derek Hammond Stroud, baix. Robert Lloyd, baix. London Sinfonietta. Dir.: Riccardo Chailly. (16m). ERKEL: Duo brillant en forma de fantasia sobre aires hongaresos, per a violí i piano. Ferenc Szecssódi, violí. István Kassai, piano. (17m). PURCELL: Fantasia n. 8, Z 739. Quartet Amsterdam Loeki Stardust. (5m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. LA CLAU DEL PENTAGRAMA: Nit de foc. EL PODER DEL CANT: Cercavila de Salàs.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 1 d'octubre de 1993 al Palau de la Música Catalana. CONCERT INAUGURAL DE LA J.O.S.C. a Barcelona. J.Ch. BACH: Simfonia op. 18 n. 4. MOZART:

Concert per a piano i orquestra, KV 466. HAYDN: Simfonia n. 52. SCHUBERT: Rosamunda, suite D. 797. Philippe Entremont, piano. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

KAGEL: Exòtica, per a instruments extra-europeus. Michel Portal. Vinko Globokar. Christoph Caskel. Wilhelm Bruck. Theodor Ross. Siegfried Palm. (50m). CARTER: Concert per a orquestra. London Sinfonietta. Dir.: Oliver Knussen. (21m). SCHÖNBERG: Sis peces per a cor d'homes, op. 35. BBC Singers. Dir.: Pierre Boulez. (15m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 21 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (51m). MOZART: Divertimento KV 251. Orquestra de Cambra Orpheus. (25m). C. SCHUMANN: Peça fugitiva, op. 15 n. 3. Hélène Boschi, piano. (6m). CHAUSSON: Poema de l'amor i del mar, op. 19. J. Norman. Orquestra Filharmònica de Montecarlo. Dir.: A. Jordan. (27m). WALTHER: Passagagli en re m, d'"Hortulus chelicus". François Fernandez, violí. Ricercar Consort. (9m). SAEVERUD: Aires i danses de Siljustol, op. 21a. Quintet de vent de Bergen. (13m). CHOPIN - NICODE: Allegro de concert, Op. 46. Frankuski Setrak. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Polònia. Dir.:

Wojciech Rajski. (16m). GAZ-ZANIGA: Te Deum. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Album per a la joventut, op. 68 (16 a 43). Karl Engel, piano. (56m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

PETER HURFORD. BACH: Fuga, BWV 552. (6m). POULENC: Concert per a orgue. Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (22m). MENDELSSOHN: Sonata per a orgue op. 65 n. 6. (14m). A.SOLER: Concert per a dos orgues n. 2. Thomas Trotter. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

El 24 de desembre de 1936, la Banda Municipal de Barcelona va actuar al Teatre Clavé de Mataró, a benefici de les Milícies Antifeixistes. THOMAS: Mignon, obertura. (9m). GRIEG: Peer Gynt, suite n. 1 i n. 2. (31m). BRETON: Jota, de la sarsuela "La Dolores". (7m). SCHUBERT: Simfonia n. 8 "Inacabada". (25m). MENDELSSOHN: Somni d'una nit d'estiu, música d'escena (scherzo). (5m). RAVEL: Bolero. (16m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de maig de 1994 a la Basílica del Monestir de Montserrat. CONCERTS EURORADIO. COMMEMORACIÓ DEL 400 ANIVERSARI DE LA MORT DE PALESTRINA. Programa Palestrina. Escolania de Montserrat. Capella de Música de Montserrat. Dir.: Ireneu Segarra. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 22 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

SERRA: Impressions camperoles, suite simfònica per a cobla. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Jesús Ventura. (15m). COHÍ i GRAU: Concert per a violí i cobla. Jaume Francesch. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (15m). PERICH: Soirée d'été, vals. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (4m). MARTÍNEZ COMÍN: Fra Gari, poema simfònic per a dues cobles, arpa i timbales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (11m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

VERDI: Missa de Rèquiem. Alessandra Marc. Waltraud Meier. Plácido Domingo. Ferruccio Furlanetto. Cors i Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 23 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

RESPIGHI: Christus, cantata bíblica. Carlo Gaifa. Roland

Hermann. Gastone Sarti. Cor de la RTV de la Suïssa Italiana. Orquestra de la Suïssa Italiana. Dir.: Marco Balderi. (67m). LISZT: Dos moviments orquestrals de l'oratori "Christus", S3. Leslie Howard, piano. (21m). BRUCKNER: Christus factus est, motet. Conjunt Vocal Filharmonia Stuttgart. Dir.: Hans Zanotelli. (5m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENCIONAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCA-CLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MASSNET: Hérodiate, òpera en quatre actes. Cheryl Studer. Nadine Denize. Martine Olmeda. Ben Heppner. Thomas Hampson. José Van Dam. Cors i Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (166m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 PROGRAMA ESPECIAL. REVETLLA DE SANT JOAN

02.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 24 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

WEBER: Missa solemnis, "Missa del caçador". Solistes, cors i orquestra de Saint Michel de Munic. Dir.: Ernest Ehret. (45m). BOCCHERINI: Quintet per a corda op. 11, n. 6, en Re M. Smithsonian Chamber Players. (19m). BERNSTEIN: Danses simfòniques de "West Side Story". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Leonard Bernstein. (24m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 8, op. 13 "Patètica". Tatiana Nikolaieva. (19m). HAYDN: Simfonia n. 47. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19m). WOLKENSTEIN: Peça instrumental. Sequentia. Dir.: Barbara Thornton i Benjamin Bagby. (6m). BACH: Concert per a violí i orquestra, BWV 1041. Marie-Annick Nicolas. Orquestra de Cambra Nacional de Tolosa. Dir.: Jean-Claude Malgoire. (13m). GLAZUNOV: El Mar, Fantasia op. 28. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Quatre Fugues, op. 72. Karl Engel, piano. (12m). Quatre marxes, op. 76. Karl Engel, piano. (17m). Escenes del bosc, op. 82. Karl Engel, piano. (23m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. LOUIS VIERNÉ I MAURICE DURUFLÉ: ELS ORGANISTES DE PARÍS. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DELIUS: Doble concert per a violí i violoncel. Raymond Cohen. Gerald Warburg. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Norman del Mar. (22m). MOZART: Simfonia n. 39, KV 543. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). PISENDEL: Simfonia per a dues flautes, dos oboès, dues trompes, corda i baix continu, en Si b M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (11m). MENDELSSOHN: Sonata per a piano op. 106. Frederic Chiu, piano. (20m). MOREIRA: Simfonia en Re. Nova Filharmonia Por-

tuguesa. Dir.: Álvaro Cassuto. (7m). PURCELL: Celestial music did the gods inspire, oda per a Mr Maidwell's School, Z 322. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (18m). LINDPAINTNER: Simfonia concertant per a quintet de vent i orquestra op. 44. Quintet de vent Aulos. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Bernhard Güller. (18m). STENHAMMAR: Quartet de corda n. 4, op. 25. Quartet Gotland. (31m). GLUCK: Euristeo, obertura. Rheinisches Kammerorchester Köln. Dir.: Jan Corazolla. (6m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Txeca el dia 12 d'agost de 1992 al FESTIVAL INTERNACIONAL D'ORGUE DE PRAGA. Obres de SCHLICK, VIVIANI, GIBBONS, PACHELBEL, MUFFATT, entre d'altres. Kevin Bowyer, orgue. Vladimir Rejlek, trompeta. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 25 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MLYNARSKI: Concert per a violí n. 2, op. 16. Konstanty Andrzej Kulka. Orquestra Filharmònica Nacional de Varsòvia. Dir.: Kazimierz Kord. (24m). STARZER: 10 danses. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (19m). SPOHR: Simfonia n. 5, op. 102. Orquestra Filharmònica Estatal Txecoslovaca a Kosice. Dir.: Alfred Walter. (27m). VAUGHAN WILLIAMS: Concert per a oboè i orquestra de corda. Neil Black. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (19m). C.Ph.E.BACH: Trio Sonata Wq 158 (H 584). London Baroque. (14m). LISZT: La tomba i la rosa. Tres Sonets de Petrarca. Margaret Price, soprano. Cyprien Katsaris, piano. (19m). HEINICHEN: Concerto grosso (Concert de Dresden), S. 234. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (9m). KOZELUCH: Simfonia Francesa en La. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (26m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. 12 Klavier-Stücke per a piano a quatre mans, op. 85. Hector Moreno i Norberto Capelli. (28m). Bunte Blätter, op. 99. Karl Engel, piano. (35m).

14.07 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: Los Gavilanes, sarsuela. Teresa Berganza. Manuel Ausensi. Tony Rosado. Carlos Munguía. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (60m). VERDI: Un Ballo in Maschera. (Extractes de l'òpera). Plácido Domingo. Katia Ricciarelli. Renato Bruson. Edita Gruberova. Ruggero Raimondi. Giovanni Foiani. Cor i Orquestra del "Teatro alla Scala". Dir.: Claudio Abbado. (21m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

RAFF: Simfonia n. 3, op. 15 "En el bosc". Orquestra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (45m). TELEMANN:

Obertura en Do M "Flux i reflux a Hamburg" (Música aquàtica). Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). XOSTAKOVITX: Concert per a piano n. 2, op. 102. Elisabeth Leonskaia. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (20m). BEETHOVEN: An die ferne Geliebte, op. 98. Peter Schreier, tenor. Erik Werba, piano. (15m). VIVALDI: Concert per a corda, RV 158. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (8m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 1. Quartet Melos. (29m). ABEL: Simfonia op. 17, n. 5, en Sib M. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (12m). GRIEG: Humoresques, op. 6. Gerhard Oppitz, piano. (10m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

BRAHMS: Concert per a violí i violoncel, op. 102. Jacques Thibaud. Pau Casals. Orquestra Pau Casals. Dir.: Alfred Cortot. (30m). R. STRAUSS: Don Joan, poema simfònic op. 20. Staatskapelle Berlin. Dir.: Richard Strauss. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

XARXA DE CLÀSSICA A CATALUNYA.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 26 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano n. 3, op. 30. Martha

Argerich. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (40m). BALZAR: Pavan and Galliard. The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (6m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 4. "Italiana". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Christoph von Dohnányi. (26m). J. REJCHA: Concert per a dues trompes i orquestra, op. 5. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (18m). WAGNER: L'entrada del nou any 1835. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (17m). GIULIANI: Pièces faciles et agréables per a flauta i guitarra, op. 74. Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (28m). RICHTER: Simfonia en Do M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (16m). D. PURCELL: My God, My God, Look Upon Me, Anthem per a soprano, orgue i continu. Les Trésors d'Orphée. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Ball-Scenen per a piano a quatre mans, op. 109. Hector Moreno i Norberto Capelli. (29m). Phantasies-tücke, op. 111. Karl Engel, piano. (11m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. VENUS I ADONIS DE JOHN BLOW. EL PARNAS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Fantasia per a piano a quatre mans, D 940. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (19m). DVORAK: Serenata per a 10 instruments de vent, violoncel i contrabaix, op. 44. Academia de Vent de Munic. (26m). MOZART: Litanie Lauretanae BMV, KV 195. Renate Frank-Reinecke. Annelies Burmeister. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (28m). BOCCHERINI: Simfonia n. 3, op. 12, G. 505. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Raymond Leppard. (24m). ROSENMÜLLER: Glòria. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (15m). DONIZETTI: Quartet de corda n. 5. I Solisti

Italiani. (17m). RAVEL: Una Barque sur l'océan. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (8m). HAYDN: Concert per a piano Hob XVIII:2. Carol Rosenberger. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Gerard Schwarz. (22m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

MOZART: Sonata per a piano KV 457. Alba Ventura. (17m). ALBINONI: Adagio en sol m. Alumnes dels Cursos del Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí. (9m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 38 n. 2. Trio Florestan. (10m). LISZT: Després d'una lectura del Dante, Francesc Teixidor, piano. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de juliol de 1993 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Quartet Athos. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 27 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RUBINSTEIN: Simfonia n. 2, op. 42 "Oceà". Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Igor Golovchin. (47m). DITTERSDORF: Concert per a viola i orquestra, en Fa M. Lubomir Maly. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Frantisek Vajnar. (28m). VIVALDI: Sonata de cambra RV 86. Marion Verbruggen, flauta de bec. Dennis Godburn, fagot. John Toll, clavicèmbal. (11m). BUSH: Variacions, nocturn i final sobre una antiga cançó del mar anglesa. David Wild, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: John Snashall. (20m). ROSSLER-ROSETTI: Concert per a dues trompes i orquestra, n. 5. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (17m). WALTON: Christopher Columbus, Suite. Linda Finnie, mezzosoprano. Arthur Davies, tenor. Westminster Singers. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (11m). ROSSINI: La Cenerentola, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (9m). RAMEAU: Zoroastre, música de dansa. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Sonata n. 1, "Kinder-Sonate", op. 118 (Sonates per a la joventut). Karl Engel, piano. (8m). Sonata n. 2, op. 118 (Sonates per a la joventut). Karl Engel, piano. (10m). Sonata n. 3, op. 118 (Sonates per a la joventut). Karl Engel, piano. (11m). Albumblätter, op. 124. Karl Engel, piano. (31m).

14.07 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.20 MÚSICS DE CATALUNYA

HINDEMITH: Kleine Kammermusik. Quintet de vent Harmonia. (13m). CASANOVES: O quam suavis. Ego sum panis vivus. Escolania de Montserrat. Cassia M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (8m). RAMEAU: Preludi. Contrast, duet de pianos. (6m). COTÓ: El escándalo, polca. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (5m). QUANTZ: Trio Sonata en Sol M. Trio Sonata. (7m). LLANAS: Concert per a clarinet i orquestra. Salvador Vidal. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: José Luis Temes. (28m). SORS: Fantasia elegiaca op. 59. Tania Chagnot, guitarra. (14m). LA-

MOTE DE GRIGNON: Lent expressiu. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (6m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BIBER: Missa Allèluia, a 36. Gradus ad Parnassum. Concerto Palatino. Choralsschola der Wiener Hofburgkapelle. Dir.: Konrad Junghänel. (33m). SPOHR: Jessonda, obertura. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (8m). G.SAMMARTINI: Sonata per a flauta de bec i baix continu en Sol M. Camerata Köln. (10m). VOLKMANN: Concert per a violoncel op. 33. Johannes Wohlmacher. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (17m). SIBELIUS: El bard, op. 64. Poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (7m). MATTEIS: Suite en do m, llibre III, n. 23-32. The Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (16m). TXAIKOVSKI: Trio amb piano, op. 50. Yefin Bronfman. Cho-Liang Lin. Gary Hoffman. (47m). STEFFANI: Tu m'aspettasti al mare, duet. Daniela Mazzucato, soprano. John Elwes, tenor. Wouter Möller, violoncel. Clavicèmbal i direcció: Alan Curtis. (8m). SARASATE: Fantasia de concert sobre motius de "Carmen", op. 25. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles. EL PODER DEL CANT: Sóc fill de les muntanyes. "EL RETRAT DE..." Richard Wagner.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..." Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de juliol de 1993 al Reial Monestir de Sant Cugat del Vallès. Concert inaugural del XXII

CURS INTERNACIONAL DE GUITARRA J.L. LOPÁTEGUI. BOCCHERINI: Quintet n. 1, G 445. Quintet n. 7, G 451 "Galante". Quintet n. 4, G 448 "Fandango". José Luis Lopátegui, guitarra. Quartet de corda del Teatre Lliure. Anna Casas, castanyoles. (60m)

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

COPLAND: Simfonia n. 3. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (43m). WEILL: Cicle Walt Whitman. Steven Kimbrough, baríton. Dalton Baldwin, piano. (17m). SALLINEN: Variacions per a orquestra, op. 8. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (11m). MORRIS: Canzoni Ricertati. Quartet de Corda Lindsay. (12m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 28 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PAGANINI: Concert per a violí i orquestra n. 4. Salvatore Accardo. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Charles Dutoit. (36m). BERNERS: El triomf de Neptú, suite. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (22m). R. STRAUSS: Noies flors, lieder op. 22. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano. (10m). GRIEG: Simfonia en do. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Okko Kamu. (37m). SARRO: Sonata per a flauta, corda i continu. Ugo Giani. Orquestra de Cambra In Canto. Dir.: Gabriele Catalucci. (9m). SCHUBERT: 5 Minuets i 6 Trios, D 89. Ulsamer Collegium.

Dir.: Josef Ulsamer. (13m). BACH: Cantata del cafè, BWV 211. Emma Kirkby. Rogers Covey-Crump. David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (25m). WRANITZKY: Deu "Deutsche". Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS

SCHUMANN: LA MÚSICA PER A PIANO. Set peces en forma de fuguetta, op. 126. Karl Engel, piano. (15m). Kinderball per a piano a quatre mans, op. 130. Hector Moreno i Norberto Capelli. (12m). Gesänge der Frühe, op. 133. Karl Engel, piano. (12m). Variacions sobre un tema original (variacions pòstumes en Mi b M). Karl Engel, piano. (11m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

19.00 GRANS INTÈRPRETS

PETER HURFORD. FRANCK: Coral n. 1. (14m). HÄNDEL: Concert per a orgue op. 4 n. 4. Orquestra de Cambra del Concertgebouw. Dir.: Joshua Rifkin. (15m). BRAHMS: Cinc preludis corals op. 122. (10m). MOZART: Tres sonates d'església, KV 263, KV 278, KV 329. Amsterdam Mozart Players. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CONCERTS QUE HAN FET HISTÒRIA

L'any 1845 la Societat Filharmònica de Barcelona va convidar al mestre Franz Liszt LISZT: Hexaméron, grans variacions sobre la Marxa de I Puritani de Bellini, S 392. (21m). LISZT: Melodies hongareses. (5m). LISZT: Reminiscències de Lucia di Lammermoor, S 397. (5m). LISZT: Reminiscències de Norma, S 394. (17m). WEBER: Invitació al vals, op. 65. (9m). El 25 de setembre de 1932 la Generalitat de Catalunya va organitzar el lliurament de l'Estatut de Catalunya. MANEN: El cavaller enamorat, sardana. (3m). VENTURA: Per tu ploro, sardana. (4m). GARRETA: Juny, sardana. (5m). MORERA: La Santa Espina, sardana (4m).

CLAVÉ: Les flors de maig. (8m). MORERA: Les fulles seques. (3m). TRADICIONAL: Els Segadors. (3m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de novembre de 1993 a la Capella dels Dolors (Basílica de Santa Maria). XII SETMANA DE MÚSICA ANTIGA DE MATARÓ. Obres de RORE DALLA CASA, FRESCOBALDI, RICCIO, CASTELLO, STORACE, FONTANA i UCCELLINI. Trio Unda Maris. Giulio Capocaccia, flauta de bec. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 29 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MARTÍNEZ COMÍN: Tríptic de records. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (6m). HAVART: Corrida intengral, pas-doble. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (3m). BERNAT: "Perseverança", "La nit", sardanes. Cobla Sabadell. Dir.: Jesús Ventura. (10m). DANSES CATALANES: Ball pla, de Canejan, Ball de cascavells, de Cardona. Cobla La Principal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (5m). CRISTAU: La ventafocs, ballet per a dues cobles i percussió. Bernat Sellents. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Jaume Cristau. (13m). GLOSSES POPULARS CATALANES: Els tres tambors, El bon caçador. Ramón Pla, tenora. Cobla Barcelona. (5m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

RAMEAU: Naïs, òpera per a la Pau. Linda Russell. Ian Caley. Ian Caddy. John Tomlinson. Cors i Orquestra Barroca de l'English Bach Festival. Dir.: Nicholas McGegan. (106m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 30 DE JUNY DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

DUMONT: Super flumina Babylonis, motet. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (10m). DELALANDE: Super Flumina Babilonis. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (17m). LOCKE: Super flumina Babylonis, motet. Cor del New College, Oxford. The Parley of Instruments. Dir.: Edward Higginbottom. (13m). CHARPENTIER: Super Flumina Babylonis, salm de David. Solistes vocals. La Simphonie du Marais. Ensemble Vocal Contrepoint. Dir.: Olivier Schneebeli. (7m). PALESTRINA: Super flumina Babylonis, motet. Christ Church Cathedral Choir. Dir.: Stephen Darlington. (5m). FESTA: Super flumina Babylonis, motet. Conjunt Huelgas. Dir.: Paul Van Nevel. (8m). BERTONI: Veni Creator, per a

dues sopranos, cor i orquestra. Patricia Schuman. Margarita Zimmermann. Cor de la Ràdio d'Estocolm. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (16m). DURUFLE: Preludi, Adagio i Coral variat sobre el tema "Veni Creator", op. 4. Jean-Pierre Lecaudey, orgue. (17m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VIVALDI: Il Farnace, drama musical en tres actes. Martine Dupuy. Katia Angeloni. Petra Malakova. Daniela Dessy. Membres de l'Orquestra Simfònica de San Remo. Dir.: Massimo De Bernart. (151m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 JUNY	22,15 h.	Parc Güell	Anton Serra, flauta travessera. Montse Casabó, piano. Bach, Debussy, Schubert, Briccialdi. (Clàssica als Parcs)
	22,15 h.	La Tamarita	L'Estro Vocale. Dir.: Sergi Riera. 8 Madrigals, Scarlatti. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Laberint d'Horta	Quartet Glinka. Rossini. (Clàssica als Parcs).
2 JUNY	11,30 h.	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Orfeó Atlàntida (dir.: Antoni Coll). Dir.: Josep Mut. Vives, Martínez Valls, Solà, Moya/León, Verdi, Puccini/Mut, Händel.
	17 h.	Teatre Victòria	La forza del destino, de Verdi. Dir.: Paolo Olmi.
	18 h.	Palau	La Capella Reial de Catalunya. Dir: Jordi Savall. Aranyés, Cabanilles, Cererols, Blas de Castro, Durón, Hidalgo, Manchado. (Els diumenges al Palau).
3 JUNY	19 h.	Palau	Cobla Sant Jordi. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrociat per Fundació Coca-Cola España). Dirs.: Conxita Garcia i Jordi León. Garreta, Saló, Ventura, Pérez Moya, Morera, Pujol, Prenafeta. (Concert de tarda al Palau).
	21 h.	Nic Havanna	Cantamen. Will Sleath, flauta. Joan Enric Lluna, clarinet. Timothy Lissimore, piano. Caroline Balding, violí, Jo Cole, violoncel. Birtwistle, Crumb, Schwartz, Soler, Tippett. (XI Cicle de Música del Segle XX).
4 JUNY	19,30 h.	Sala Cultural	Victoria Fernández, violí. Álvaro Fernández, violoncel. Carme Poch, piano. Beethoven, Xostakòvitx, Turina.
	20,30 h.	Caja de Madrid	Jordi Gendra, flauta. Narcís Longueres, oboè. Pilar Rico, clarinet. Arnold, Varèse, Stravinsky, Musgrave, Holst.
	21,30 h.	Institució cultural del CIC	Orquestra de corda de la Simfònica del Vallès. Ichiro Suzuki, guitarra. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Hirayoshi, Hayashi, Toldrà, Britten. (VII Festival de Guitarra de Barcelona).
5 JUNY	21 h.	Palau	Cor de Cambra de Ciutadella. Orfeó Català. Joan Pons, baríton. Dir.: Jordi Casas.
6 JUNY	21 h.	Palau	Orchestre de Paris. Dir.: Semyon Bychkov. Haydn, Xostakòvitx. (Ibercamera).

7 JUNY	21 h.	Palau	Grup d'Havaneres Mar Endins.
	21 h.	Casa Elizalde	Irene García, soprano. Montserrat Torroella, mezzo-soprano. Manuel García Morante, piano.
	21,15 h.	Hivernacle Ciutadella	Anton Serra, flauta travessera. Montse Casabó, piano. Mozart, Gluck, Gaubert, Fauré, Saint-Saëns, Ibert. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Can Altamira	Diatessaron. Cima, Telemann, Händel, Marais, Pla. (Clàssica als Parcs).
8 JUNY	21 h.	Palau	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Orquestra del Conservatori del Liceu. Dir.: Conxita Garcia. <i>Rèquiem</i> , de Mozart. (Concert de Socis. Xè aniversari del Cor Jove de l'Orfeó Català).
	22 h.	Parròquia Sants Just i Pastor	Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera. Schütz, Monteverdi, Vila i Casañas, Vila i Blasco. (XLVè aniversari).
	22,15 h.	Parc Güell	Albert Mora i Anton Serra, flautes travesseres. Mireia Hernández, clavicèmbal. J.S. Bach, C.Ph.E Bach. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h. 22,15 h.	La Tamarita Laberint d'Horta	Quartet Glinka. Rossini. (Clàssica als Parcs). Mac McClure, piano. Brahms, Chopin, Gershwin, Copland, Mompou, Granados. (Clàssica als Parcs).
10 JUNY	19 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Carme Hernández, soprano. Josep Ruiz, tenor. Vicenç Esteve i Madrid, tenor. Àngel Odena, baríton. Dir.: Albert Argudo. <i>Bohèmios</i> , i fragments de <i>Maruxa</i> i <i>Doña Francisquita</i> , d'Amadeu Vives. (Concert de tarda al Palau).
	21 h.	Nick Havanna	Grup Instrumental "Sitges 94". Fedra Borràs, flauta, Joan Pere Gil, clarinet. Pere Bonfill, percussió. David Malet, piano. Gabriel Vintró, violí. Esther Vila, violoncel. Dir.: Armand Grèbol. (IX Cicle de Música del Segle XX).
11 JUNY	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Teresa Borotau, arpa. Jordi Coll, violí. Anònim, Spohr, Donizetti, Rossini, Dvorák, Massenet, Saint-Saëns.
	20,30 h.	Institució Cultural del CIC	Orquestra Virtèlia Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. Mozart, Cervelló, Dvorák.
12 JUNY	21 h.	Palau	Concert Cheryl Studer. Dir.: José Collado. Verdi, Bellini, Cilea, Gounod, Wagner
13 JUNY	21 h.	Església de Pompeia	Orquestra de Cambra N. Dona de Pompeia. Robert de la Riba, orgue. Dir.: Josep Guinart. Haydn, Ph.E. Bach, Haendel.
14 JUNY	22,15 h.	Cascada Ciutadella	Albert Mora, flauta travessera. Abigail Prat, arpa. Bach, Nielsen, Bizet, Piazzola. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Can Altamira	Anton Serra, flauta travessera. Montse Casabó, piano. Bach, Satie, Schubert, Briccialdi. (Clàssica als Parcs).
15 JUNY	22,15 h.	Parc Güell	Quartet Glinka. Rossini. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	La Tamarita	Joan Bosch, violí. Josep Colominas, guitarra. Molino, Giuliani, Paganini, Piazzola. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Laberint d'Horta	L'Estro Vocale. Dir.: Sergi Riera. 8 Madrigals, Scarlatti. (Clàssica als Parcs).
16 JUNY	18 h.	Palau	Cors Infantils de l'Orfeó Català. Dirs.: M. Jesús Culleré, Elisenda Carrasco i Lluís Vilamajó. (Concert de socis. Xè aniversari).
17 JUNY	21 h.	Nick Havanna	Lluís Claret, violoncel. Bleuse, Pourés, Garrido, Guinjoan, Penderecki, Sardà, Soler, Zimmermann. (XI Cicle de Música del Segle XX).
	21 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. Dir.: Josep Pons.
18 JUNY	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Aída Vera, soprano. Efreem García, piano. Blancafort, Strauss, Brahms.
19 JUNY	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica Santa Cecília. Dir.: Myung-Wun Chung.
	21 h.	Centre de Cultura Contemporània	Jean-Pierre Drouet, percussió. <i>Parcours</i> , espectacle de teatre musical de G. aperghis i C. Brahem.
	21 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. dir.: Josep Pons.
	21 h.	Basilica Santa Maria del Mar	Capella de Música de Santa Maria del Mar. <i>Oratori Jephthe</i> , de G. Carissimi.
20 JUNY	20,30 h.	Fundació Miró	Han Reiches, guitarra.

21 JUNY	21 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. dir.: Josep Pons.
	21,30 h.	Palau	<i>Dead and Dance</i> .
	22,15 h.	Hivernacle Ciutadella	Clàssic BCN. Rolla, Neubar, Beethoven, Hess. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Can Altamira	Joan Pere Gil, clarinet. David Malet, piano. Schubert, Finzi, Hindemith, Stravinsky. (Clàssica als Parcs).
22 JUNY	21 h.	Orfeó Gracienc	Contentus Musicus. Nèstor Eidler, violí. Imma Guàrdia, violí. Enric Ponsa, contrabaix. Queralta Roca, clarinet. Albert Gumí, clarinet i corno di bassetto. (Associació Aberastury).
	22,15 h.	Parc Güell	Ala Voronkova, violí. Guerasim Voronkov piano. Schubert, Brahms, Sarasate. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	La Tamarita	Joan Pere Gil, clarinet. Bach, Messiaen, Soler. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Laberint d'Horta	Joan Bosch, violí. Josep Colominas, guitarra. Molino, Giuliani, Paganini, Piazzola. (Clàssica als Parcs).
25 JUNY	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Orquestra d'Acordions de Sabadell. Dir.: Miquel Àngel Maestro. Götz, Bui, Seyber, Mahr, Draeger.
	21 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. Dir.: Josep Pons.
27 JUNY	20,30 h.	Fundació Miró	Keith Tippett, piano.
	22 h.	Jardins Can Ponsic	Quartet vocal Odarum. Obres del Renaixement anglès i espanyol. (Serenatas d'estiu).
28 JUNY	21 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. Dir.: Josep Pons.
	22,15 h.	Hivernacle Ciutadella	Oriol Romaní, clarinet. Homs. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Can Altamira	Joan Amils, piano. Schubert, Schumann, Chopin, Mompou, Albéniz, Granados. (Clàssica als Parcs).
29 JUNY	22,15 h.	Parc Güell	Clàssic BCN. Rolla, Neubar, Beethoven, Hess. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	La Tamarita	Olga Serra, soprano. Antoni Comas, tenor. Mac McClure, piano. Bizet, Verdi, Puccini, Gounod. (Clàssica als Parcs).
	22,15 h.	Laberint d'Horta	Orquestra de guitarres Juan Francisco Garrido. Vivaldi, Haydn, Albéniz, Gershwin. (Clàssica als Parcs).
30 JUNY	17 h.	Teatre Victòria	<i>The turn of the screw</i> , de Britten. Dir.: Josep Pons.
2 JULIOL	19,30 h.	Sala Cutural	Emili Pasqual, oboè. Eliseu Dasí, oboè. Raül Pérez, corn anglès. Just Moros, fagot. Purcell, Bach, Beethoven, Lange, Kurka.

BERGA (BERGUEDA)

14 JUNY	23 h.	La General	Espill Combo. Dir.: Xavier Guitó.
23 JUNY	18 h.	Església de St. Francesc	Grups i formacions de l'Espill. Concert de fi de curs

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

23 JUNY	18,30 h.	Església Sta. Maria	Pòdium de Joves músics. Cors Antistiana i Santa Maria. Conjunt instrumental de corda del Conservatori Professional de Tarragona. Monteverdi, Vivaldi, Mozart.
----------------	-----------------	---------------------	---

CAPELLADES (ANOIA)

15 JUNY	22 h.	Paper de Música	Trio Unda Maris. Joan Vives, flauta de bec. Eduard Martínez, clavicèmbal. Jordi Comellas, viola de gamba. Cabezon, Ortiz, Falconiero, Sanz.
----------------	--------------	-----------------	---

ESPARREGUERA (BAIX LLOBREGAT)

7 JUNY	22,30 h.	La Passió	Dixie quintet.
---------------	-----------------	-----------	----------------

OLOT (GARROTXA)

23 JUNY	22 h.	Teatre Principal	Orquestra de l'Institut d'Estudis Musicals del Comú d'Andorra la Vella.
----------------	--------------	------------------	---

REUS (BAIX CAMP)

16 JUNY **19,30 h.** Església Prioral de Sant Pere Gerd Zapf, trompeta. Josep M. Mas i Bonet, orgue. Clarke, Torelli, Händel, Bach.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

8 JUNY **21 h.** La Faràndula Josefina Rigolfas i Montserrat Cabero, piano. Pilar Subirà i Marc Cabero, percussió.

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

7 JUNY **21,45 h.** Conservatori Orquestra de Cambra del Conservatori de Badalona. Dir.: Paul Cortese.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

20 JUNY **21 h.** Centre Cultural Caixa de Terrassa Orquestra Simfònica de Barcelona Nacional de Catalunya. Orfeo Català. Dir.: Pierre Cao. *Carmina Burana*, d'Orff.

LA TORRE DE L'ESPANYOL (RIBERA D'EBRE)

1 JUNY **22,15 h.** Local Societat Trio Náyades. Palomar, Brotons, Jivale, Ibert, Debussy.

8 JUNY **22,15 h.** Local Societat Quartet de Trompas de Barcelona.

15 JUNY **22,15 h.** Local Societat Quartet Albéniz. Mozart, Rossini, Hoffmeister, Beethoven.

EL VENDRELL (BAIX PENEDES)

8 JUNY **22 h.** Auditori Pau Casals Banda de la Unió Musical de Tarragona. Dir.: J. Carles Chordà. Puig, Bizet, Giménez, Prokofiev, Adams, Katxaturian, Xostakòvitx.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/límbreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència
Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió
Carrer Telèfon
Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant
amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.
semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Irrecognoscible Cándid

Cándid. Basat en la novel·la del mateix títol de Voltaire. Música de Leonard Bernstein. Adaptació escènica de Hugh Wheeler. Producció del Centre Dramàtic de la Generalitat. Direcció musical i escènica de Xavier Albertí. Teatre Romea.

per JAUME COMELLAS

A la fi Barcelona ha pogut i pot conèixer un dels espectacles musicals més estimats arreu del món. Amb la producció que ha promogut el Centre Dramàtic de la Generalitat, hom col·labora a omplir un buit en allò que seria una línia de normalitat que tàcitament consisteix a evitar que els nostres afeccionats a l'espectacle musical hagin de viatjar a Londres o a Nova York per gaudir de determinades propostes mitificades, com per exemple aquesta o *El fantasma de l'òpera*, entre d'altres.

Dissortadament, però, l'esforç ha resultat en gran mesura inútil, perquè el *Cándid* que es representa al Romea no és el gran musical que hom esperava. El nostre col·laborador Joan Padrol acabava el seu article del número d'abril de CM/RMC amb aquestes paraules: "Només queda comprovar si aquesta versió de Harold Prince és la que podrem veure al Teatre Romea, a partir d'aquest mes de abril...". Els fets han escapat gairebé de soca-rel les expectatives de Padrol, i segurament les de molts d'altres.

Pobre en recursos de producció —començant per un escenari de dimensions inadequades i acabant pel quadre actoral. Però sobretot, resulta pobre en imaginació i en creativitat. Aquella pobresa pot ser més o menys discutida en funció de factors, també, més o menys justificables. Ateny, per tant, a un nivell només fins a un determinat punt decisiu i sempre superable o en tot cas ponderable basant-se, justament, en imaginació i nervi creatiu. La història

recent de l'espectacle musical barceloní està fardada de propostes que acusen aquest factor bàsic i que a la fi no ha impedit que acabessin convertint-se en realitats artístiques ben falagueres. Però si falta aquesta imaginació i el nervi creatiu a què ens acabem de referir, el resultat esdevé ineluctable. I això és el que s'ha esdevingut en aquesta producció, en la qual se'ns presenta un musical que no podem reconèixer de les referències que tenim. No hi reconeixem el nucli de contingut del text original de Voltaire, tan suggestiu, i no hi reconeixem tampoc l'espectacle brillant que hom podia esperar dels al·licients dramàtics intrínsecs. Tot s'escapa com per un forat ampli de l'aigüera en el qual es perd precipitadament el doll de contingut de l'obra, sense deixar senyal ni petja del seu pas.

I si està tot dit potser no cal afegir-hi res més. Entrar en detall no seria sinó furgar en ferides individualitzades, cosa que no té sentit, ja que de fet, quan el vaixell s'enfonsa, els talents individualitzats tampoc no hi tenen res a oposar. Ben altrament, es perden debades i sense culpa pròpia en el fragor de l'ensulsiada. En tot cas, sempre hi ha quelcom que sura i és de justícia constatar-ho; oimés atenent la seva tan remarcable evidència. I aquest quelcom és la interpretació de l'actriu Imma Colomer, que desenganyant-se del context d'encarcament que presideix el conjunt interpretatiu, aporta els moments més reconfortants de tot l'espectacle, per lliures i frescos.

Feliç tàndem andorrano-català

Els Diumenges al Palau. 14 d'abril de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra (dir.: Gerard Claret). Cor de Cambra del Palau. Rosa Mateu, Mireia Pintó, Francisco Vas i Àngel Òdena. Dir.: Jordi Casas.

per X.C.D.

L'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra ha tornat a palesar un nivell que la situa entre les formacions més sòlides de l'àmbit europeu. Ho evidenciaren en forma de transparència, meticulositat i tensió expressiva en la transcripció del *Quartet D. 810* de Franz Schubert "*La mort i la donzella*" valent-se (en part) de la transcripció de Gustav Mahler. En molts passatges la versió va fregar la màgia sonora. Cal destacar la categoria dels primers violins.

En la segona part va oferir el *Rèquiem en re menor* d'Anton Bruckner, una obra de 1849 que anticipa els trets principals de la seva producció religiosa simfònico-coral. Pertany a l'etapa passada a l'Abadia de Saint Florian i, juntament amb la *Missa Solemnis* el va fer prou conegut per instar-lo a tenir contactes amb Viena i a acceptar l'oferta de ser l'organista de la catedral de Linz. Són anys en què l'estudi de la música del passat, tot precedint el descobriment del *Tanhaüser*,

fomentà l'eclosió d'un estil propi que —Hanslick ajudant— passaria com a innovador en comparació amb el classicisme de Brahms. Un Schubert de maduresa, doncs, precedint un Bruckner primerenc, entre els quals era impossible establir el nexa estètic amb què la posteritat els relaciona.

La concertació de Jordi Casas va fer prevaler el Cor de Cambra en detriment de l'equilibri amb l'orquestra (incrementada amb una petita secció de metalls) que, almenys des de la platea, va sonar un xic aclaparada. L'enfocament potenciava l'opulència en els contorns i l'esclat de les veus va donar a la versió una lluminositat de caire més verdià (en el sentit d'italianitzant) que no pas centroeuropeu (pel capteniment expressiu i la severitat formal).

La soprano Rosa Mateu i el baríton Àngel Òdena (molt sol·licitat en una tessitura molt baixa) van destacar en el quartet vocal, la primera pel cisellament de la línia vocal, mentre que el segon per uns mitjans que li estan obrint portes operístiques cada cop més altes.

Defensar un patrimoni

27 d'abril de 1996. Església de Sta. Anna. Coral Càrmina (Dir.: A. Cañamero). Obres de Cererols, A. Soler, N. Casanovas, Sors, Verdi i Reger.

per X.C.-D.

La Coral Càrmina és a punt de complir un quart de segle de continuïtat en la vida musical catalana i d'ambaixada cultural pel que fa a la divulgació d'un repertori polifònic autòcton que menystenim.

El nucli central d'aquest darrer concert, el constituïen obres breus de mestres montserratins: el barroc Joan Cererols, els classicistes Antoni Soler i Narcís Casanovas i un romàntic com Ferran Sors. El villancet del primer i els motets dels altres tres van conformar un bloc unitari de gran bellesa formal.

Abans es van interpretar cinc dels *Cants espirituals* de l'op. 138 de Max Reger (1873-1916), música de trets severos escrita dos anys abans de la mort. Hi

és perceptible la influència del contrapunt bachià que inspira (progressivament) la trajectòria de Reger a partir d'un inicial filoromanticisme. Dues de les *Pezzi sacri* i el carrinçló (per al meu gust) *Pater Noster* de Verdi omplien la segona part.

La Coral Càrmina, sota la direcció d'Alfred Cañamero, va evidenciar l'òptima primera matèria i l'equilibri de veus que sempre l'han caracteritzada. Està en una bona forma, pariona a una espontaneïtat que és el millor atribut del grup, juntament amb la il·lusió per una tasca ben feta en què cada cantaire se sent una mica protagonista. Crec, però, que el grup abusa de les ressonàncies profundes, efectisme que introdueix un punt d'uniformització estilística (si més no, en els compositors monsterratins) i que alguns atacs són perfectibles.

Un recital rodó

25 d'abril de 1996. Teatre de l'Eixample. Maria Assumpció Frauca, soprano. Montserrat Massagué, piano.

per J.C.C.

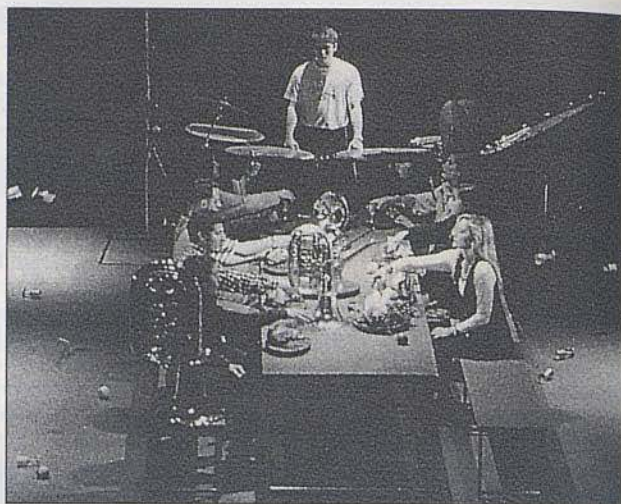
Avegades la vida concertística habitual ofereix sorpreses especialment gratificants. Un cas molt significatiu d'això va ser el del recital ofert per la soprano gironina Assumpció Frauca, acompanyada per la també gironina Montserrat Massagué, en una sala encara no consolidada com és el Teatre de l'Eixample.

La sorpresa va ser trobar-se amb un recital absolutament rodó, esplèndid i ple de sentit creatiu. Maria Assumpció Frauca. Treballant un programa no gens còmode -Poulenc, Satie, Mompou i Falla-, va saber donar a cadascuna de les compromeses obres el seu sentit més exacte. Maria Assumpció Frauca té el do de les liederistes autèntiques: l'expressivitat, saber donar a cada moment la intenció més precisa

del text i de la música, saber penetrar fàcilment però alhora profunda en l'entrellat poètic d'aquests poemes musicals que, essencialment, són els lied. Això vol dir, de forma definitiva, que per damunt de tot és una artista; una cantant que sap dotar d'autèntic alè artístic el seu quefer. I a més, de fer-ho amb naturalitat, sense afectació, sense recursos espuris a l'essència més genuïna de cantar bé.

Part de l'èxit cal atribuir-lo a la magnífica tasca acompanyant de la pianista Montserrat Massagué, música sensible i refinada.

Una realitat com la que comentem posa en evidència, com a exigència, que el món de fora de Barcelona pugui gaudir de circuits de relació amb el Cap i Casal més fluids i còmodes, a fi d'afavorir que acusi menys del que és habitual la problemàtica de la promoció.

La lògica de l'instint

Teatre Poliorama. 26 d'abril de 1996. *Figasantos-Fagotrop*, missatge al contestador: *soparem a les nou*. Música i direcció: Carles Santos. Vestuari i direcció plàstica: Maria Elena Roqué.

per DAVID PICÓ S.

Res no justifica la vida. Per què una novel·la hauria d'estar més justificada que la vida mateixa? O una pintura? O una composició musical? Aquesta qüestió -inspirada en la filosofia de Gilles Deleuze- ens dona una clau per comprendre l'obra de Carles Santos.

Figasantos-Fagotrop no té argument perquè no explica res. Ho sembla, però és una il·lusió. El discurs no és narratiu, ara bé, segueix una lògica: la lògica de l'instint. És un caos no arbitrari, una discontinuïtat reconeixible; els sentits i l'intel·lecte hi són involucrats. El tema genèric de la gastronomia és, com en els films de Peter Greenaway, un marc referencial -corporal, orgànic, sovint sexual- per abocar imatges i sensacions no codificades per la raó. Santos s'apropa cada cop més a una estructura de discontinuïtat continuada, de simultaneïtats, variacions, intercanvis, reiteracions i, en definitiva, a aquella mena de jocs formals que, eludint els mecanismes estàndard de representació, mostrin allò que

mai no s'explica quan s'expliquen les coses: la inèrcia dels instints, l'atracció de l'absurd, o vés a saber què. Per aconseguir aquesta mobilitat, l'obra s'escenifica en quatre plafons diferents (cal destacar la magnífica direcció de Maria Elena Roqué.) Els clímax són sempre musicals. De fet, la música és la via més ràpida i intensa de transportar-nos a la mena d'estats embrionaris que persegueix Santos. Les imatges, fins i tot les més agosarades, esdevenen poc hàbils davant de la gimnàstica musical, a tombs delicadíssima i sovint visceral, de la música de Santos. Els músics actors (quatre sopranos que canten en les situacions més inversemblants, vuit instrumentistes i cinc actors polivalents) escenifiquen amb cura tots els *gags* lúdico-musicals i humorístics de l'espectacle. L'esforç escenogràfic de Santos no evita que el ritme de tant en tant decaïgui i l'obra deixi de respirar. Malgrat tot, l'espectacle sacseja els engranatges més ocults de la sensibilitat. O potser no. Potser res d'això no té a veure amb *Figasantos-Fagotrop* -però calia intentar una explicació, i n'hem buscat una.

Alba Ventura: merèixer la sort

"Concert de Primavera". 10 d'abril de 1996. Sala d'Actes de l'Hospital de St. Pau. Alba Ventura, piano. Obres de Mozart, Chopin i Prokofiev.

per X.C.-D.

La carrera d'Alba Ventura sembla un somni: inicis amb Silvia Llanas i Carlota Garriga, estudis amb Magaloff, Bashkirov i De Larrocha, i tutela de Vladimir Ashkenazy, que supervisa actualment la seva formació a Londres amb una professora de la seva confiança. Ha enregistrat ja un compacte (dedicat a Chopin), ha estat dirigida per Mariner i Vasary, ha tocat amb orquestres com la London Festival, les nacionals d'Espanya i Hongria i la Bournemouth Sinfonietta, ha debutat en sales significatives com la Purcell Room i la sala simfònica del Queen Elisabeth Hall a Londres, el Palau, l'Auditori Nacional de Madrid i als festivals de Peralada i Cadaqués. Sort? No: mèrits i dedicació!

Toca amb meticulositat tècnica i amb un discurs propi que pondera cada nota sense comprometre el fil conductor amb una estabilitat en el *tempo* senzillament admirable. La rotunditat correspon a l'obra, no a la interpretació amb aquella naturalitat i polidesa que no amaguen

l'artifici artístic del recreador. Una nota fugissera adquireix un relleu equiparable a un ostentós acord de tònica amb la conseqüència de la proliferació de centres de gravitatoris, multiplicació que escau a la música de Chopin.

La *Fantasia K. 475* i la *Sonata 457* de Mozart van palesar maduresa i creativitat. Els "Sarcasmes" *Op. 17* de Prokofiev, la capacitat per crear instantàniament atmosferes tan definides com canviants. El bloc Chopin, iniciat amb una sensacional *Balada núm. 1*, el coronava una formidable *Gran polonesa brillant*, tota fluïdesa i matisos, precedida per un "Andante spianto" transmutat en "Berceuse".

Aquesta barcelonina no és una promesa de futur. Dotada d'intel·ligència, serenitat i força interior revestida de delicadesa, és una artista que evoluciona al seu aire i no al dictat d'un consumisme devora *Wunderkinds* amb golafreria. Quan el joc pianístic d'Alba Ventura unifica el fons en una forma que encara tendeix a la fragmentarietat, les seves interpretacions mozartianes seran definitives. Paraula d'Ashkenazy.

Mestissatge cultural

"Tangos i havaneras". 19 d'abril de 1996. Casal del Metge. Montserrat Gascón, flauta, i Xavier Coll, guitarra. Obres de Ravel, Bardi, Aróztegui, Montsalvatge, Piazzola, Amargós, Dyens i Coll González.

per X.C.-D.

En inquietud, pocs artistes guanyen ara i aquí el duo Gascón-Coll. Les gires els han fet coneguts en quatre continents, els compositors escriuen per a ells i acaben de treure el tercer compacte amb distribució internacional, motiu del recital que comentem.

Toquen amb una seguretat i una desimboltura que eleven a la categoria de seriosa una música amb vocació de lleugera. Tot depèn de la perspectiva que s'adopti, la qual, si és pròxima, revela una solidesa estructural i un control de la forma al més alt nivell tant en les peces com en la interpretació. Música clàssica que es pot consumir com a entreteniment o com un autèntic destil·lat de cultures, en què l'havanera serveix de matriu al tango, i en què una música nostàlgica s'endureix fins a descarar-se i mostrar una urpa murriesca.

La guitarra perfeccionista de Coll embolcalla sense cedir protagonisme

la flauta personalíssima de Gascón, de sonoritat càlida i lligada, amb qui estableix un confortable equilibri respectat per l'amplificació.

Les peces de recent creació atorguen a la guitarra una comesa més creativa, però en les més convencionals mai no es pot dir que Coll només faci d'acompanyant. La consistència de la flauta es fa palesa en solitari en una estupenda recreació de dos dels *Tango etudes* d'Astor Piazzola, del repertori del qual duo també oferia una obra cabdal, la *suïte Historia del tango*.

Un *Tango català* de Joan Albert Amargós, un tango amb aire flamenc anomenat *Cynthia* de Pedro Javier González fan parella amb l'estupend *Tango i chacarrera* del mateix Xavier Coll i el *Tango en skai* per a guitarra sola de Roland Dyens.

Així, doncs, va ser un calidoscopi, que ens enfronta a un ric pòsit cultural, amorosit per les havaneres de Ravel (*Pièce en forme de habanera*) i Montsalvatge.

PALAU 100

VI TEMPORADA 1996/97

Concert inaugural

Dimarts, 15 d'octubre, 21 h.

LA PETITE BANDE

COR DE CAMBRA DEL PMC

(Patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)

SIGISWALD KUIJEN, director

Obres de HAYDN

Dilluns, 28 d'octubre, 21 h.

LONDON SYMPHONY ORCHESTRA

KATARINA DALAYMAN, soprano

Tenor a determinar

GUDJON OSKARSSON, baix

RICCARDO CHAILLY, director

Obres de SCHÖNBERG i WAGNER

Dijous, 31 d'octubre, 21 h.

ORCHESTRE DE CHAMBRE

DE LAUSANNE

CHANTAL MATHIEU, arpa

CHRISTIANE JACCOTTET, clave

BRIGITTE MEYER, piano

JESÚS LÓPEZ COBOS, director

Obres de FAURÉ, MARTIN i BIZET

Dimecres, 6 de novembre, 21 h.

THE NASH ENSEMBLE

Obres de RAVEL, FALLA, GERHARD,

GRANADOS i FALLA

Dimecres, 20 de novembre, 21 h.

VIRTUOSOS DE MOSCOU

ALEXEI UTKIN, oboè

VLADIMIR SPIVAKOV, director

Obres de BEETHOVEN, MOZART, PÄRT i TXAIKOVSKI

Dilluns, 25 de novembre, 21 h.

LITHUANIAN NATIONAL

SYMPHONY ORCHESTRA

ORFEÓ CATALÀ

DMITRI BASHKIROV, piano

IRENE MILKEVICIUTE, soprano

JONAS ALEKSA, director

Obres de BEETHOVEN, SCRIBIN i POULENC

Dilluns, 9 de desembre, 21 h.

ORQUESTA FILARMÓNICA

DE GRAN CANARIA

ELDAR NEBOLIN, piano

ADRIAN LEAPER, director

Obres de VAUGHAN WILLIAMS, BEETHOVEN i SIBELIUS

Dimarts, 17 de desembre, 21 h.

ORQUESTRA SIMFÓNICA

DE LES BALEARS

JAUME ARAGALL, tenor

HYEJIN KIM, soprano

STEFANO PALATCHI, baix

JAVIER PÉREZ BATISTA, director

Cançó italiana; Napolitanes; Faust (selecció) de GOUNOD

Dimarts, 14 de gener, 21 h.

FREDERICA VON STADE

mezzo-soprano

MARTIN KATZ, piano

Obres de SCARLATTI, MAHLER, DEBUSSY, OFFENBACH

Dilluns, 27 de gener, 21 h.

LE CONCERT DES NATIONS

JORDI SAVALL, director

4 Suites/Ouvertures per a orquestra de BACH

Dimarts, 4 de febrer 21 h.

LOS ANGELES PHILHARMONIC

ORCHESTRA

JOAN RODGERS, soprano

ESA PEKKA SALONEN, director

Obres de DEBUSSY i MALHER

Dissabte, 8 de febrer, 22 h.

ORCHESTRA DEL MAGGIO

MUSICALE FIORENTINO

ZUBIN MEHTA, director

Obres de SCHUBERT i STRAVINSKY

Dilluns, 17 de març, 21 h.

RADIO-SINFONIE-ORCHESTER

FRANKFURT

PINCHAS ZUKERMAN, director

Obres de MOZART, BEETHOVEN i DVORÁK

Dimecres, 9 d'abril, 21 h.

LOS ROMEROS

(Quartet de guitarres)

Obres de TELEMANN, BOCCHERINI, FALLA i ALBÉNIZ

Dimarts, 22 d'abril, 21 h.

ORQUESTA SINFÓNICA DE GALICIA

ORFEÓ CATALÀ

Solistes vocals a determinar

VÍCTOR PABLO PÉREZ, director

Obres de BRITTEN, HINDEMITH i FAURÉ

Dijous, 29 de maig, 21 h.

PHILADELPHIA ORCHESTRA

WOLFGANG SAWALLISCH, director

Obres de BRAHMS, SCHUMANN i DVORÁK

Avantprograma susceptible de modificacions

Abonament a 16 concerts: de 29.880 a 134.100 ptes.

Localitats: de 900 a 16.000 ptes.

Patrocina i organitza

Amb el suport de

CONSORCI DEL
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda d'abonaments

del 12 de juny a l'1 de juliol

Venda de localitats

a partir del 10 de juliol

Informació i venda

Palau de la Música Catalana • Tel. 268 10 00

Robert Gerhard va néixer a Valls el 25 de setembre de 1896, de pare d'origen suís i mare alsaciana. La seva vida fou pròdiga en esdeveniments externs —una guerra civil i dues guerres mundials— que van influir indirectament en la seva trajectòria humana i artística. De fet, dels 73 anys de la vida de Gerhard (morí a Cambridge el 5 de gener de 1970), només una trentena discorregueren íntegrament a Catalunya, país on s'identificà plenament, del qual rebé influències evidents (a partir del mestratge inicial de Pedrell) i, al mateix temps, aportà a la seva música una dimensió virtualment inèdita, atribuïble segurament al seu atavisme centreeuropeu. A partir de l'exili britànic, motivat per les conseqüències de la guerra civil, no es produí un estancament de la seves facultats creatives, sinó l'adveniment progressiu d'una maduresa definitiva, que provocà el reconeixement de la qualitat excepcional de la seva música en els mitjans britànics i internacionals.

Sempre perdurà, però, d'alguna manera, la influència del país que el va veure néixer. Si, cap a la dècada dels anys cinquanta, començà a aplicar de manera sistemàtica —i molt personal— les tècniques serials apreses d'Arnold Schönberg, ho féu, en paraules de Joaquim Homs, "tot i conservant sempre el caràcter mediterrani, lluminós i imaginatiu sempre present en la seva música".

A Catalunya, després de la guerra civil, la seva figura i la seva música tingueren uns anys de lamentable ostracisme. A partir del 1954 s'inicià un lent i progressiu procés de recuperació, iniciat al marge de qualsevol institució oficial. Avui, la programació de la seva música és més

freqüent i el reconeixement de la seva personalitat excepcional és unànime, si bé algunes obres importants del compositor de Valls encara no han estat interpretades avui a casa nostra. Que la celebració del centenari del compositor propiciï una difusió més sovintejada i completa de la música de Gerhard al seu país de naixement!

Centenari de Robert Gerhard

Pedrell, Falla i Schönberg en la vida i l'obra de Gerhard

per JOSEP CASANOVAS

És interessant de constatar com un dels compositors més independents i de més personalitat dels nostres dies va observar una afectuosa fidelitat pel record dels qui foren els seus mestres: Pedrell i Schönberg. També resulta curiós de considerar com aquesta afecció es mantingué malgrat pertànyer aquests a dos universos sonors d'una disparitat absoluta; amb una única excepció, però, quant al respecte en creença de la necessitat d'una docència basada en les tècniques tradicionals i severes. Si Pedrell era sens dubte un mestre de caire tradicionalista, no menys estricte en la disciplina severa i acadèmica ho fou Schönberg.

Gerhard romangué sota la fèrula de Pedrell durant cinc anys, entre el 1916 i 1921. Cal concedir un gran respecte a aquests anys d'aprenentatge i estudi, perquè les empremtes que deixà en la personalitat de Gerhard no són gens negligibles, ans al contrari, ressortiran constantment durant tot el curs de la seva vida. La vida de Pedrell ja s'acabava i, en efecte, morí l'any següent (1922), però li romangué a Gerhard per sempre el segell de l'escola catalana d'investigació musicològica. Li restà en un doble vessant. En primer terme el de la formació musicològica estricta que va prosseguir amb Mn. Anglès i com a investigador responsable durant els nou anys de la seva residència barcelonina. I també, més tard, durant els primers anys d'assentament a Anglaterra com una font inesgotable de material hispànic que li era reclamat constantment.

Aquestes dues grans escoles seguides per Gerhard —Pedrell i Schönberg— li proporcionen els dos bastions fonamentals de la seva personalitat de compositor, i també en dos sentits. El primer, el positiu que acabem d'apuntar respecte a l'escola catalana, la del rigor, de la serietat del treball d'investigació, el respecte a les formes del passat, les follies, els *passacaglies*... El segon serà el negatiu, el de la reacció de l'artista que per altra banda aviat comença a discernir sobre la presència de vies mortes i la necessitat de la imposició de la seva individualitat original, la seva identitat com avui en diríem.

Gerhard n'és conscient, d'aquesta exigència urgent de descobriment de la pròpia identitat, perquè

per sobre de tot està decidit a ésser un compositor de notorietat. Les primeres obres que han anat sorgint, els *Haiku* i els *Dos apunts*, marquen un desig evident de manifestar-se amb un llenguatge entre noucentista i internacional d'entreguerres. Ja en ple anys vints, després de l'evolució de les grans escoles nacionalistes, sobretot pel gran pes específic que han assolit figures com Stravinsky, els Sis a França i per tot allò que se sent dir d'una nova escola vienesa, no té ja sentit continuar preocupant-se per un "teatre líric nacional". Ara és quan opera en el seu sentit negatiu de revulsiu, segons que ja apuntàvem, la proximitat de Pedrell.

És l'instant de la gran crisi espiritual de Gerhard. Amb les anteriors experiències estrangeres i amb les possibilitats materials de fer-ho emprèn viatges, de moment més de prospecció que no d'estudi pròpiament dit, a París i a diverses ciutats alemanyes. No menysté tampoc Madrid, però el panorama castellà és encara desolador. De Madrid passa a Granada amb una darrera esperança, la de Falla, un altre pedrellià il·lustre que ja ha assolit tot el predicament internacional possible mercès als grans ballets. La trobada no pot ésser també més decebedora, diu Homs en la seva obra biogràfica. L'asceta del *Carmen* granadí no té, dissortadament, res per ensenyar a un jove aspirant a compositor. Malgrat tot el seu geni evident, experimenta notables limitacions. Incapaç de satisfer un nou encàrrec dels Ballets Russos, serà Stravinsky qui es farà pròpia la comanda que donarà pas al cèlebre *Pulcinela*. Falla està, en canvi, treballant amb la seva habitual lentitud indecisa en el *Retablo*, al qual només seguiran —Atlàntida a part— el *Concert de clave* i la *Fantasia Bética*. Opera, doncs, Falla, sobre Gerhard, de la mateixa manera negativa que manifestàvem en tractar de Pedrell.

Curiosament, també, per a un compositor que exercirà més tard, durant una llarga sèrie d'anys anglesos com a nacionalista hispànic, demostra ara ja a Granada, que no està gens interessat a prosseguir la carrera com a afiliat a aquest corrent. Té, sobretot, la visió exacta de la via morta en què Falla es troba actualment, l'any 1921, en relació amb la gran tècnica moderna de la composició. Només amb els *Dos apunts* comprenem ja com la seva atenció està orientada cap a altres latituds intel·lectuals que

Un jove Robert Gerhard amb el mestre Felip Pedrell

apunten cap a altres regnes de concisió i d'abstracció. I encara la darrera decisió es farà esperar, perquè a Gerhard li cal una etapa de meditació, que farà en una ja cèlebre masia del camp de Tarragona, en la qual s'enclaustrarà durant un parell de mesos. Finalment, sempre amb els famosos *Apunts* com a passaport sol·licitarà l'ensenyament del mateix Schönberg, que realitzarà entre els anys 1923 i 1928, en una primera part a Viena i més tard a Berlín, tot seguint el mestre.

Hem estat veient, per tant, com les relacions de Gerhard amb el mestre inicial —Pedrell— es basteixen en uns termes d'afecte sincer, gairebé devot, però que no seran obstacle per decidir esgotada tota ulterior transferència espiritual. L'anada a Granada tindrà envers Falla tot el caire d'un pelegrinatge que finirà igualment en crisi. Ens caldrà només transferir aquest mateix procés respecte d'aquests anys de disciplina schönberguiana. Com és habitual, cal puntualitzar que d'antuvi es forma molt més en una escola de severa acadèmia germànica que en un centre d'esclatant avantguarda. Aquesta és la primera gran sorpresa, però així és en realitat per sort del propi Gerhard. I una vegada més el deixeble romandrà de per vida amb una adhesió total i una gratitud afectuosa per a qui va acabar d'informar una personalitat definitiva en el món de la música. I també una vegada més es reproduiran els mateixos aspectes positius i negatius en aquesta llarga relació d'amistat i docència. Gerhard acaba per adquirir el mestratge definitiu en la nova

dialèctica dodecatònica, però tot i retornant a Catalunya, directament de l'escola de Schönberg i del contacte immediat amb el mestre trigarà encara una llarga sèrie d'anys a convertir-se obertament a la nova dogmàtica. Mentrestant persisteix encara la primera fidelitat, amb *Cançons catalanes*, el *Cançoner* de Pedrell, *L'alta naixença del rei En Jaume* o les *Sardanes*; més tard, elevat a un àmbit hispànic més ampli a instàncies del públic britànic, amb el *Quixot* o *La Duenna*.

De fet, l'afecte per Pedrell no minvarà mai i en tot instant, encara fins a les darreres obres, continuarem identificant alguna referència lleu a *La Celestina* o a una vella melodia d'origen popular. Però allò que és no menys cert és que el veritable Gerhard, el gran cap de filera contemporani sorgirà també com una altra reacció crítica envers de Schönberg. Serà tan important tot allò que trobarà en el mestre, al qual arribarà en l'instant dolç de la plenitud, com tot allò que intueix ben aviat que està destinat a convertir-se en una nova via morta. Rep el missatge triomfal de la musicologia catalana, del nacionalisme espanyol de Falla i de la glòria del dodecatonisme en els anys trenta, però l'anàlisi que en va fent al llarg dels temps és el d'un intel·lectual crític. Amb una crítica tan escèptica com constructiva de noves realitats cada cop més progressistes. Així és com s'expliquen aquest seguit de fidelitats, de rebel·lies, com a trampolí necessari per a l'eclosió d'una de les ments creatives dels nostres temps.

Gerhard escriu a Casals

per MONTSERRAT ALBET

Una sèrie de cartes i de targetes postals de Robert Gerhard a Pau Casals, divuit en total, datades del 1931 fins a 1955, m'han semblat útils per entendre millor les relacions entre aquestes grans personalitats del segle XX.¹

El to amb el qual el compositor vallenc, aleshores a la primera maduresa, es dirigia a un Pau Casals ja consagrat internacionalment, mostra no sols un gran respecte i admiració sinó un afecte profund. Ambdós compartiren l'amistat amb rellevants figures contemporànies, d'una manera especial amb la soprano Conxita Badia i amb el poeta i polític Ventura Gassol. La primera estrenà a Viena el 1932, en el marc de la Societat Internacional de Música Contemporània (SIMC) les *Sis cançons populars catalanes*, en la versió de Gerhard per a veu i orquestra de cambra que dirigí Anton Webern. Fou, doncs, una obra de Gerhard interpretada per dos condeixebles seus: Webern ho havia estat de composició amb Schönberg, i la cantant ho fou de piano amb Enric Granados i amb Frank Marshall.

L'esdeveniment és motiu d'una lletra:

Estimat i admirat mestre! Un crític de Berlín (B.Z. am Mittag)² ha escrit de la nostra Conxita: "és una de les veus més belles, una de les artistes més pures que mai hagi sentit!". Aquest judici reflecteix l'opinió unànime d'un públic emocionat i meravellat de l'art i de l'ànima de la nostra Conxita. Ha estat ella veritablement la sensació de la festa. No s'han cansat de repetir-ho els Webern, Alban Berg, Guido Adler, Ansermet, Prunières, Alois Haba, Dent i tota la plana major dels delegats internacionals. Mai com aquesta vegada he sentit la bellesa de les nostres cançons de Catalunya i la dolcesa de la paraula catalana com en boca de la Conxita, en aquesta terra de músics divins! Serà un record inesborrable!

Ansermet m'ha demanat la partitura per Ginebra, [...] de la B.B.C.³ de Londres, les vol fer igualment, així com altres directors de Praga, Budapest i Colònia. Estic en tractes amb la Universal Edition⁴ per a l'audició de les Cançons i les meves obres de càmera. A part de l'èxit de públic que fou, gràcies a la Conxita, el més gran de la nit, sembla, doncs, que la impressió ha estat també favorable entre els Fachmänner.⁶

No sé com dir-li, admirat i estimat Mestre, com li agraeixo el que vostè ha fet per a nosaltres! Venir

recomanat per Vostè a aquesta terra que tant l'admira ens enorgullia, com diu la Conxita, i ens donarà fe en els moments decisius! Rebi les més respectuoses salutacions i els més cordials homenatges del seu devotíssim

Robert Gerhard

Gerhard es refereix a la fama que Casals tenia a la capital austríaca. Efectivament, la història venia de lluny. En l'activitat concertística de Pau Casals hi havia una llacuna: Viena, ciutat musical per excel·lència. Sembla que els motius del retard a presentar-se a la ciutat de l'imperi era el respecte per la ciutat on visqueren Haydn, Mozart, Beethoven i Schubert. El fet és que, fins al novembre de 1910, Casals —ja reconegut a la majoria de les capitals occidentals— no es decidí a actuar-hi. Debutà a la famosa Tonkünstlerverein (Societat dels Músics) i aconseguí imposar als organitzadors el *Segon concert per a violoncel i orquestra*, d'Emmanuel Moór, compositor molt admirat per Casals. Aquest concert comença d'una manera abrupta. A l'angoixa paralitzant que s'apoderava de Casals abans de cada actuació pública, s'hi sumà el nerviosisme de tocar en aquest *Sancta Sanctorum* de la música. L'arquet li saltà, a causa d'un moviment excessiu del braç i anà a parar a les primeres files de la platea. Casals, esgarrifat per la difícil situació, veié fascinat com l'arquet passava d'un espectador a l'altre enmig d'un silenci absolut, fins que un dels de primera fila el lliurà respectuosament a Casals. Totalment tranquil, començà de nou el concert i en donà una versió extraordinària que aconseguí despertar el més gran entusiasme entre els assistents. A partir d'aquest debut, les institucions musicals vieneses concediren tota mena d'honors a Casals, honors que culminaren amb la concessió de la Gran Creu de l'Orde de l'Emperador Franz Joseph; actuacions com a violoncel·lista i com a director, amb motiu del centenari de la mort de Beethoven (1927), del segon centenari del naixement de Haydn (1932) i del centenari del naixement de Brahms (1933).

És natural, doncs, que el suport donat per Casals havia de ser molt confortant per a Gerhard en l'estrena de la seva obra.

Però el suport de Casals a Gerhard no acabà aquí. Quan Arnold Schönberg per motius de salut hagué de desplaçar-se al Sud fugint del clima dur de Berlín, fou Gerhard que es mogué prop de Pau Casals i aquest oferí l'oportunitat a Schönberg de dirigir la magnífica orquestra que portava el seu nom.

Hotel Nueva York

Avenida Eduardo Dato, 4

Teléfono 16595

Madrid

21. IX - 1933

Molt admirat i estimat Mestre

Com que és possible - així ho espero: benjot - que el nostre consell de Ràdio es reuneixi aquest diàspora pròxim, li pego que vulgui excusar la meua absència, ja que no crec que pugui estar de retorn a Barcelona aquest diàspora.

En aquest moment no he pogut parlar encara amb l'amic R. però espero poder-ho fer estesa i intensament. Li'n donaré compte així que torni. Vulgui presentar els meus homenajes a les senyores i els millors records a tots els seus estimats, a San Salvador, i amb tota meua cordialitat i respectes del seu devotíssim admirador
in grösster Verehrung

Robert Gerhard

Carta de Gerhard adreçada a Pau Casals

Així, pocs dies després de l'arribada de Schönberg a Catalunya els primers dies d'octubre de 1931, els millors músics del país, encapçalats per Pau Casals, escriviren una carta de benvinguda, promoguda per Gerhard, que commogué Schönberg.

La coneixença de Schönberg amb Casals era de feia gairebé dos anys: el violoncel·lista català havia estrenat a Viena l'onze de novembre de 1913, una adaptació lliure realitzada per Schönberg del *Concert en sol menor* de Georg Mathias Monn (1717-1750), compositor barroc austríac.

Més tard, durant l'estada de Schönberg a Catalunya es veieren diverses vegades, no sols com a director de l'Orquestra Pau Casals en dues ocasions, sinó que fins i tot jugaren a tennis, ja que el violoncel·lista era molt bon tennista i a Schönberg li agradava molt aquest esport que li millorava el seu asma.

Les gestions de Gerhard perquè Casals continués interessant-se per la difícil situació de Schönberg arran del moment polític que portà les autoritats a acomiadar-lo de l'Acadèmia de les Arts de Berlín l'any 1933, es reflecteixen en la carta de Gerhard a Casals datada el 15 de febrer del mateix any:

Molt admirat i estimat mestre! Acabo de rebre una carta de Schönberg que conté una notícia que m'apresso a comunicar-li; estic segur que li farà alegria.

Ja l'any passat, abans de marxar de Barcelona m'havia parlat alguna vegada de la intenció que tenia de transcriure alguna obra clàssica (d'instrument solista) per a violoncel i orquestra. Aquest propòsit -ara que està realitzat li ho puc dir-, obeïa al desig d'exterioritzar aquell gran fervor que ell sempre ha sentit per l'art de Vostè. A més, concebut encara sota la impressió que li varen deixar les hores tan grates que va passar en contacte amb la seva orquestra, és també un homenatge a aquesta obra de Vostè que ell ha admirat tant.

La composició en qüestió és originalment un concerto de clavicèmbal del vienès G. M. Monn, anterior a Haydn (no és la

mateixa obra que Schönberg havia publicat amb realització del continuo en els *Denkmäler der Tonkunst in Österreich* del Dr. Guido Adler). M'imagino que es deu tractar d'una transcripció feta amb esperit semblant a la del Preludi i Fuga de Bach: no li sembla, Mestre, que aquesta obra hauria de tenir, a Barcelona, i en mans de V[ostè] la seva Ur-aufführung?

No he volgut esperar l'ocasió -que espero ben pròxima, tanmateix-, de poder parlar de viva veu amb V[ostè], per donar-li aquesta notícia. Schönberg tindria moltes ganes de tornar a passar una temporada a Barcelona; en conserva un record gratíssim. Hi ha, no obstant, tota una sèrie de petits obstacles que el fan vacil·lar. Jo crec que la perspectiva d'un concert amb V[ostè] el faria decidir.

No cal dir que me n'alegraria personalment, no solament pel goig de tornar a tenir-lo entre nosaltres, sinó sobretot per la inquietud que em produeix

xen les notícies que em dona relatives al seu estat de salut. Es comprèn que l'hivern del nord li va cada vegada més malament, i el nostre clima, en canvi, li va provar admirablement l'any passat.⁸

Vull aprofitar aquesta ocasió per dir-li que em dol extraordinàriament no haver tingut temps de portar-li la partitura de la meua cantata, sobre el poema de Josep Carner *L'alta naixença del rei En Jaume*, abans d'enviar-la a Viena on calia que arribés ahir, per tal de poder entrar en el concurs de la U[niversal] E[dition] en memòria d'Emil Hertzka. Però em va mancar, malaurament, el temps necessari; vaig terminar la partitura el diumenge passat, després de passar les dues nits anteriors en blanc, copiant. No cal que li digui quina il·lusió em fa que V[ostè] la pugui veure ben aviat: li enviaré així que en pugui disposar, que confio que serà a final de maig. Si tingués la sort de semblar-li digna d'una audició en els seus concerts, en un moment oportú, jo me'n consideraria honoradíssim! Rebi, estimat Mestre, la més cordial devoció del seu admirador entusiasta.

Gerhard no aconseguí cap de les seves dues aspiracions. Quant a l'estrena del concert de Schönberg, el mateix compositor escriví a Casals el 20 de febrer de 1933, poc menys d'un mes després d'haver-lo acabat: *Ha resultat una peça molt brillant*, i sabent que Casals valorava molt les seves primeres composicions, especialment la *Simfonia de cambra*, op. 9 (1906), però no així, les darreres, afegí que l'estil s'aproximava al de Haydn i que no anava gaire més lluny que Brahms.

Sembla que Casals en féu, en privat, una audició memorable, però no pogué accedir a la petició concreta de Schönberg (a què Gerhard donà suport en una altra carta del 22 de setembre de 1933) ja acomiadat de Berlín i en ple exili francès, que l'estrenés amb l'Orquestra de la BBC de Londres el 29 de novembre d'aquell mateix any.

Aquell concert schonberguà dedicat a Pau Casals, es va trobar també amb la dificultat que Casals estava preparant en aquells moments el *Concert* de Donald Tovey, que havia d'estrenar a la Universitat d'Edimburg, amb motiu del seu doctorat *honoris causa* i coincidint amb el d'Albert Schweitzer, amb el qual Casals compartia també ideals musicals i humanitaris.

Casals tampoc no interpretà el *Concert-balada* d'Alexander Glazunov que també li va ésser dedicat.

Finalment el *Concert* de Schönberg-Monn fou estrenat per Emanuel Feuermann, que s'hi interessà vivament, com també que Gregor Piatigorski, amb l'Orquestra Filharmonia de Londres dirigida per Thomas Beecham la tardor de 1935. Casals testimonià sobre l'estrena dient en el llibre *Converses* amb J. M. Corredor: *Malgrat*

Pau Casals

la seva interpretació remarcable, l'obra no va tenir cap èxit.

El segon desig expressat per Gerhard tampoc no aconseguí d'acomplir-se. *L'alta naixença del rei En Jaume* (1932) no fou incorporada al repertori de l'Orquestra Pau Casals ni abans ni després de l'estrena mundial a Amsterdam el 1933, al festival de la SIMC. El fet és que la versió íntegra no fou estrenada a Barcelona fins al 1984 per l'Orquestra Ciutat de Barcelona sota la direcció d'Antoni Ros Marbà. Gerhard continuà malgrat aquestes circumstàncies les relacions afectuoses amb Casals, com ho mostra la carta següent de Cap d'Any de 1934:

En els vots que formem per Vostè, hi comprenem també tots i cada un dels seus estimats, que nosaltres també estimem de tot cor.

L'alliberament del seu germà Lluís¹⁰ ens va omplir d'alegria! que l'Any Nou li compensi en béns de tot ordre la injustícia que ha hagut de sofrir.

I a nosaltres que ens conservi la simpatia de tots vostès i el poder experimentar sempre més profundament la gràcia del seu geni. (...) afectíssims devots que el reverencien de tot cor.

Poldi i Robert Gerhard

Després d'una interrupció d'una dècada llarga es tornà a restablir la correspondència. En ella parla d'esperances polítiques: la ràpida caiguda del règim de Franco després d'haver finalitzat la guerra mun-

Robert Gerhard

dial: es lamenta de l'estat bel·licós de les potències que han estat adversàries i defensa el desarmament.

En un telegrama dirigit des de Zuric a Prada de Conflent es llegeix:

Cher maître recevez meilleurs vœux et souhaits sincères grand retour triomphal dans Catalogne libérée. Gerhard.

Li explica l'èxit de l'amiga comuna Conxita Badia a la BBC de Londres i descriu les estrenes de *Don Quixote* el 20 de febrer de 1950 al Covent Garden de Londres i a New York. Gerhard explica la pròxima estrena de l'òpera *The Duenna* a Alemanya i la retransmissió radiofònica anglesa així com les interpretacions del seu *Concert per a violí i orquestra* a Florència a càrrec d'Antoni Brossa i de Hermann Scherchen a la mateixa Florència i a Londres. També parla de les obres en curs del *Concert de piano*, encàrrec de Benjamin Britten, destinat al Festival d'Aldenburg i una cantata *For St. Cecilia's Day*, amb text de Dryden.

El 4 de maig de 1954 Gerhard escriví a Casals que ja ha enllestit la seva *Simfonia núm. 1* (1952-53), dedicada a la seva esposa Poldi i que estrenà H. Rosbaud al Festival de la SIMC de Baden Baden. Gerhard explica a Casals que es tracta d'una obra *dodecafònica, però a lo humano i una mica a lo divino i tot*.

Amb motiu de la mort de l'esposa de Pau Casals,

Francesca Vidal, coneguda com Frasquita Tití, a la qual Casals anomenava "la compagne de ma vie", Gerhard envià la seva última carta a Casals conservada al museu de Sant Salvador.

19 de novembre de 1955

Estimat Mestre,

Amb el més gran sentiment i no sé amb quin retard ens assabentem de la mort de la Senyora Capdevila. Un mot breu per dir-li que la Poldi i jo prenem molt vivament part en la seva aflicció. La Poldi especialment, com potser Vostè recorda, tenia una veritable fal·lera per Donya Frasquita.¹¹ S'havien fet veritablement amigues. Avui em recorda que era una de les persones que havia pres en més afecte durant els seus anys d'estada a Catalunya.

Ens fem càrrec de la pèrdua irreparable que la seva mort significa per a Vostè i li desitgem de tot cor la fortalesa d'esperit necessària per suportar-la. També nosaltres li guardarem una memòria plena d'afecte i d'admiració.

Rebi els nostres més sincers afectes i una estreta abraçada del seu afm. Robert Gerhard.

Gerhard i Casals continuaren lluitant pels seus grans ideals, la música, la pau i Catalunya fins al final de la seva vida.

NOTES

1. Les cartes es troben en el fons epistolar de la Casa Museu de Pau Casals a Sant Salvador del Vendrell, i he pogut presentar-les gràcies als membres de la Fundació Pau Casals, Joan Anton Maragall, Mercè Guarro i Joan-Carles Brugué.

2. *Berliner Zeitung* de la tarda.

3. Lectura incerta.

4. British Broadcasting Corporation.

5. L'obra fou editada per la Universal Edition en versió per a veu i piano dedicada a Concepció i Maria Agustí Badia, filles de la cantant.

6. Especialistes.

7. *El Preludi i fuga en mi b major*, original per a orgue fou orquestrat per Schönberg i aquest la dirigí a Barcelona al capdavant de l'orquestra Pau Casals l'abril de 1932.

8. Estrena.

9. Al·lusió a la situació política i no sols de salut, ja que Schönberg fou acomiadat de l'Acadèmia de les Arts de l'Estat Prussià, on tenia la càtedra de composició, el 30-5-33 i començà el seu llarg desarrelament.

10. El germà de Casals, Lluís, fill desè del matrimoni Casals-Delfilló, catorze anys més jove que ell, fou empresonat deu setmanes per haver participat el 5 d'octubre en els fets per defensar la independència de Catalunya. Gerhard visqué amb gran interès aquest moment polític, ja que fou empresonat el seu amic Ventura Gassol, que es trobà molt de temps al penal de Cartagena. Gerhard li adreçà al captiveri la seva obra *Ventall*, per a cant i piano amb text del mateix Gassol.

11. Frasquita morí el 18 de gener de 1955, després de trenta anys d'intimitat amb Casals i vint de viure junts. Encara que ella era vídua de Felip Capdevila, tresorer de l'Orquestra Pau Casals des de 1921, Casals en canvi estava lligat civilment amb la soprano nord-americana Susan Metcalf. Aquesta fou la raó que es casessin *in articulo mortis*. Casals entrà per primera i única vegada a Espanya per complir el desig d'ella d'ésser enterrada al cementiri del Vendrell al costat de la mare de Casals.

El llegat no musical de Robert Gerhard a la Cambridge University Library (Anglaterra)

per MARGARIDA ESTANYOL

Gràcies a la generosa aportació dels hereus de Gerhard, l'extensa col·lecció dels quaderns de notes en els quals Roberto [sic] Gerhard va escriure els esborranys d'articles, notes per a programes de mà i apunts s'han pogut numerar i identificar-ne el contingut (si més no, parcialment), i la seva nombrosa col·lecció de cartes s'ha classificat i catalogat.

Aquest és el text de la primera nota que anunciava la disponibilitat per a la seva consulta del fons Robert Gerhard, publicada al *Music Departament Bulletin*, núm. 7 (març 1995) de la Cambridge University Library (Anglaterra). La història del destí d'aquest fons és relativament recent. S'inicia quan Leopoldina Feichtegger de Gerhard (Poldi), mor a Cambridge el febrer de 1994. Per voluntat de la mateixa Poldi, el fons documental de Robert Gerhard va passar a mans de la Dra. Rosemary Summers (actual marmessora), la qual, després d'una primera selecció i classificació, va dipositar el llegat al Music Departament de la Cambridge University Library (CUL) i va aportar la dotació econòmica necessària perquè un bibliotecari en realitzés l'inventari i la catalogació.

El fons que passava a engrossir el llegat Gerhard (la seva vídua ja havia dipositat prèviament una part dels manuscrits de les obres musicals a la mateixa biblioteca) estava format per la documentació escrita durant el seu període d'exili, és a dir, de 1939 a 1970. La correspondència en suposava una part important i voluminosa, ja que Poldi Gerhard havia estat destinatària de moltes de les cartes adreçades al seu marit i, després del 1970, també va haver de continuar la correspondència amb institucions relacionades amb la interpretació, emissió i gravació de l'obra de Gerhard.

Aquest fons documental també incloïa esborranys d'escrius, còpies de guions de programes per a les emissores de ràdio de la BBC, guions de pel·lícules, documentals i d'obres teatrals per a les quals havia compost música incidental; documents

personals, fotografies, les seves biblioteca, discoteca i col·lecció de cintes magnetofòniques.¹ Un retrat de Felip Pedrell que el mestre va regalar al seu deixeble està exposat a l'*Anderson Room*, sala de lectura del departament de música de la CUL.

La catalogació dels documents es va fer utilitzant dos programes de tractament de textos: un per descriure el contingut dels llibres de notes i fer l'inventari de la seva biblioteca i un altre per crear descripcions que posteriorment es poguessin transformar en registres llegibles per màquina i intercanviables mitjançant cinta magnètica (anomenats registres MARC). Cap dels catàlegs creats amb aquestes descripcions formarà part del catàleg general de la CUL mentre la biblioteca no sigui titular del fons, i per tant la seva consulta s'ha de fer *in situ*.

A grans trets, els documents es varen classificar segons la seva tipologia:

I. MANUSCRITS I MECANOSCRITS

A) De Robert Gerhard:

- Llibres de notes
- Generals (articles i escrits per a la ràdio)
- Sobre les seves pròpies obres
- Guions per a música incidental
- Correspondència personal
- Correspondència d'entitats
- Documentació personal

B) D'altres autors sobre Robert Gerhard

II. IMPRESOS

A) De Gerhard

- De contingut general
- Sobre les seves pròpies obres

B) D'altres autors

- Biogràfics i generals
- Sobre l'obra de Gerhard

Cada registre descriu un document, excepte en el cas de la correspondència, en què la descripció és d'un grup de cartes de i a la mateixa persona. Gràcies al costum que Robert Gerhard tenia de fer

**Robert Gerhard amb
Leopoldina Feichtegger**

còpies amb paper carbó de les cartes que ell escrivia, se n'ha conservat una gran part que –tot i ser incompleta– podria resultar suficient per fer un perfil del compositor vallenc com a corresponent.

Una part important del fons, la formen esborranys d'escrits. Per una banda, gairebé cent cinquanta quaderns de notes on utilitzà les cinc llengües que dominava (català, castellà, francès, alemany i –ja al principi dels anys quaranta– l'anglès), en els quals es podien trobar des d'escrits molt personals com ara un poema dedicat a la Poldi fins a anàlisi de les seves lectures, passant per esborranys de textos per a articles, conferències, etc., notes com a jurat de concursos de composició o pensaments diversos. Aquests quaderns es varen agrupar per mides i aparença, ja que la majoria no estaven datats. Posteriorment es varen numerar, paginar i descriure en un catàleg que pretenia identificar-ne el contingut, però que va quedar en poc més que una llista d'*incipits* dels diversos escrits. Gerhard va voler justificar el fet d'escriure als quaderns explicant en un d'ells (Gerhard 10.102) que al seu país hauria anat a fer-la petar amb la "penya", però que a Anglaterra

–malgrat que parlar d'ell mateix l'avorria ("The 'I' bores me", va escriure– havia de suplir aquesta mancança.

D'altra banda, els escrits per a la ràdio, guions per a música incidental per a ràdio, televisió, teatre o cinema, etc. es poden trobar a la CUL en forma d'esborrany i molt freqüentment en diverses versions i correccions. Sovint es tracta de còpies dels mateixos guions de la BBC amb anotacions hològrafes de Gerhard, i no és estrany trobar-los incomplets. Alguns dels textos no apareixen citats en les bibliografies publicades (*Spanish Phantasy* o les sèries de *Perfiles bigráficos*), d'altres utilitzen títols que en el moment de ser publicats varen variar (*Gossip per England*, *Spring 1945* o *Schoenberg as a teacher per Reluctant revolutionary*) i en alguns mecanoscrits no consta cap títol. Aquest fet va obligar a confeccionar una llista tant de títols com d'*incipits* per tal d'intentar identificar el màxim d'escrits. Tot i això, en molts registres del catàleg han quedat interrogants per resoldre.

El conjunt de la seva correspondència personal és abundós, i entre d'altres podem trobar noms de directors d'orquestra, compositors i intèrprets com Ernest Ansermet, Leonard Bernstein, Jacques Bodmer, Pau Casals, Juan José Castro, Roger Sessions, Manuel de Falla, Colin Davis, Ernst Krenek, Constant Lambert, Norman Del Mar, Antal Dorati o John Cage; personatges de la vida musical anglesa com Edward Dent, William Glock, el comte de Harewood, Edward Sackville-West, o Colin Mason; amics i col·laboradors catalans (el més entusiasta i constant dels quals fou Joaquim Homs): Ventura Gassol, la família de Joaquim Gomis, Josep M. Mestres Quadreny, Joan Miró, Rafael Patxot i Jubert, Felip Pedrell, Josep Trueta i institucions com el Monestir de Montserrat i les editorials Aymà, Proa i Edicions 62 i un llarg etc. Poldi Gerhard va haver de vendre el conjunt de cartes de Schönberg i Webern, considerades les més valuoses del llegat, però la CUL en conserva còpies, així com també l'original de la primera carta que Gerhard va adreçar al mestre vienès sol·licitant-li si el podia prendre com a deixeble.

Quant a les cartes d'entitats (principalment la BBC, Boosey & Hawkes, Oxford University Press i Performance Rights Society, entre d'altres no menys importants en contingut, com ara la resta d'editors i el Shakespeare Memorial Theatre o la Royal Shakespeare Company), aquest grup suposen un arxiu amb informació de primer ordre per als estudiosos de l'evolució professional de Gerhard a Anglaterra, principalment, però també donen fe de la seva relació amb orquestres i societats musicals de la majoria de països europeus (Alemanya,

Holanda, Suïssa, França, Itàlia, Portugal) i d'altres continents (EUA, l'Argentina, Veneçuela, Austràlia, Israel, etc.). Aquest apartat de l'arxiu és especialment interessant pel que fa a la conservació de part dels contractes, acords, fulls de comunicació de drets cobrats per la PRS (Performance Right Society), etc.

En l'apartat corresponent a la seva documentació personal, s'hi poden trobar el certificat d'estudis expedit a Berlín, el seu passaport britànic o l'informe que el Dr. Fleming, cardiòleg i amic personal de Gerhard, va fer de les causes de la seva mort.

La biblioteca personal està formada per dos apartats clars: uns 1.500 llibres i gairebé un miler de partitures. Les monografies representen –juntament amb el fons guardat a l'Institut d'Estudis Vallencs– una mostra de la vida privada d'un personatge fascinat per camps molt diversos del saber i del seu temps: música, art contemporani, filosofia, temes científics, literatura universal, noves tecnologies, etc. N'existeix un inventari amb les dades imprescindibles (autor, títol, peu d'impresament, any i característiques de l'exemplar) ordenat segons la posició del llibre a la prestatgeria. Es tracta d'una simple llista i els documents no tenen una signatura pròpia. Les característiques de l'exemplar, però, hi consten atesa la importància de les anotacions que es poden trobar escrites als marges dels volums. Com a dada curiosa val a dir que sovint s'hi van trobar cartes, postals, felicitacions, rebuts o altres documents menors. Quant a les partitures, una ullada al contingut del llegat ens podria servir de passeig per la història universal de la música en format de partitura de butxaca. El conjunt ens mostra unes partitures analitzades i marcades en llapis de colors amb gran cura i claredat, en algunes de les quals hi ha observacions als marges.

Una part petita però potser no menys important d'aquest conjunt de documents la formen unes cinc-centes fotografies que finalment no han estat inventariades, en part per la dificultat que suposava la identificació de personatges i en part perquè no hi va haver temps material de fer-ho. La gran majoria reflecteixen etapes de la seva vida familiar, però d'altres són mostra de moments clau de la vida del compositor. Una d'elles, per exemple, és la coneguda fotografia d'un Schönberg ja malalt realitzada per Man Ray. S'hi poden trobar la majoria de fotografies d'ell que s'han publicat, però molt poques on ell aparegui en el seu ambient familiar.²

La documentació impresa sembla de poc interès. Per una banda, no és –ni de bon tros– completa pel que fa a escrits de Gerhard publicats. De fet, les referències a aquesta bibliografia es varen

haver de comprovar a partir dels mateixos fons de publicacions periòdiques de la biblioteca, amb resultats no sempre satisfactoris. Per altra banda, els retalls de premsa, reculls de crítiques d'estrenes o interpretacions de la seva obra es troben en un estat que en fan molt difícil la identificació, tant pel que fa a títols com a dates exactes de les publicacions.

Si bé David Drew, Colin Mason, Susan Bradshaw, Sasha Moorsom, David Atherton, Ates Orga i Joaquim Homs havien tingut accés a part d'aquesta documentació, ja fos per amistat personal amb els Gerhard o per lligams professionals, el fet és que fins l'agost del 1994 (data d'inici de la tasca de classificació i catalogació del fons) no va ser possible que el públic hi accedís,³ i fins a principis de febrer de 1995 els estudiosos no varen poder citar correctament els documents, ja que el procés de classificació i catalogació va durar sis mesos.

El fet que tota aquesta documentació sigui fora del nostre país i que el catàleg encara s'hagi de consultar *in situ* (a Cambridge) constitueix un inconvenient afegit per als estudiosos de casa nostra, inconvenient que esperem que es resolrà quan li sigui assignada una seu definitiva.

Iniciatives públiques i privades estan fent un esforç per normalitzar una situació insòlita de desconeixement de la seva obra. Entre les celebracions del centenari del naixement de Robert Gerhard s'han organitzat concerts d'homenatge, conferències i es preparen edicions i enregistraments. Tot i això, un coneixement aprofundit de la seva figura no s'entendria sense l'estudi de la seva documentació escrita, tant pel que fa a la del seu període d'exili com a l'antecor (conservada a l'Institut d'Estudis Vallencs), ara que ja és pública.

NOTES

1. El contingut de les cintes magnètiques es desconeix a causa del seu mal estat de conservació.
2. Un dels seus germans va romandre a Valls i l'altre, Carles, diputat al Parlament de Catalunya durant la II República, es va exiliar a Mèxic.
3. David Drew va ser el primer a confeccionar un catàleg d'obres de Gerhard, publicat a la revista *The Score and I.M.A. magazine*, núm. 17 (setembre 1956) i completat el 1973 per David Atherton dins el programa de concerts *Schoenberg/Gerhard series* de la London Sinfonietta. Colin Mason i Susan Bradshaw varen escriure l'entrada corresponent a Gerhard per a diverses edicions de l'enciclopèdia *New Grove's*. Sasha Moorsom va ser la primera persona que va intentar fer un índex del contingut dels quaderns de notes. Ates Orga preparava per al 1973 un recull crític d'escrits del compositor que mai no es va arribar a publicar, i Joaquim Homs ha estat l'única persona fins ara que ha escrit una documentada biografia del compositor, editada per publicacions de la Universidad de Oviedo el 1987 traduïda al castellà, i per la Biblioteca de Catalunya en la seva versió original i amb diverses il·lustracions i apèndixs afegits el 1991.

Reflexions a l'entorn de les sardanes de Gerhard

per JORDI LEÓN

Director de la Cobla Sant Jordi

Enguanys es commemoren els cent anys del naixement de Robert Gerhard. Arran d'això, molts melòmans han "descobert" Robert Gerhard. Certament, els aniversaris i les commemoracions tenen, entre altres fites, la de descobrir personatges i obres injustament oblidades. Alguns sardanistes, especialment els més interessats en els aspectes filharmònics de la cobla, enguanys potser també han sentit parlar de Robert Gerhard, un músic que, com altres de la seva generació —Jaume Pahissa i Pau Casals en són dos exemples— a la fi de la guerra civil va optar per l'exili en veure la desfeta cultural del país.

Robert Gerhard, després d'haver estudiat amb Granados i Felip Pedrell (1915-21), viatjà a Viena i Berlín (1923-28), on, deixeble d'Arnold Schönberg, va estudiar les darreres tècniques musicals de l'època: el llenguatge atonal i dodecafònic, que ell fou el primer a introduir a Espanya. La seva àmplia producció musical —divulgada inicialment en nombrosos festivals de música contemporània i, finalment, interpretada i acceptada a les sales de concert de tot el món— comprèn obres corals, cançons amb acompanyament de piano o d'orquestra, obres simfòniques diverses, música per a pel·lícules, una òpera... i dues sardanes!

Sovint ens queixem d'una desconexió entre el món de la cobla i el món simfònic. El panorama en els anys 20 i 30 era, certament, un altre. Vegem-ne algunes dades il·lustratives: l'any 1920 Garreta compon la *Suite empordanesa* per a orquestra simfònica, amb la inclusió de dues tenores i un flabiol i, en aquella mateixa època, s'estrenen les versions simfòniques d'algunes de les seves sardanes. El 1926 Toldrà estrena al Palau de la Música *Empúries*, sardana lliure per a orquestra simfònica convencional i, l'any següent, *La maledicció del comte Arnau*, impressió simfònica per a 3 cobles. També en aquella mateixa època Pau Casals escriu la sardana *Els tres Reis Màgics* per a orquestra de violoncel·ls. No ens estiguem, també, de recordar les audicions sardanístiques ofertes a les personalitats del món musical europeu que visitaven Barcelona, com Igor Stravinsky (1924 i 1933) i Richard Strauss (1925). Els intercanvis, en tots aspectes, entre el simfonisme i la cobla eren, doncs, ben evidents i enriquidors.

En aquell context, Robert Gerhard, que amb el temps esdevindria un dels compositors catalans més il·lustres del segle XX, escrivia dues sardanes que s'estrenaven al Palau de la Música el 22 de desembre de 1929 en un polèmic concert integrat exclusivament d'obres seves.

La polèmica d'aquest concert s'encengué, sobretot, arran de les obres de cambra que, escrites sota els patrons avantguardistes del moment, resultaren incomprensibles per a la major part d'aquell auditori. Malgrat això, públic i crítica coincidiren a valorar que les cançons i les dues sardanes obrien camins vàlids per a la renovació de la nostra música autòctona.

Les seves dues sardanes de concert són plantejades sota uns esquemes formals i harmònics no convencionals. Tractant-se de música pura, sense cap referència descriptiva, l'autor les titula, senzillament, *Sardana I* i *Sardana II*. Malgrat la modernitat del seu llenguatge, hi és present el substrat melòdic i rítmic de les sardanes tradicionals.

La *Sardana I*, escrita per a cobla convencional, presenta una estructura basada en una tirada de curts (42 compassos) i dues de llargs (87 compassos cadascuna),¹ amb la proposta d'un "Da capo senza replica" —perfectament suprimible— per anar a parar a una coda (11 compassos). Si bé hi ha una referència explícita a la tonalitat clàssica, es podria parlar, tanmateix, d'un llenguatge polimodal, atès que el desenvolupament, sobre un discurs melòdic en el mode frigi² de Mi menor, és acompanyat sobre un pedal de Sol amb harmonies canviants. Per contra, en els punts de repòs, és a dir, en els moments conclusius, es defineix rotundament la tonalitat de Sol major. Petits episodis imitatius emmarquen la temàtica principal i un *fugato* amb resposta tonal presideix l'inici de llargs. Un detall important: l'anacrusi de corxera, present en tots els temes, actua com a element comú al llarg de

tota l'obra i reforça, ensems, el caràcter pròpiament sardanístic. D'aquesta sardana, n'hi ha una versió feta pel mateix autor el 1958 per a instruments de vent d'orquestra, amb la qual cosa constatem que Gerhard sempre va tenir presents aquestes obres en la seva producció. Malgrat els breus períodes de paral·lelisme politonal d'una mateixa melodia, l'obra no presenta uns trets excessivament revolucionaris.

Molt més especulativa i experimental en tots els sentits resulta la *Sardana II*, composta per a una singular formació de dotze instruments diferents: flauta, flabiol, tible, tenora, fagot, saxòfon tenor, trompa, trompeta, trombó, fiscorn, contrabaix i percussió. El llenguatge és politonal, o més concretament bitonal, ja que alterna i superposa Fa major –entesa com a tonalitat principal– i Sol bemoll major, com a tonalitat satèl·lit o subsidiària. La varietat tímbrica que sovint exigeix la música politonal és la que justifica la plantilla instrumental abans esmentada, amb l'avantatge d'una major accessibilitat a certes tonalitats per part dels instruments d'àmbit universal. En general, podem constatar que la trompa, el fagot i el saxòfon es desenvolupen en la tonalitat de Sol bemoll, mentre que la resta d'instruments ho fan en el to de Fa. Així, doncs, el tema central proposat en Sol bemoll pel saxòfon, és reexposat tot seguit en Fa per la tenora. La melodia dels llargs, amb acompanyament rítmic sobre pedals de tònica, i la dels curts sobre petits obstinats –sempre amb harmonies politonals– s'alternen amb el contrapunt i la imitació propis del llenguatge politonal, si bé cal reconèixer algun moment d'enfartegament per l'excessiva acumulació d'elements. La forma, bé que no convencional, és molt adequada al desenvolupament de l'obra. Els curts (40 compassos a 6/8) i els llargs (102 compassos a 2/4) es repeteixen en la seqüència curts-llargs-curts-llargs, per anar a parar a una reexposició final en *tutti* seguida d'una coda en *tempo* més viu. El “cop final” –l'acord sec conclusiu característic de les sardanes– confirma la bitonalitat en intercalar l'acord del to subsidiari (Sol bemoll) dins l'acord principal de Fa. Petites oscil·lacions de *tempo* són justificadament presents en algun punt concret.

Veiem doncs que Gerhard, havent assimilat les tècniques avantguardistes de la música, pensava també en la *cobla* com a mitjà d'expressió i, fins i tot, d'experimentació. Això contrasta amb el moment actual en què la cobla es veu oblidada o –pitjor– menyspreada en molts sectors de l'anomenada música culta. Incomprendiblement, des de l'àmbit institucional tampoc no es dona cap tipus de suport al nostre patrimoni musical més genuïnament autòcton.

En aquest sentit, resulten ben eloqüents les paraules del mateix Gerhard a propòsit de les dues

obres esmentades. Es tracta d'un ideari que interpel·la molt directament els nostres creadors musicals que menyspreen de manera absoluta, per altra part sense aportar arguments sòlids, les capacitats de l'instrument cobla.

M'han dit que l'anunci de les meves composicions en forma de sardana ha produït estranyesa. “Per què uns poseu a fer sardanes, vos també?, m'ha preguntat algú.

Aquesta pregunta m'ha desconcertat bastant. He cregut entendre que els meus amics haurien rebut sense sorpresa l'anunci d'obres de tendències revolucionàries o d'avantguarda, però que les sardanes produïen una mena de desil·lusió. com si jo hagués traït alguna esperança. Voldria desfer aquest malentès.

No sé si és gaire oportú confessar una ambició –sigui la que sigui– en un instant tan compromès. Però si m'he de veure amb cor de fer-ne una, serà la següent: tinc ambicions de conservador, no de revolucionari. Cada vegada veig més difícil i més gran la desproporció entre aquesta ambició i les meves aptituds. Per això he tret, per exemple, del Concertino el lema que duia: semper idem sed non eodem modo. El considerava massa ambiciós. Però el mantinc com un desideratum; és el que sento més profundament. Em sentiria orgullós si d'aquí a deu o vint anys el pogués aplicar amb justícia a una obra meua.

Les sardanes no responen pas a una actitud espiritual diferent de la que inspira les altres composicions meves. La tècnica és també la mateixa. L'única diferència és en les idees –més senzilles en les sardanes– com és natural, tractant-se de música que hauria de poder servir per ballar. Sóc un admirador de la sardana i de moltes sardanes de gran bellesa, escrites per compositors catalans. De vegades em sembla que tinc una visió –una mica vaga encara– de la forma esplendorosa que podria arribar a assolir la sardana en l'avenir, donada la força de l'esperit racial que la va enlairant tan altorosament des dels sardanistes primitius. Només sento que les meves siguin tan incapaces de traduir –només que fos vagament– aquests pressentiments.

Si bé les dues sardanes de Robert Gerhard foren, en l'aspecte musical, un crit a la modernitat –una modernitat que encara ens sorprèn avui dia quan les escoltem–, en l'aspecte històric són el clar reflex d'una època en què la música de cobla i el simfonisme caminaven pels mateixos indrets. Tant de bo que amb la recuperació d'aquesta música es recuperin també alguns valors injustament perduts!

NOTES

1. Recordem que la interpretació de les sardanes en versió de concert és de dos curts i dos llargs.

2. Mode menor natural amb el sisè grau elevat.

VÍCTOR PABLO PÉREZ

Una visió del simfonisme espanyol

Víctor Pablo, director titular i artístic de la Simfònica de Tenerife i de la Simfònica de Galícia, va néixer a Burgos. Es va formar al Conservatori de Madrid i a la Hochschule de Munic. Després de ser director d'Òpera i Concertació de l'Escola Superior de Cant de Madrid, va ser director de la Simfònica d'Astúries (1980-88). En el 1987-89 va ser també principal Director Convidat de l'Orquestra Nacional d'Espanya. Ha estat convidat a dirigir orquestres com la Philharmonia, la Filharmònica de Munic, la Simfònica de Jerusalem, la Royal Philharmonic, la Simfònica de RTVE i la Ciutat de Barcelona. A més, ha realitzat diverses gravacions discogràfiques. La temporada que ve actuarà al cicle Palau 100.

per HELENA BAYO

Víctor Pablo admira Abbado i Giulini, entre d'altres, perquè s'han format gràcies a un esforç enorme. Ens esmenta que va fer un curs amb Giulini i que es veia que la música no li era fàcil; a Giulini, ni més ni menys! És treball, treball, treball...

El director arriba puntualment al Palau de la Música i ens concedeix uns minuts tot just abans de començar un concert.

—Vostè creu que hi ha crisi en les orquestres professionals espanyoles perquè no s'hi poden destinar prou subvencions?

—No, no. En absolut. Jo crec que les orquestres estan molt ben tractades, a Espanya.

—Així, doncs, no creu que la crisi econòmica estigui afectant el bon funcionament de les orquestres?

—Fins al moment, no. Curiosament, a les orquestres, i no

només a les orquestres, sinó en el món musical en general, sempre hem anat una mica per darrera de les situacions econòmiques del país. Per exemple, quan la situació era més falaguera, l'any 92-93, doncs no va ser fins una mica després que es van començar a notar aquests moments bons en sentit econòmic. I suposo que ara deu succeir igual. Ara s'han multiplicat les orquestres i no sembla que aquest problema econòmic hi sigui present. No obstant això, ho estan patint orquestres dels EUA i també a Europa.

—Pensa que podria estar en perill alguna orquestra nascuda a redós de les autonomies?

—Pel que he vist, no. Fins i tot l'Orquestra de Sevilla, que era una orquestra que es creia que seria una orquestra per a l'Expo, està actuant d'una manera regular i està fent temporada de concerts i òpera.

—Podria ser una possibilitat

real la privatització de les orquestres?

—Això és impossible, a Espanya. Crec que per raons fiscals, el sosteniment de les orquestres per part de l'empresa privada no és una alternativa de l'empresa pública. Ha de ser aquesta última la que mantingui el pes de la vida musical i de la vida cultural en el seu conjunt.

—O sigui, que el model anglès no funcionaria...

—Bé... s'està donant el cas d'una orquestra molt bona que teniu aquí a Catalunya, que és l'Orquestra de Cadaqués, però que és una orquestra que actua en períodes determinats, i així sí que ho aconsegueixen. Però no és una orquestra que visqui tot l'any, sinó que es nodreix de músics d'altres orquestres que s'ajunten en moments concrets.

—Què n'opina, del sistema de músic de bolo, d'aquell que s'incorpora a l'orquestra d'una manera esporàdica? Creu que

beneficia el conjunt o que el distorsiona una mica? És partidari d'aquesta manera de fer?

—És que, bé, el concepte bolo... Depèn de com es faci. Jo crec que, afortunadament, cada cop es fan millor, les coses. Aquí, per exemple, l'Orquestra del Teatre Lliure no sé d'on es nodreix de músics, no ho sé, exactament. Però en canvi, fan un treball excel·lent. Tinc la sensació que en fòrums, teatres i en cicles importants, el concepte bolo, de fer de pressa i corrents ja no es produeix tant, perquè hi ha una tendència a fer-ho cada cop millor.

Preguntem a Víctor Pablo quina considera que és la manera idònia de treballar amb una orquestra.

—Jo només puc dir el que faig en les meves orquestres, i sense cap ànim de comparar amb ningú el que jo hi faig. A més, són orquestres de —diguem— dife-

rent concepció, ja que hem parlat de zero, que són una aventura nova totalment. Altres orquestres tenen ja la seva història, el seu repertori i les seves formes d'actuació. El que sí faig quan hi ha obres noves, i sobretot si són obres d'envergadura, són molts assajos perquè quedi un pòsit important en l'orquestra, i després, quan es repeteixen aquestes obres, més endavant, es pot fer el nombre d'assajos habituals. Això és el que jo he anat fent amb les orquestres que he dirigit habitualment.

—Quin considera que seria el nombre ideal de concerts per a una simfònica?

—Bé, a la de Tenerife, per exemple, estem gairebé al límit del que es pot fer. L'orquestra està fent uns vint-i-dos programes repetits dues o tres vegades. A més, fem òpera, dos o tres programes lírics, dos discos cada any... És una orquestra que s'ha

creat un hàbit de treball i això a poc a poc provoca que s'elevi el nivell.

—Creu que a Espanya s'està en condicions de formar una orquestra de relleu internacional?

—Això és molt complicat. Espanya porta un retard real respecte d'Europa i recuperar-lo és molt difícil. De fet, s'estan fent molts esforços per anar més de pressa del que seria normal. Però aquest camí per a una orquestra de nivell..., el problema no és trobar els músics idonis i ajuntar-los, el problema és que si no creem bones escoles, no hi haurà manera d'arribar a un nivell molt elevat. Sense aquest pòsit anterior de l'ensenyament, i sense aquest treball a l'ombra, és molt difícil poder realitzar projectes d'aquest tipus.

—Si estigués a les seves mans el fet de poder fer reformes en el sistema pedagògic espanyol, quins canvis substancials hi introduiria?

—És complexa, aquesta pregunta, perquè la famosa llei, la LOGSE, té efectes molt positius, però és difícil aplicar-la per manca d'estructures i perquè estem en un tipus d'educació en el qual a la música mai no s'ha donat el rang de carrera universitària. Aquí és on ja es produeix una crisi. El problema ens portarà molts anys, perquè els resultats artístics d'una orquestra poden ser més o menys ràpids, però els resultats en l'educació no ho són tant.

—Com aconsellaria un estudiant de música que volgués ser director d'orquestra?

—Jo li aconsellaria que dirigessi el que sigui. De vegades m'he trobat amb alguna persona que et diu: "si jo no tinc una orquestra davant, no dirigeixo". No, jo crec que fer-ho amb un petit conjunt instrumental o cor i dirigir el que sigui, és anar-se formant per comunicar el que vols. Això és, almenys, el que jo vaig fer.

CAIXA DE CATALUNYA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ PALAU DE LA MÚSICA

Continuem d'acord.

L'acord de col·laboració que en el seu dia van signar Caixa de Catalunya i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, ha estat renovat per a la temporada 1995-1996.

-Per a un estudiant, la sortida a l'estranger és imprescindible?

-Home, sempre és interessant, perquè s'han de conèixer altres sistemes, altres coses i altres mestres. S'ha d'observar molt també l'orquestra amb altres directors. Jo a Madrid vaig demanar permís per assistir als assajos de la Nacional i això em va servir de molt.

-A vegades els repertoris són una mica reiteratius, en els recitals. Com fugiria de les obres que sistemàticament s'interpreten en concert?

-Això depèn de cada ciutat, perquè els públics són diferents a cada lloc. Actuar davant d'un públic no format suposa un repte, que és donar a aquest públic obres del segle XX, obres d'altres compositors no tan coneguts, concerts amb solista que no siguin els típics concerts de sempre... És un treball que crec que en cada lloc s'ha de plantejar de manera

diferent. No es pot generalitzar.

El temps se'ns acaba. Víctor Pablo encara ens vol plantejar una qüestió, que s'ha de promoure el producte espanyol. En general, opina que hem de fer

una mica més de cas als nostres compositors, perquè tenim una espècie de prevenció de mostrar el que és nostre. No hi ha cap motiu, però no ens hi acabem de decidir. I és una llàstima.

Palau de la Música Catalana

Els dilluns a les 19 h.

Concert núm. 5

3 de juny, 1996

El cor i la cobla

Cobla Sant Jordi.
Cor Jove de l'Orfeó Català
(patrocinat per Fundació
Coca-Cola España)
Drs.: **Conxita Garcia i**
Jordi León
Garreta, Saló, Ventura,
Pérez Moya, Morera
Pujol, Prenafeta.

Concert núm. 6

10 de juny, 1996

La sarsuela

Orquestra Simfònica del Vallès.
Cor dels Amics de l'Òpera
de Sabadell.
M. Carme Hernández, soprano.
Josep Ruiz, tenor.
Vicenç Esteve, tenor.
Àngel Odena, baríton
Dir.: **Albert Argudo.**
Fragments de *Maruxa, Doña*
Francisquita i Bohemios
(obra sencera), de Vives.

Preus: de 600 a 800 ptes.

escola de pedagogia musical

MÈTODE IRENEU SEGARRA

CURSOS DE FORMACIÓ PER A MESTRES I ESPECIALISTES DE MÚSICA 1996-1997

- Educació Infantil
- Educació Primària
- Educació Secundària
- Escoles de Música i Conservatoris

- ☐ Cursos monogràfics
- ☐ Informàtica musical

Cursos d'estiu i d'hivern

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

pla
de Formació
Permanent

Informació:
c/ Portal Nou, 13
08221 Terrassa.
Telèfon (93) 783 79 72,
Fax: 784 05 00
de 9 a 13 hores

Una altra òpera de Benjamin Britten

per F. TAVERNA-BECH

Segurament, *The turn of the screw* és una de les disset òperes de Britten que, al costat de *Peter Grimes* i *Billy Budd*, també podria figurar en una antologia de la millor música lírica del nostre segle. Ara, els operòfils barcelonins i els liceistes de llarga tradició podran esbrinar per si mateixos la bondat d'aquesta consideració que subscriuen la majoria dels estudiosos de la música de Britten i de l'òpera en general.

La volta a la rosca (traducció certament literal del títol de l'obra de Britten) és també el títol de la narració de l'escriptor Henry James, en la qual Britten s'inspira per compondre aquesta obra escènica. El tema és el de dos nens que viuen en una mansió antiga i apartada i que estan posseïts pels esperits del servent i de la institutriu, condemnats i executats per diversos assassinats i que, des del més enllà, indueixen els dos adolescents a continuar en aquesta comesa criminal. Per altra banda, arriba a la casa la nova institutriu que ha contractat l'inabastable i intrometible propietari.

Si més no, aquesta breu sinopsi de la situació ens indica que Britten, amb *The turn of the screw*, incideix una altra vegada en unes qüestions ètico-filosòfiques especialment atractives per al seu pensament, com són la indefinició de la innocència, l'aleatorietat del sentit moral i també la reflexió sobre si els conceptes del bé i del mal són qualitats inherents a la naturalesa humana, o bé són unes entitats que existeixen per si soles al marge dels humans. Temes que, per altra banda, també els trobem precisament en les dues obres de Britten ja esmentades, *Peter Grimes* i *Billy Budd*.

En definitiva, hi ha una lluita entre el bé i el mal, que pren "cos" tant en els esperits dels criats com en l'ànima dels nens i de la institutriu. L'acció se centra, així, entre irrealitat (criats) i realitat (nens i institutriu), com també en la seva relació amb la dimensió intangible però real de les abstraccions (el bé i el mal, la innocència i el sentit de l'ètica).

Britten, de la mà de James, possi-

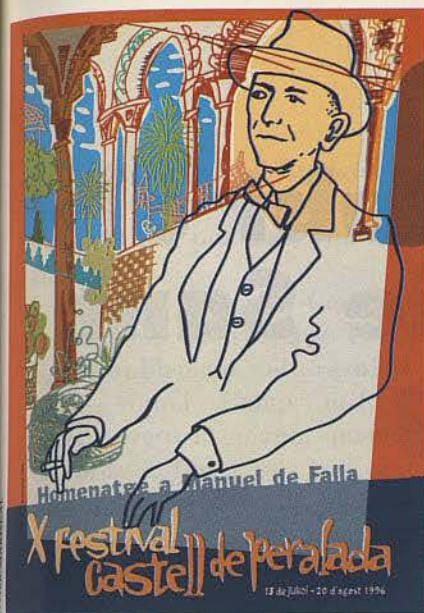

ibilita la trobada d'aquests "personatges" en la ficció d'un escenari perquè dialoguin, es relacionin i, d'alguna manera, perquè provoquin el drama líric.

The turn of the screw va ésser composta l'any 1954, i pot considerar-se com una de les creacions líriques més reeixides de Britten. Està estructurada en dos actes, un esquema molt habitual en les òperes del compositor anglès, que continua aquí també amb el seu estil melòdic tan personal i intransferible, rigorosament elaborat, tant en la prosòdia com en la dicció del llenguatge, i també plenament identificat amb el folklore de la cançó anglesa.

La disposició formal de la música té com a motor un tema que apareix en el pròleg i que va variant-se a tall d'interludis entre les escenes. Per altra banda, els materials musicals estan disposats de manera que s'identifiquen amb els protagonistes del drama, amb la qual cosa és possible, durant el desenvolupament, suggerir sonorament la relació que s'estableix entre els personatges.

The turn of the screw, Benjamin Britten. Intèrprets: Helen Field, Stuart Kale, Nadine Secunde, Mechtilde Gessendorf, Conxita Garcia i d'altres. Producció: Òpera de Colònia. Direcció d'escena: Michael Hampre. Direcció musical: Josep Pons. Temporada del Gran Teatre del Liceu. Teatre Victòria, dies 17, 19, 21, 25, 28 i 30 de juny.

X festival Castell de Peralada

13 de juliol - 20 d'agost 1996

PRESENTAT PER:

FCC FOMENTO DE
CONSTRUCCIONES Y CONTRATAS, S.A.

DIUMENGE, 14 DE JULIOL, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

MIRELLA FRENÍ

Soprano: MIRELLA FRENÍ
ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VAL·LÈS
Director: ROMANO GANDOLFI
Obres de: MASSENET, PUCCINI, CILEA I Txaikòvski

DIVENDRES, 19 DE JULIOL, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

CORS DE SARSUELA I ÒPERA

ORFEÓN DONOSTIARRA
ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Director: JOSÉ ANTONIO SAINZ ALFARO
Obres de: BRETÓN, CHUECA, VIVES, MORENO TORROBA, GURIDI, VERDI I BORODIN.

DISSABTE, 20 DE JULIOL, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"REQUIEM", VERDI

Soprano: ANA Mª SÁNCHEZ Mezzo: DOLORA ZAJICK
Tenor: WALTER FRACCARO Baix: STEFANO PALATCHI
ORFEÓN DONOSTIARRA
ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
Director: VÍCTOR PABLO PÉREZ

DISSABTE, 20 DE JULIOL, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"PEPITA JIMÉNEZ", ALBÉNIZ

Orquestració i traducció castellana: JOSEP SOLER
MARIA JOSÉ MONTIEL, SORAYA CHAVES, JOAN CABERO,
ALFONSO ECHEVERRÍA, ENRIC SERRA, ÀNGEL ODENA
COR LIEDER CAMERA DE SABADELL
COR INFANTIL CONSERVATORI DE VILA-SECA
ORQUESTRA TEATRE LLIURE
Director d'escena: LLUIS HOMAR
Decorat i vestuari: FREDERIC AMAT
Direcció musical: JOSEP PONS
Coproducció Festival Castell de Peralada,
Radio France-Festival de Montpellier i Teatre Lliure

DIUMENGE, 28 DE JULIOL, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"REQUIEM", MOZART I CONCERT PER A FLAUTA K 313

Soprano: MONTSERRAT MARTÍ Mezzo: ITXARO MENTXAKA
Tenor: FRANCESC GARRIGOSA Bariton: INAKI FRESÁN
Flauta: JAIME MARTÍN
COR DE CAMBRA DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
ORQUESTRA DEL FESTIVAL (Orquestra de Cadaqués)
Director: SIR NEVILLE MARRINER

DIJOUS, 1 D'AGOST, 22.30 H.
Església del Carme

"VARIACIONS GOLDBERG", BACH

Piano: EULÀLIA SOLÉ

DIVENDRES, 2 I DIUMENGE, 4 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"LA TRAVIATA", VERDI

AINHOA ARTETA, WALTER FRACCARO, CARLOS ÁLVAREZ,
LINDA MIRABAL, FRANCESCA ROIG, RICARDO MUNIZ,
PEDRO FARRÉS, MIGUEL SOLA, GREGORIO POBLADOR
Ballarins: MARIA JIMÉNEZ I IGOR YEBRA
CORO GIOACCHINO ROSSINI DE BILBAO
ORQUESTRA DEL FESTIVAL (Orquestra de Cadaqués)
Director d'escena: LUIS ITURRI
Direcció musical: MARCO ARMILIATO
Producció Teatre Arriaga, Bilbao

DISSABTE, 3 D'AGOST, 22.30 H.
Murallles del Carme

"UNA NOCHE CON LOS CLÁSICOS"

Recital de poesia de: GARCILASO DE LA VEGA,
SAN JUAN DE LA CRUZ, LOPE DE VEGA, GÓNGORA,
GRACIÁN, QUEVEDO I ALTRES
Música Medieval i Renaixentista amb instruments d'època
AMPARO RIVELLES, MARIA ASUNCIÓN VALDÉS,
ADOLFO MARSILLACH
Espai i coordinació escènica: ADOLFO MARSILLACH
Producció Teatre Clásico de Almagro

INFORMACIÓ I VENDA

972 - 53 81 25

CASTELL DE PERALADA

DILLUNS, 5 D'AGOST, 22.30 H.
Església del Carme

QUARTET DE VIENA I ABIGAIL PRAT

Arpa: ABIGAIL PRAT
Obres de:
MOZART, BEETHOVEN, SCHUBERT, MAHLER I DEBUSSY.

DIMECRES, 7 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"EL RETABLO DE MAESE PEDRO" "EL AMOR BRUJO", FALLA

DAVID ARREDONDO, JOSEP RUIZ, ENRIQUE BAQUERIZO
Cantaora: MAYTE MARTÍN
ORQUESTRA DEL FESTIVAL (Orquestra de Cadaqués)
Director d'escena: ARIEL GARCÍA VALDÉS
Escenografia i vestuari: JAVIER MARISCAL
Direcció musical: JOSÉ RAMÓN ENCINAR
Coproducció Festival Castell de Peralada,
Festival de Música y Danza de Granada, Festival Internacional
de Segovia i Sociedad General de Autores y Editores.

DIUMENGE, 11 I DILLUNS, 12 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

MIKHAIL BARYSHNIKOV

WHITE OAK DANCE PROJECT
Programa a determinar

DIMECRES, 14 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

JULIO BOCCA I BALLET ARGENTINO

Direcció: LIDIA SEGNI
Programa a determinar

DISSABTE, 17 D'AGOST, 22.30 H.
Església del Carme

TERESA BERGANZA

Mezzo-soprano: TERESA BERGANZA
GRUPO ZARABANDA
Obres de:
MONTEVERDI, HAENDEL, VIVALDI I SCARLATTI

DIMARTS, 20 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

"CARMEN", SALVADOR TÁVORA

Òpera andalusa de cornets i tambors
LA CUADRA DE SEVILLA

Venda d'entrades les 24 hores

ServiCaixa
"la Caixa"

AMB EL COPATROCINI DE:

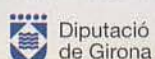
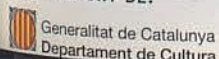
Audi

LA VANGUARDIA

Casinos de Catalunya

AMB EL SUPORT DE:

Ajuntament de Peralada

MINISTERIO DE CULTURA
INAEM

Del Canigó de Rubí al Tirant lo Blanc de Sant Petersburg

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

En poc més d'una setmana de diferència ens hem trobat amb dos espectacles importants de dansa que haurien hagut de polaritzar —pels temes de què tracten i per la seva significació— l'atenció del món de la dansa del nostre país. Tanmateix, sembla que, tant l'una com l'altra, han aparegut com dos fets marginals sense afectar gens ni mica l'interès del públic català. Les dues aportacions, però, són absolutament diferents i de molt diferent significació.

Canigó ve de Rubí, de l'Esbart Dansaire de Rubí —que es defineix com a “Companyia no professional de dansa tradicional catalana”— i forma la segona part precedida per *Tirant lo Blanc*, *L'estona de filar* i *Castellterçol*. Excepte aquesta última, coreografiada per Joan Fosas, totes les coreografies són creacions d'Eduard Ventura, el mestre-coreògraf-director que succeí Albert Sans després del seu comiat el 1990. Aquest programa és el primer de l'Esbart Dansaire de Rubí en el qual no figura cap coreografia d'Albert Sans.

Canigó és una coreografia que segueix l'argument principal del poema de Jacint Verdaguer. Per als espectadors conixedors de l'obra literària, els personatges, les situacions, les diverses vicissituds argumentals són perfectament identificables i l'espectacle és d'una lectura fàcil, perquè presenta les accions d'una manera lineal i força esquemàtica. En aquest sentit, la coreografia ha fet un esforç evident de

Dances de *Les Fades* del muntatge *Canigó* de l'Esbart Dansaire de Rubí (foto: J.Garcia)

síntesi i és d'una estructura neta, sense derivacions secundàries. Ventura ha volgut *explicar-nos* els fets i, per això, ha fet servir, fins i tot, elements més propis de la mimica i el gest que no pas explicats amb un llenguatge més estrictament coreogràfic.

L'esforç narratiu ha estat per a Eduard Ventura una limitació, obstacle que no va patir en anteriors coreografies seves, com, per exemple, la de *Tirant lo Blanc* (1994), cenyida només a quatre passatges molt concrets, a quatre moments molt definits de la novel·la, o a *L'estona de filar* (1994), molt més lliure i suggerent, i, sobretot, perquè construïdes sobre uns temps molt més breus, amb prou feines oferien problemes dramàtics. *Canigó* és un treball plantejat a un nivell força alt, de característiques gairebé insòlites en aquest àmbit, i, per tant, és perfectament lògic que no sigui una obra rodona, és gairebé inevitable que presenti problemes d'irregularitat. Tots els aprenentatges

tenen un preu i obres d'aquesta ambició no són gens habituals.

Hem de considerar *Canigó* com un espectacle ambiciós i és, a partir d'aquesta ambició, d'aquest nivell alt, que hem de començar a parlar de problemes, perquè no és el mateix cantar una cançó popular, fer-ne una glossa o construir una simfonia. Per cantar una cançó cal només una veu entonada, però per construir una simfonia —no solament per la problemàtica tècnica que representa, sinó, també, per l'alè i l'elevació artística— s'ha de ser Beethoven, per entendre'ns. A Eduard Ventura li falta —sempre des d'aquell punt alt que dèiem— un bon i profund treball dramàtic que li solucioni els problemes argumentals i més específicament dramàtics i que —a la manera de *L'estona de filar*— li deixi les mans lliures per elaborar una coreografia més rica i —en termes de dansa— més expressiva. Perquè moments coreogràfics d'aquesta catego-

ria, n'hi ha en el *Canigó* de Rubí, però resten ofegats sota l'autoobligat pes narratiu del conjunt.

La música de Manel Camp és un element decisiu que eleva considerablement el resultat final. Manel Camp utilitza cobla, percussió, piano, quartet de corda i, fins i tot, la Coral Sant Jordi. De la tendresa a l'espectacularitat, d'una suavitat íntima a una sonoritat brillant, els temes —els motius principals, les variacions, les parts més incidentals— potencien notablement el treball coreogràfic.

Un espectacle com aquest demanava sortir de l'ambient escenogràfic negre —se n'ha fet, en general, un abús, de la cortina negra, i no n'hi ha prou de fer escenografia amb la il·luminació— i demanava un pas més enllà. El vestuari dissenyat per Mercè Paloma era molt més adient per a *Canigó* i per a tot allò que representa el poema de Verdguer que no pas per a l'Esbart de Rubí. Buscant l'espectacularitat visual ha fet uns magnífics figurins, alguns dels quals, després, col·locats en els cossos dels dansaires no han donat, potser —sobretot en el cas més evident de les fades—, el resultat desitjat. D'una manera semblant a aquests problemes de vestuari, Eduard Ventura s'ha trobat que, en alguns moments coreogràfics, l'aparença física dels personatges descrits per Verdguer, la grandiositat èpica de les situacions, el joc simbòlic dels elements emprats, no es corresponien amb allò que oferien els dansaires. Per això, per a mi, si bé aquest *Canigó* representa un pas endavant per la concepció global i l'envergadura de la proposta, no ho és tant, parlant de coreografia i de realització, respecte al *Tirant* o *L'estona de filar*, per esmentar les últimes creacions d'Eduard Ventura per a l'Esbart de Rubí.

Al *Tirant lo Blanc* de Sant Petersburg, en canvi, el problema és diferent, El coreògraf Yuri Petukhov ha fet un ballet del

segle passat, amb esporàdiques avançades a èpoques més pròximes, però igualment llunyanes. Aquí sí que podem trobar un treball més dramàtic, ja que hi ha un intent de crear personatges fora de les estrictes tipologies de la novel·la —amb un canvi de personalitat molt acusat de *Diafebus* i una bona colla de llicències argumentals. Tanmateix, les solucions coreogràfiques emprades, les he trobades tòpiques, poc elaborades i, fins i tot reiteratives. La música original de Leonora Milà —recordeu l'exemple de Beethoven?— m'ha semblat que, en allargassar-se, perdia intensitat en les tensions i que, en molts moments, no aconseguia aquell tremp musical que una obra com *Tirant* requeriria. Si en el relat musical, hi he trobat a faltar contundència, per una banda, i lirisme per l'altra, en el visual m'hi han sobrat ingenuïtats escenogràfiques. De fet, és tot el concepte de la dansa en conjunt el que grinyola.

Hi ha el fet indiscutible, però, que una proposta catalana ha tingut una resposta a Sant

Petersburg; que, des d'allà, s'hagin sentit seduïts per un tema català i l'hagin desenvolupat amb un esforç artístic tan considerable. Això és un fet positiu que cal valorar i agrair. Però em dol que aquest esforç hagi generat uns resultats que no s'adiuen amb el tarannà obert i avançat de les estructures artístiques catalanes. És impensable que d'aquí sorgís un espectacle com aquest —i no ho dic precisament per la inexistència d'una companyia de dansa clàssica, que aquest és un altre tema—, sinó per l'alt nivell de qualitat creativa i per la gosadia que caracteritza, en general, les propostes artístiques catalanes.

El que em sembla més trist és el fet que, aquests dos espectacles, singulars, atípics, hagin passat sense reaccions, sense crear opinió —a favor o en contra—, sense provocar les reflexions que, justament, aquesta situació provoca. Aquest fet ja comença a ser massa habitual entre nosaltres: el nostre món cultural és capaç de devorar qualsevol producte sense cap mena d'indigestió, però, també, sense treure'n cap mena de profit.

CICLE DE CONCERTS
ELS DIUMENGES
AL PALAU

IV TEMPORADA 1996

Diuenques a les 18 h.

2 de juny

La Capella Reial de Catalunya.

Dir.: Jordi Savall.

"Resplendor del barroc hispànic
al segle XVII"

Aranyés, Cabanilles, Cererols,
Blas de Castro, Durón,
Hidalgo, Machado.

Preus de 500 a 1.700 ptes.

Palau de la Música Catalana

fundación TABACALERA

Després de l'Any Toldrà

Pensem que el nostre món musical manté viu el record d'Eduard Toldrà, a cent anys del seu naixement, més de trenta de la seva mort i cinquanta de la fundació de l'Orquestra Municipal de Barcelona, instrument majoritari de la dedicació professional de la darrera etapa del mestre. En efecte, les seves inigualables cançons –amb els corresponents textos poètics– constitueixen un patrimoni fonamentat assimilat per la sensibilitat col·lectiva del país; les sardanes i música per a cobla compten entre les peces clàssiques del gènere, sense sacrificar la qualitat musical al seu caràcter genuí i popular; i algunes obres instrumentals, com les *Vistes al mar* o els *Sis sonets*, formen part del repertori habitual dels nostres conjunts de cambra o violinistes. També la bibliografia sobre Toldrà –motivada en part per les commemoracions esmentades– s'ha incrementat en els darrers temps amb la publicació de sengles aportacions d'Oriol Martorell,¹ Manuel Capdevila i Cèsar Calmell² i Antoni Batista.³

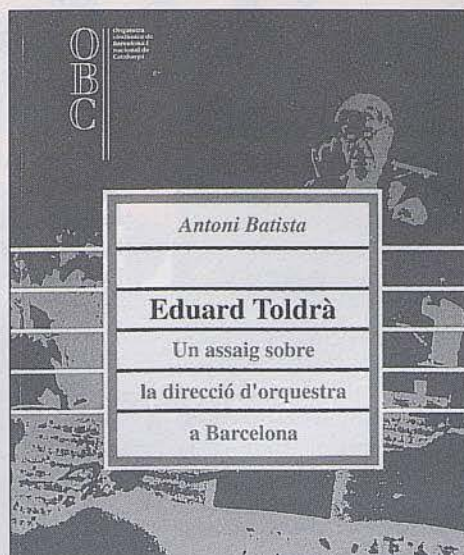
Cal dir que el treball d'Oriol Martorell no és dedicat exclusivament a Toldrà, encara que, en abordar la vida simfònica de Barcelona, de l'Orquestra Pau Casals a l'OCB, incideix lògicament de manera rellevant en la seva contribució personal en més d'una d'aquestes etapes. Aquest volum és una reestructuració actualitzada de la primera part de la tesi doctoral de Martorell. *Mig segle de simfonisme a Barcelona* (1920-1970), llegida l'any 1976, i cal situar-lo de ple en l'àmbit historiogràfic. En aquest sentit, aplega i sistematitza una sèrie de materials dispersos, una tasca que, com reconeix l'autor, era absolutament prèvia i imprescindible a la possibilitat d'aprofundir “altres àmbits (estètics, tècnics, sociològics, estructurals, etc.) que em preocupaven i que segueixen preocupant-me”. D'altra banda, és molt útil i aclaridor el fet de poder disposar d'una visió global del nostre simfonisme –en els seus aspectes centrals i col·laterals–, amb els precedents que, en major o menor grau, han condicionat les estructures actuals, malgrat les dràstiques interrupcions del procés evolutiu per conegudes circumstàncies històriques. Ens sembla de particular interès el material documental que fa referència a la gènesi de les formacions estables de la ciutat: l'Orquestra Pau Casals, l'Orquestra Municipal de Barcelona i l'Orquestra Ciutat de Barcelona, la seva derivació orgànica. L'estudi es clou amb els prolegòmens de la constitució de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), en l'acte protocol·lari del 10 de maig de 1994. Martorell agrupa un material exhaustiu de manera rigorosa i adient perquè les dades puguin parlar per si mateixes, el situa en el seu context històric, el complementa amb opinions coetànies i hi afegeix incisius personals, sempre significatius. De gran utilitat ha de ser, també, la relació detallada de totes les audicions barcelonines de l'OBC (1920-1937) i de l'OMB-OCB (1943-1994). Diguem finalment que la lectura d'aquest primer volum ens suscita el desig de veure ben aviat publicat el segon.

La següent publicació –cinquè volum de la col·lecció “Compositors Catalans”, editada pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Editorial Boileau– se centra principalment en la faceta compositiva d'Eduard Toldrà. Després d'un justíssim retrat humà i personal del compositor, escrit per Manuel Capdevila i Font (fill de Manuel Capdevila i Rovira, íntim amic de Toldrà i autor de la biografia hagiogràfica *Eduard Toldrà, músic*, publicada dos anys després de la seva mort) i corroborat pel testimoni d'un entranyable diàleg amb Narcisa Toldrà, Cèsar Calmell aborda una caracterització genèrica de l'obra de Toldrà des del punt de vista estètic i tècnic. Segueix l'anàlisi musical d'algunes obres (un *Lied* –*Cançó incerta*–, un

dels *Sis sonets* per a violí i piano –*Ave Maria*–, un breu poema simfònic per a tres còbels i timbal –*La maledicció del Comte Arnau*– i dues escenes de l'òpera *El giravolt de maig*), per acabar amb un acurat apèndix documental. El treball de Calmell mostra un laboriós i reeixit esforç de síntesi bastit sobre paràmetres purament musicals i aplicat a unes obres que, atesa la innata facultat comunicativa del compositor, es manifesten de la manera més genuïna en l'audició directa i, de fet, la seva comprensió espontània no necessita el complement d'una anàlisi teòrica. A més, ja que el llenguatge musical de Toldrà no és ni complicat ni innovador, cal atribuir a Calmell el mèrit de fer-nos veure com, darrera l'aparent espontaneïtat del compositor, hi ha un músic profund i intuïtiu, que ha assimilat les seves experiències d'interpret per forjar-se un llenguatge propi i coherent que, si no presenta trets detonants, palesa una miraculosa distinció i no abdica dels recursos propis del llenguatge musical. El fet que la pràctica totalitat de la música de Toldrà denoti una inspiració literària tampoc no ha escapat a l'assaig de Calmell, que remarca adequadament la dependència de la forma poètica i la forma musical en les inefables cançons del compositor, si bé el caràcter predominantment tècnic del seu estudi fa que només insinuï marginalment l'estreta relació del compositor amb les aspiracions literàries i culturals del moviment noucentista; en aquest sentit, cal dir que l'aïllament de la música de Toldrà respecte dels corrents coetànies de la música europea és admirablement contrarestat per la seva identificació amb el clima cultural de la Barcelona del moment.

Finalment, un tercer estudi incideix de manera central en el vessant directorial de Toldrà, un tema que el seu autor, Antoni Batista, –amb el subtítol de “un assaig sobre la direcció d'orquestra a Barcelona”– fa extensiu a tota la història de la direcció a Catalunya en el nostre segle. D'entrada, cal remarcar la dificultat de caracteritzar les peculiaritats de l'art directorial de Toldrà –tan personals com mancades de qualsevol pretensió racionalista, però no d'una autoreflexió lúcida i intel·ligent– a partir dels testimonis orals i escrits dels que l'havien viscut directament (entre els quals, Antoni Ros Marbà, dipositari privilegiat del mestratge musical i personal de Toldrà i prologuista de l'estudi) i de textos i declaracions del mateix mestre: i encara és més difícil d'inserir la figura de Toldrà en el context de les tendències coetànies europees a través de les experiències musicals que visqué al llarg de la seva trajectòria artística. Batista s'encara al problema amb les armes del periodista consumat i incisiu que és i, en aquest terreny, aconsegueix suggerents caracteritzacions que, en el cas de la descripció del fosc

GONZÁLEZ CASANOVA, JOSÉ A.: Mahler. La canción del retorno

Editorial Ariel, Barcelona, 1995. 373 pàgines

Assaig monogràfic dedicat a l'art i la personalitat de Gustav Mahler.

Sorpren veure que un intel·lectual, no professional de la música, ha dedicat dues dècades llargues a esbrinar els secrets de la creació mahleriana. L'autor, José Antonio González Casanova, és catedràtic de dret constitucional i conegut i brillant articulista d'opinió; ha escrit moltíssim, especialment sobre temes polítics, i darrerament ha publicat dues obres d'assaig: *Casablanca, una historia y un mito* i *Bergamín a vista de pájaro*.

El llibre *Mahler, canción del retorno*, extens i molt treballat, és una recerca per part de l'autor, fruit de la revelació que tingué González Casanova en sentir per enèsima vegada l'*adagietto* de la *Cinquena Simfonia*. "Aquesta música sóc jo", exclamà en sentir-s'hi reconegut, més encara, descobert, en allò que tenia de més personal en ell mateix i en la seva relació amb els altres.

En aquest assaig, González Casanova es proposa respondre també a la pregunta: per què ha esdevingut tan popular l'obra de Mahler en els últims trenta anys, essent com era un desconegut?

Amb passió i intuïció, l'autor exposa com tot allò que compongué Mahler és el relat del seu viatge de retorn al seu origen diví i la seva convicció d'haver estat creat a imatge i semblança de Déu; i també, una manera d'afirmar la seva fe en la realitat d'una vocació humana de progrés i de recerca de l'Home Nou.

José A. González Casanova Mahler

La canción del retorno

Ariel

Segons Montserrat Albet, ens trobem davant un estudi molt recomanable per conèixer Mahler

Estudi impressionant i tènac, d'estil eloqüent. Tant Mahler com González Casanova creuen en el destí compartit amb els seus semblants i la comunió amb els altres. El símbol del viatge, d'origen judeocristià, i tan estimat pels romàntics, els serveix, en un clar missatge d'esperança, per presentar la figura del caminant cap a l'alliberament.

El viatge de retorn -Mahler en canta quatre: al símbol trencat, a l'ànima, a la infantesa i a la pàtria perduda- és el símbol màxim de l'aventura humana i l'instrument privilegiat per sortir dels laberints interiors de la vida.

El pròleg d'Antoni Ros Marbà situa l'obra amb la seva personal perspectiva del director d'orquestra que ha interpretat l'obra mahleriana des dels inicis de la seva carrera.

D'altra banda, una discografia bàsica presenta les versions més significatives de les obres de Mahler que han servit de matèria per a aquest treball. Aquesta obra profunda i apassionada de González Casanova interessarà no només als amants de Mahler i de la música, sinó també a un ampli sector de lectors. ● Montserrat Albet

panorama dels anys de la postguerra, o de la constatació de la desídia municipal de l'època, tenen la dimensió d'una autèntica crònica negra. Certament, eren uns anys miserables, però, tanmateix, més enllà dels obvis condicionaments del moment, crec que no seria just de magnificar l'analfabetisme musical del nostre ambient musical, ni de minimitzar el revulsiu que representà la creació de l'Orquestra Municipal, la qual, semblantment a allò que succeí dècades més tard amb la creació de l'OCB, propicià un procés substancial de renovació, amb la incorporació de nous instrumentistes -alguns d'ells d'un nivell remarcable- i l'eclosió d'un nou clima inicial d'entusiasme.

D'altra banda, la plasmació del contingut conceptual de l'assaig eleva sovint l'anècdota al rang de categoria (com, a títol d'exemple, quan infereix d'un comentari despectiu del deliciós diari del jove Toldrà sobre els "arrastres" del violinista Francisc Costa que estava "connectant amb la revolució de Toscanini abans de tenir-ne esment"); cal assenyalar també inexactituds en dades històriques concretes i alguns errors en la formulació de conceptes musicals, emmascarats amb un llenguatge complicat i transcendentalista, que contrasta amb aquella manera tan senzilla i precisa amb què el mestre Toldrà solia expressar les seves opinions i punts de vista. Quant a la tesi central, la creació, a partir de Toldrà, d'una escola catalana de direcció, evidentment és una qüestió opinable; personalment -i sense comptar amb el fet que en aquest terreny el concepte d'escola és avui una qüestió superada-, penso que, en el nostre país no s'han donat les circumstàncies propícies de continuïtat i d'estabilitat perquè es pugui parlar en aquests termes (per la mateixa raó que no podem esmentar una escola Casals, per al violoncel, o una escola Massià, per al violí), cosa que no ha estat obstacle per a l'aparició de personalitats rellevants i sobresortints (cas d'Antoni Ros Marbà, Salvador Mas o Josep Pons, per exemple). A aquest respecte, recomano al lector que llegixi les opinions del mateix Salvador Mas ("Catalunya Música-Revisa Musical Catalana", núm. 101, març de 1993). ● Lluís Millet

Notes:

1. Oriol Martorell: *Quasi un segle de simfonisme a Barcelona*, volum 1, Beta Editorial, S.A. (amb la col·laboració de l'Institut Municipal de Música de Barcelona), Barcelona, 1995.
2. Manuel Capdevila i Cèsar Calmell: *Eduard Toldrà*. Col·lecció "Compositors Catalans", volum V. Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i Editorial Boileau. Barcelona, 1995.
3. Antoni Batista: *Eduard Toldrà, un assaig sobre la direcció d'orquestra a Barcelona*. Beta Editorial, S.A. (amb la col·laboració de l'Institut Municipal de Música de Barcelona), Barcelona, 1995.

GERHARD: La música per a piano (integral)
HOMS: Sonata per a piano núm. 2

Jordi Masó, piano.
 MARCO POLO 8.223867
 DDD

El centenari de Robert Gerhard no podia passar inadvertit en el món discogràfic. El reconegut pianista Jordi Masó ens ha deixat com a testimoni i referència obligada des d'aquest moment l'enregistrament de la integral de l'obra del compositor de Valls, a la qual cal afegir la segona Sonata del mestre Joaquim Homs, que fou deixeble de Gerhard entre el 1931 i 1936.

El món dodecatònic, el serialisme, els canvis perfectament mesurats en la disposició de les cèl·lules musicals, han creat un estil pianístic propi d'una riquesa i un atractiu inqüestionables. Els *pianissim* del primer dels dos apunts, en què Jordi Masó ens ofereix una lectura caracteritzada per la delicadesa i perfecció en el domini de la sonoritat i l'adaptació pianística de les *Danses de Don Quijote* del ballet homònim, interpretada sota un esperit descriptiu i evocador de les escenes van esdevenir un savi retrat musical de Gerhard, i el món tens, reflexiu, vehement dels tres *Impromptus*, emmarquen les bellíssimes *Soirées* de Barcelona. El caràcter greu, profund, enigmàtic, oníric del *Sostenuto Molto*, els aires populars que respira la *Sardana* i l'esperit obert i perfectament definit en el seu aspecte rítmic del *fandango* esdevenen un dels moments interpretatius més bells de la versió que ens ofereix Jordi Masó, culminada per la *Segona Sonata* d'Homs, una obra que malgrat ser estrenada l'any 1956, posseeix un carisma que la converteix en partitura d'actualitat permanent.

En resum, notabilíssima interpretació de Jordi Masó, un pianista que té un innegable bon gust interpretatiu, que sap jugar perfectament amb les dinàmiques de les obres i que, per sobre de tot, vigila fins al detall, meticulosament, tot el que afecta la sonoritat. ● Lluís Trullén

DAVID PADRÓS: Archne. Xucla el silenci nocturn. Ghiza-I-Ruh. Trajectòries. Cal·ligrama. Styx

Vol ad Libitum
 Director: Jordi Rossinyol
 NCM 3

Excepcional treball, el del conjunt Vol ad Libitum, en la interpretació d'obres del compositor David Padrós, que, plantejades com una retrospectiva i que comprenen 23 anys (*Styx* pertany a l'any 1971, mentre que *Xucla el silenci nocturn* és de l'any 1994), permeten veure les distintes etapes estètiques del compositor igualadí. Però malgrat la diversitat de tendències estilístiques emprades per Padrós, hi ha punts que atorguen personalitat definida a la seva estètica musical. Obres atrevidíssimes en tota la seva estructura, llenguatge i timbre apareixen conjuntades amb d'altres en les quals cal remarcar una línia musical que sembla no voler apartar-se dels paràmetres tradicionals. La meticulosa col·locació del sistema rítmic (que repercuteix en una comunicació del missatge musical que pren un sentit de constant interès en el desenvolupament de l'obra) resulta un tret característic dels punts en què recolza sòlidament l'estil de Padrós.

Són obres tènicament complexes d'interpretar, però de les quals el conjunt Vol ad Libitum ens ha ofert una lectura extraordinària, tant de les que són per a conjunt de cambra, és el cas d'*Archne* (amb la seva meticulosa lentitud), com en la que té caràcter oníric de *Xucla el silenci nocturn*, o en la perfecta construcció sonora que Padrós elabora prenent com a epicentre la nota sol en *Ghiza-I-Ruh* o la riquesa tímbrica de *Styx* per a piano i conjunt de cambra, partitura que clou aquest monogràfic dedicat al compositor. ● LL.T.

El piano actual

Obres de Turina, Besses, Llanas, Charles, Brotons, Nuix, Taverna-Bech, Guinovart, Casablanca, Ibáñez Iribarría, Viaño, Rueda. Albert Nieto, piano
 New Contemporary Music

La preocupació del pianista Albert Nieto per a la difusió del repertori musical avantgardista ha estat una constant en la seva brillantíssima carrera interpretativa. La seva especialització en la música contemporània (ja corroborada amb altres títols discogràfics que el pianista ha dedicat al gènere), troba en aquest enregistrament un nou motiu per refermar que Nieto s'està imposant com un dels artistes cabdals per poder referir-nos i gaudir en la seva màxima plenitud de les partitures per a piano produïdes per autors del nostre país de les darreres generacions.

Nieto, que des de l'any 1985 és catedràtic de piano al Conservatori Jesús Guridi de Vitòria, ens presenta en aquest disc un perfecte recorregut per infinitat d'estètiques musicals, gairebé tantes com autors s'hi presenten. El piano refinat i meticulós de Nieto té, a més, l'avantatge de resultar extraordinàriament musical, de saber transmetre la profunditat que s'amaga dins una partitura, amb una naturalitat acurada i meticulosa. Partitures com la bellíssima *Amb P de Pau*, escrita per José Luis Turina (una transformació intervàlica dirigida cap a les primeres notes del *Cant dels Ocells*), les sonoritats imaginatives de Llanas en els *Tres estudis per a la mà esquerra*, el retrat d'una partida d'escacs que l'extraordinari Pep Nuix ens descriu amb *Escac i mat*, o el món meticulosament construït per Taverna-Bech en el seu *Acròstic*, formen part d'un disc d'una varietat constant en les línies estètiques escollides i que confirma el grau d'especialista que Nieto ha assolit en el repertori d'avantguarda. ● LL.T.

MADAGASCAR: En cartel

Dindi. DCA-005

Per als amants del jazz, Madagascar no és només una illa d'Àfrica, també és el nom d'un dels grups de jazz més suggestius i dinàmics sorgits en els últims anys a casa nostra. La seva progressió ha estat exemplar.

Nascut l'any 1985 en el marc del jazz-fusió, Madagascar ha evolucionat coherentment fins a esdevenir un grup sòlid que no es limita a fer versions d'altres, sinó —i això és clau— a interpretar els seus propis temes. La qualitat musical dels components (David Xirgu, Xavier Figuerola, Narcís Vidal i Guillermo Prats) ja ha estat ben palesa en nombrosos concerts i festivals (només cal recordar l'exitós concert com a teloner de Stéphane Grappelli, en el passat Festival de Jazz de Barcelona).

En cartel és un disc fresc, melòdic i ple d'enriquidores influències, fruit de la maduresa del grup. Musicalment refinat i amb interpretacions acurades, compta amb la col·laboració de Joan Albert Amargós, Enric Canada i Lluís Vidal, germà de Narcís i un dels noms més destacats del nou jazz amb personalitat pròpia. Però no ens enganyem. Els temes del CD, compostos per Narcís Vidal, van ser enregistrats l'any 1992. Des d'aleshores Madagascar no ha deixat d'evolucionar. Ha incorporat el pianista Joan Monné i el seu repertori s'ha amarat de nous llenguatges i tendències, com ara el *hip-hop* o l'*àcid-jazz*. Això fa que *En cartel*, tot i la seva innegable qualitat, no sigui una mostra actualitzada del potencial d'imaginació i d'originalitat del grup. Malgrat tot, sí que és una mostra significativa de les virtuts d'una de les formacions de jazz amb més futur del moment. ● David Picó S.

ESTIU MUSICAL ALS PIRINEUS

II curs internacional de música de Vilaller

SOLISTES I PROFESSORS:

ILZE GRAUBIN, piano
STANISLAV POCHERIN, piano
LUIZ DE MOURA CASTRO, piano
DAVID WESTFALL, piano
CARMEN MARTINEZ, piano
BRIDGET DE MOURA CASTRO, piano
MARIA DE LA PAU TORTELIER, piano

JORDI REGUANT, clavicèmbal
MARJU VATSEL, clavicèmbal

EVA GRAUBIN, violi
MICHAEL BARTA, violi

PAUL CORTESE, viola

PETER THIEMANN, violoncel
MARÇAL CERVERA, violoncel
MAUD TORTELIER, violoncel
JOSE IGNACIO ETXEPARE, violoncel

SALVADOR GRATACOS, flauta
JANET PAULUS, arpa

MICHEL SADANOWSKY, guitarra
CARLES TREPAT, guitarra

**ORQUESTRA DE
CAMBRA BACH
D'EKATERINBURG**

Director, Volf Usminskiy

CONCERTS DEL FESTIVAL:

22h30

Vilaller, El Pont de Suert, La Pobla de
Segur, Tremp, Artíes, Senet, Sopeira,
Roda d'Isàbena, Sort...

INSCRIPCIÓ I MATRÍCULES:

La inscripció (25% de l'import total del curs)
haurà de fer-se efectiva abans del 1 de juliol de 1996,
en persona o per gir postal a:

Escola de Música Juan Pedro Carrero
Pintor Fortuny, n. 18, pral. 1a.
08001 Barcelona. Tel./Fax (93) 301 07

del 8 al 19 de Juliol de 1996

Organitza: **Lleida** (Catalunya) - Espanya

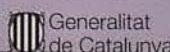

ESCOLA DE MÚSICA

Amb la participació de:

Col·laboren:

Singular I P L U R A L

*La Pedrera ha estat, des de sempre,
un edifici singular. Únic. Però
des de fa uns anys és un dels*

més plurals del món.

*Perquè és Patrimoni de la
Humanitat. De tothom.*

*I a Caixa de Catalunya, que estem treballant
per a la seva restauració, això ens omple de*

*satisfacció. Perquè serà un èxit
de tots. Per a tothom.*

La Pedrera (1906-1912), obra d'Antoni Gaudí.
Declarada bé del Patrimoni Mundial per la UNESCO (1984).
Propietat de Caixa de Catalunya.

CAIXA DE CATALUNYA

